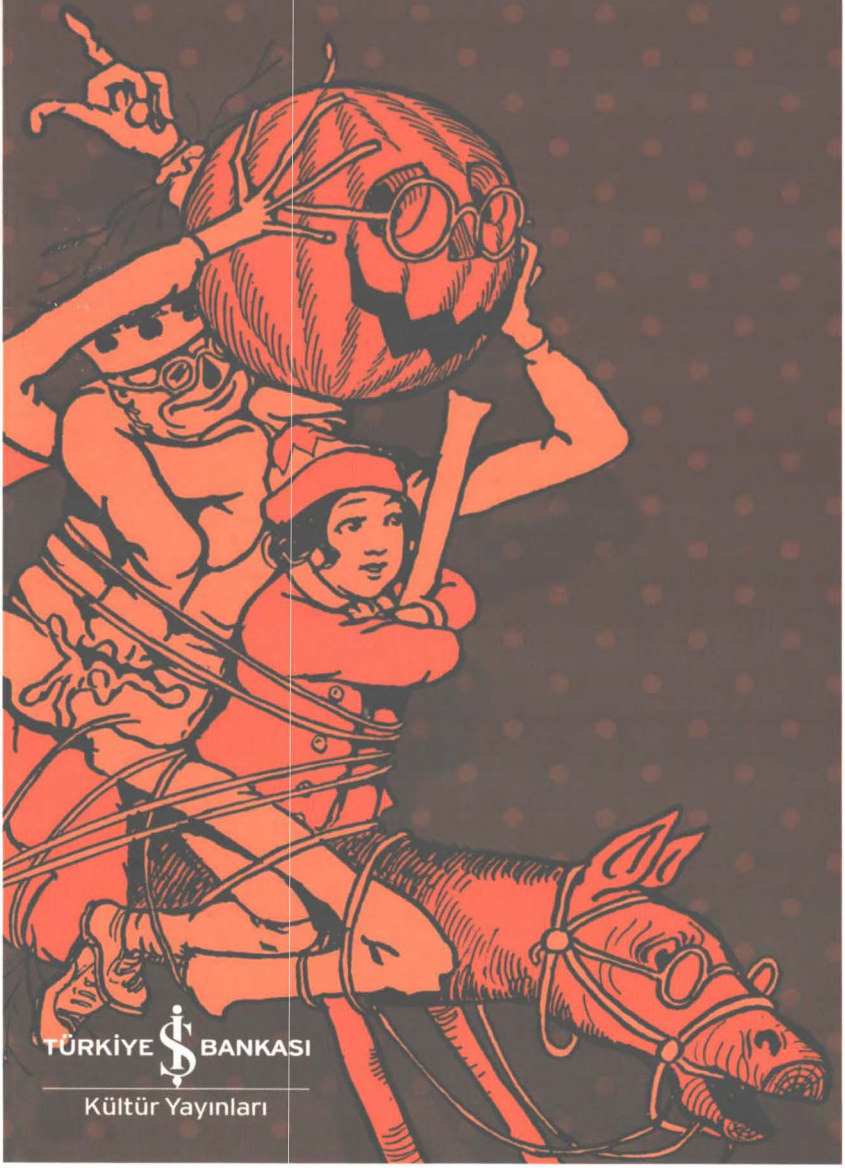
MODERN KLASİKLER DİZİSİ - 196

L. FRANK BAUM
MUHTEŞEM OZ DİYARI

İNGİLİZCE ASLINDAN ÇEVİREN:
ÖZLEM ÖZBAL

TÜRKİYE İŞ BANKASI
Kültür Yayınları

Genel Yayın: 5495

L. FRANK BAUM
MUHTEŞEM OZ DİYARI

ÖZGÜN ADI
THE MARVELOUS LAND OF OZ

© TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI, 2020
SERTİFİKA NO: 40077

EDİTÖR
DAMLA GÖL

GÖRSEL YÖNETMEN
BİROL BAYRAM

DÜZELTİ
EDA OKUYUCU

GRAFİK TASARIM VE UYGULAMA
TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI

1. BASIM MART 2022, İSTANBUL

ISBN 978-625-429-016-9

BASKI: DÖRTEL MATBAACILIK SAN. VE TİC. LTD. ŞTİ.
Zafer Mah. 147. Sokak 9-13A Esenyurt İstanbul
Tel. (0212) 565 11 66 Sertifika No: 40970

Bu kitabın tüm yayın hakları saklıdır.
Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında gerek metin, gerek görsel malzeme yayınevinden izin alınmadan hiçbir yolla çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.

TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI
İstiklal Caddesi, Meşelik Sokak No: 2/4 Beyoğlu 34433 İstanbul
Tel. (0212) 252 39 91 Faks (0212) 252 39 95
www.iskultur.com.tr

ÇEVİREN: ÖZLEM ÖZBAL

Ankara'da doğup büyüdü. A.Ü. Siyasal Bilgiler Fakültesi İktisat bölümünü bitirdi. Yaklaşık yirmi yıl bir kamu kuruluşunda, yayıncılık alanında çalıştı. Çok sayıda popüler bilim kitabını ve dergi yazısını yayıma hazırladı. Çocuk ve gençlik kitapları çevirileri yaptı.

Modern
Klasikler
Dizisi - 196

L. Frank Baum

Muhteşem Oz Diyarı

İngilizce aslından
çeviren: Özlem Özbal

TÜRKİYE İŞ BANKASI
Kültür Yayınları

İçindekiler

Yazarın Notu vii

I. Bölüm: Tip Bir Kabakkafa Yapıyor 1
II. Bölüm: Muhteşem Hayat Tozu 5
III. Bölüm: Kaçakların Kaçışı 13
IV. Bölüm: Tip Bir Sihir Denemesi Yapıyor 19
V. Bölüm: Sehpa At'ın Canlanışı 23
VI. Bölüm: Jack Kabakkafa'nın Zümrüt Şehri'ne Gidişi 29
VII. Bölüm: Majesteleri Korkuluk 37
VIII. Bölüm: Komutan Jinjur'un İsyan Ordusu 43
IX. Bölüm: Korkuluk Bir Kaçış Planlıyor 49
X. Bölüm: Teneke Adam'a Giderken 55
XI. Bölüm: Nikel Kaplı İmparator 61
XII. Bölüm: H. B. ve İ. E. Bay Çizgili Böcek 69
XIII. Bölüm: Hayli Büyütülmüş Bir Geçmiş 77
XIV. Bölüm: Yaşlı Mombi Büyü Yapıyor 83
XV. Bölüm: Kraliçe'nin Tutsakları 89
XVI. Bölüm: Korkuluk Durup Düşünüyor 95
XVII. Bölüm: Gump'ın Hayret Verici Uçuşu 101
XVIII. Bölüm: Küçük Karga Yuvasında 107
XIX. Bölüm: Dr. Nikidik'in Meşhur Dilek Hapları 117
XX. Bölüm: Korkuluk İyi Glinda'dan Yardım İstiyor 125
XXI. Bölüm: Teneke Adam Bir Gül Koparıyor 135
XXII. Bölüm: Yaşlı Mombi'nin Dönüşümü 141
XXIII. Bölüm: Oz Prensesi Ozma 145
XXIV. Bölüm: İç Zenginliği 153

Yazarın Notu

Oz Büyücüsü'nün yayımlanmasının ardından çocuklardan hikâyeyi zevkle okuduklarını söyledikleri, Korkuluk ve Teneke Adam'la ilgili "Bir şeyler daha yazın," diye istekte bulundukları mektuplar almaya başladım. Her ne kadar içten ve açıksözlü olsalar da önceleri bu kısa mektupları sadece hoş iltifatlar olarak gördüm; ama mektuplar sonraki aylar ve hatta yıllar boyunca da gelmeye devam etti.

Sonunda beni görmek ve isteğini iletmek için uzun bir yolculuk yapan, bu arada adı da "Dorothy" olan küçük bir kıza, bin tane küçük kız bana Korkuluk ve Teneke Adam'ın yeni bir hikâyesini okumak istediklerini söyledikleri bin tane küçük mektup gönderdiğinde kitabı yazacağıma söz verdim. Ya küçük Dorothy kılık değiştirmiş bir periydi ve sihirli değneğini kullandı ya da *Oz Büyücüsü*'nün sahne uyarlamasının başarısı hikâyeye yeni dostlar kazandırdı; çünkü bin mektup yerine ulaşalı ve arkasından fazlası da geleli çok oldu.

Yazmakta biraz geciktiğimi kabul etsem de artık bu kitapla sözümü tutmuş oldum.

L. Frank Baum
Haziran 1904
Chicago

Ustaca canlandırdıkları Teneke Adam ve
Korkuluk karakterleriyle ülke çapında binlerce çocuğu
eğlendirmiş muhteşem dostlar ve seçkin komedyenler
David C. Montgomery ile Fred A. Stone'a
yazar tarafından minnetle ithaf edilmiştir.

1. Bölüm

Tip Bir Kabakkafa Yapıyor

Oz Diyarı'nın kuzeyinde bulunan Gezsoyların ülkesinde Tip adında bir genç yaşardı. Aslında adı bu kadarla kalmıyordu, yaşlı Mombi'nin sık sık belirttiği gibi tam adı Tippetarius'tu; ama "Tip" deyip geçmek varken kimsenin böyle uzun bir kelimeyi söylemesi beklenemezdi.

Oğlan anne babasıyla ilgili hiçbir şey hatırlamıyordu; çünkü Mombi olarak bilinen –üzülerek söylüyorum ki pek de iyi bir ünü olmayan– bu yaşlı kadının yanına çok küçükken bırakılmıştı. Gezsoylar haklı sebeplerle kadının büyü sanatlarıyla uğraştığından kuşkulanıyor, bu nedenle de onunla görüşmekten çekiniyorlardı.

Mombi tam olarak bir cadı değildi; çünkü Oz Diyarı'nın o bölümünü yöneten İyi Cadı, hükmettiği bölgede başka bir cadının bulunmasını yasaklamıştı. Tip'in vasisi, büyüyle uğraşmaya çok hevesli olsa da bir büyücü ya da taş çatlasa bir sihirbaz olmanın ötesine geçmenin yasadışı olduğunun farkındaydı.

Yaşlı kadın ocağını yakabilsin diye ormandan odun taşıma görevi Tip'in üzerindeydi. Mısır tarlalarında da çalışır, çapa yapıp koçan soyardı; ayrıca domuzları besler, Mombi'nin biricik gururu olan dört boynuzlu ineği sağardı.

Ama onun her an çalıştığını da zannetmeyin; öylesinin kendisi için iyi olmayacağını bilirdi. Tip ormana yollandığında genellikle kuş yumurtası toplamak için ağaçlara tırmanır, çevik beyaz tavşanları kovalayarak eğlenir ve ucu kıvrık iğnelerle derede balık tutardı. Sonra alelacele bir kucak dolusu odun toplayıp eve taşırdı. Güya mısır tarlalarında çalışıyorken de uzun saplar sayesinde Mombi'nin görüş alanından çıkan Tip, genellikle yersincabı yuvalarını kazar, canı isterse de mısır sıraları arasına sırtüstü uzanıp şekerleme yapardı. Bu sayede kendini aşırı yormamaya dikkat eden bir oğlanın olabileceği kadar güçlü ve dayanıklıydı.

Mombi'nin tuhaf sihirleri genellikle komşularını korkuturdu; bu esrarengiz güçleri nedeniyle ona karşı ihtiyatlı, ama bir yandan da saygılı davranırlardı. Ama Tip açık açık ondan nefret eder, duygularını saklama zahmetine girmezdi. Hatta bazen yaşlı kadına, vasisi olduğu için göstermesi beklenenden daha az saygı gösterirdi.

Mombi'nin mısır tarlalarında, yeşil sapların oluşturduğu sıraların arasında kırmızıya çalan altın sarısı renkleriyle balkabakları vardı; kışın dört boynuzlu inek onlardan yerse diye dikilmiş ve özenle bakılmışlardı. Bir gün mısırların hepsi kesilip yığıldıktan sonra, Tip balkabaklarını ahıra taşırken aklına bir kabak feneri yapıp yaşlı kadını korkutma fikri geldi.

Bunun için güzel, büyük, şöyle canlı turuncumsu kırmızı renkli bir balkabağı seçip oymaya başladı. Çakısının ucuyla iki yuvarlak göz, üç köşeli bir burun, hilal şeklinde bir ağız yaptı. Bitirdiğinde ortaya çıkan yüz kesinlikle güzel sayılamazdı; ama öyle kocaman gülümsüyordu, öyle şen bir yüz ifadesi vardı ki eserine hayranlıkla bakarken Tip bile güldü.

Çocuğun hiç oyun arkadaşı olmamıştı, dolayısıyla oğlanların kabak feneri yaparken genellikle balkabağının içini oyup oluşan boşluğa yüzü daha korkutucu hale getirmek için mum koyduklarını bilmiyordu; ama kendisinin bunun

kadar etkili olması muhtemel bir fikri vardı. Balkabağından kafayı takacağı bir adam yapmaya ve bunu yaşlı Mombi'nin burun buruna geleceği bir yere dikmeye karar verdi.

"Sonra da," dedi Tip kendi kendine gülerek, "kahverengi domuzun kuyruğunu çektiğimde çıkardığından daha yüksek sesle ciyaklayacak. Geçen yıl sıtma olduğumda titrediğimden daha beter titreyecek korkudan!"

Bu işi yapacak bolca zamanı vardı; çünkü Mombi bir köye, söylediğine göre yiyecek alışverişi yapmaya gitmişti ve en az iki gün sürecek bir yolculuktu bu.

Tip baltasını alıp ormana gitti ve düz, kalınca fidanlar seçip kesti; fidanların üzerindeki tüm ince dalları ve yaprakları temizledi. Adamın kollarını, bacaklarını ve ayaklarını bunlarla yapacaktı. Gövde için büyük bir ağaçtan kalın bir kabuk tabakası soydu; bayağı bir uğraşarak kabuğu uygun büyüklükte bir silindir haline getirdi, kabuğun iki kenarını tahta çivilerle birbirine tutturdu. Sonra neşeyle ıslık çala çala çalışarak çakısıyla yontup şekil verdiği çivileri kullanıp uzuvları eklem yerlerinden dikkatlice birleştirdi ve gövdeye tutturdu.

Bu iş başarıyla tamamlandığında hava da kararmaya başlamıştı; Tip ineği sağması ve domuzları beslemesi gerektiğini hatırladı. Ağaç adamı kucaklayıp kaldırdı ve eve taşıdı.

Tip bütün akşam mutfaktaki ateşin ışığında büyük bir titizlik ve ustalıkla eklemlerin kenarlarını yuvarlattı, çıkıntılı yerleri düzleştirdi. Sonra adamı dik olarak duvara dayayıp hayran hayran baktı. Yetişkin bir adam için bile dikkat çekecek kadar uzun boylu olmuştu; ama küçük bir oğlan açısından bu iyi bir şeydi, Tip adamın boyunun uzunluğuna hiç takılmadı.

Tip ertesi sabah eserine tekrar baktığında kuklaya boyun yapmayı unuttuğunu fark etti; boyun olursa kabaktan kafayı gövdeye tutturabilirdi. Bu nedenle pek de uzakta olmayan ormana tekrar gitti ve bir ağaçtan işini tamamlama-

sına yarayacak birkaç parça kesti. Eve dönünce boynun dik durması için ortada bir delik açarak gövdenin üst tarafına artı şeklinde bir parça sabitledi. Boyun için kullanılan dal parçasının üst ucunu da sivriltmişti; her şey hazır olunca Tip kabaktan kafayı yerleştirdi, bastırarak boyna iyice geçirdi, bayağı güzel uyduğunu gördü. Kafa istenirse iki yana çevrilebiliyor, kol ve bacaklardaki eklem yerleri sayesinde de kukla farklı pozisyonlarda durabiliyordu.

"İşte şimdi," dedi Tip gururla, "gerçekten tam bir adam oldu. Yaşlı Mombi'ye korkudan çığlıklar attıracak! Bir de doğru düzgün giydirilirse gerçek gibi olacak."

Giysi bulmak kolay iş değildi; ama Tip hiç çekinmeden Mombi'nin değer verdiği ve hatırası olan tüm eşyalarını koyduğu büyük sandığın altını üstüne getirdi; en dipte mor bir pantolon, kırmızı bir gömlek ve beyaz puanlı pembe bir yelek buldu. Bunları alıp adamın yanına götürdü, giysiler üzerine tam oturmadıysa da adamı gösterişli bir tarzda giydirmeyi becerdi. Mombi'nin örme çorapları ve kendisinin yıpranmış eski ayakkabılarıyla adamın kıyafeti tamamlanmıştı; Tip o kadar keyiflendi ki hoplaya zıplaya dans ediyor ve çocuksu bir coşkuyla kahkahalar atıyordu.

"Ona bir ad vermeliyim!" diye bağırdı. "Böylesine mükemmel bir adamın muhakkak bir adı olmalı. Galiba," dedi, kısa bir süre düşündükten sonra, "bu arkadaşa 'Jack Kabakkafa' diyeceğim."

II. Bölüm

Muhteşem Hayat Tozu

Tıp durumu etraflıca düşündükten sonra, Jack'i yerleştirmek için en uygun yerin evin biraz ilerisindeki dönemeç olduğuna karar verdi. Adamı oraya doğru taşımaya başladı, ama gördü ki kukla hem çok ağırdı hem de zor tutuluyordu. Tıp kuklayı sürüye sürüye kısa bir mesafe götürdükten sonra ayaklarının üzerine kaldırdı; önce bir bacağı eklem yerinden büktü, sonra diğer bacağı, aynı anda da arkadan ittirip Jack'i dönemece kadar yürütmeyi başardı. Bu sırada bir iki sendeleme olmadı değil, Tıp de tarlada ya da ormandakinden çok daha fazla çabaladı; ama muziplik hevesi ona güç veriyordu, işçilik becerisini sınayabileceği için de memnundu.

"Jack iyi durumda, planım işe yarayacak!" dedi kendi kendine, gösterdiği olağanüstü çabadan nefes nefese kalmıştı. Tam o sırada adamın sol kolunun yolda gelirken düşmüş olduğunu fark edip aramak için geri döndü; sonra omuz eklemi için yeni ve daha kalın bir çivi yontarak sorunlu yeri öyle güzel tamir etti ki sonunda kol eskisinden de sağlam oldu. Tıp, Jack'in kabaktan kafasının yüzü arkaya bakacak şekilde döndüğünü gördü, ama bu sorunu kolayca çözdü. Sonunda adam, yaşlı Mombi'nin geleceği yoldaki döneme-

ce yüzü dönük olarak yerleştirildiğinde Gezsoylu bir çiftçi zannedilebilecek kadar alışıldık, ama yanına kadar onu fark etmeden gelen birini ürkütecek kadar da alışılmadık görünüyordu.

Saat henüz yaşlı kadının eve dönmesini beklemediği kadar erken olduğundan, Tip çiftlik evinin aşağısındaki vadiye gitti ve oradaki ağaçlardan kestane toplamaya başladı.

Ne var ki yaşlı Mombi her zamankinden erken döndü. Dağlardaki bir mağarada tek başına yaşayan çarpık bacaklı bir büyücüyle tanışmış, onunla bazı önemli büyü sırları alışverişinde bulunmuştu. Bu sayede üç yeni tarif, dört sihirli toz, harika güçleri ve etkileri olan bir grup bitki ele geçirmişti; yeni sihirleri denemek için mümkün olduğunca hızlı, aksaya aksaya eve dönüyordu.

Mombi'nin aklı yeni elde ettiği ganimetlerle öyle meşguldü ki dönemece geldiğinde adamı gözünün ucuyla gördü, kafasını belli belirsiz sallayarak şöyle dedi:

"İyi akşamlar, bayım!"

Ama sonra, adamın hareket etmediğini ve kendisine karşılık vermediğini fark edince dikkatlice yüzüne baktı ve Tip'in çakısıyla ustaca oyulmuş kabaktan kafayı gördü.

"Ah!" diye bağırdı Mombi, homurtuya benzer sesler çıkararak. "O sefil oğlan yine bir oyun peşinde! Çok güzel! Çoook güzel! Beni bu şekilde korkutmaya kalkıştığı için onu eşek sudan gelinceye kadar döveceğim!"

Elindeki bastonu kuklanın sırıtan kabaktan kafasına geçirmek üzere öfkeyle havaya kaldırdı; tam o sırada aklına gelen fikirle duraksadı, baston havada hareketsiz kaldı.

"Aslında yeni tozumu denemek için güzel bir fırsat bu!" dedi hevesle. "Bu sayede o çarpık bacaklı büyücü sırlarını dürüstçe değiştokuş etmiş mi yoksa o da beni, benim onu kandırdığım kadar acımasızca kandırmış mı anlarım."

Sepetini yere koyup aldığı değerli tozlardan birini aramaya başladı.

Mombi bu işle meşgulken Tip de cepleri kestaneyle dolu geri döndü ve yaşlı kadının kuklanın yanında en ufak bir korku belirtisi göstermeden durduğunu gördü.

Önce büyük bir hayal kırıklığına uğradı; sonra Mombi şimdi ne yapacak acaba diye merak etti. Olan biteni gizlice seyredebileceği bir çalı çitin arkasına saklandı ve izlemeye koyuldu.

Biraz daha arandıktan sonra kadın sepetten eski bir biberlik çıkardı; büyücü biberliğin üzerindeki solmuş etikete kurşunkalemle şöyle yazmıştı: "Hayat Tozu."

"Hah işte burada!" diye bağırdı Mombi neşeyle. "Evet, şimdi bakalım etkili miymiş... Cimri büyücü bundan pek fazla vermedi bana, ama sanırım iki üç seferlik çıkar."

Tip bu duydukları karşısında şaşakalmıştı. Sonra yaşlı Mombi'nin kolunu havaya kaldırıp Jack'in kabak kafasından aşağı bir toz serptiğini gördü. Bunu tıpkı fırında patatese karabiber döker gibi yapmıştı, tozlar Jack'in kafasından süzülerek Tip'in ona giydirdiği kırmızı gömleğin, pembe yeleğin, mor pantolonun üzerine de saçıldı, hatta birazcık da yamalı eski ayakkabıların üstüne kondu.

Mombi biberliği sepete geri koydu, sonra serçeparmağı yukarı kalkık sol elini havaya kaldırdı ve şöyle dedi:

"Viya!"

Sonra başparmağını yukarıda tutarak sağ elini havaya kaldırdı ve şöyle dedi:

"Tiya!"

Sonra bütün parmaklarını açık tuttuğu iki elini havaya kaldırdı ve şöyle haykırdı:

"Piya!"

Jack Kabakkafa geriye doğru bir adım attı ve sitem dolu bir sesle şöyle dedi:

"Bağırmasana yahu! Sağır mı sandın beni?"

Yaşlı Mombi zevkten dört köşe, adamın etrafında dans ediyordu.

"Canlandı!" diyerek çığlık attı: "Canlandı! Canlandı!"

Bastonunu havaya fırlatıp yakaladı; iki koluyla kendini sarmaladı, zıplayıp topuklarını birbirine vurmaya çalıştı; tüm bunları yaparken bir yandan da coşkuyla tekrarlıyordu:

"Canlandı! Can-lan-dı! Can-lan-dı!"

Şimdi siz doğal olarak Tip'in tüm bunları şaşkınlık içinde izlediğini varsayıyorsunuz.

Tip başta öyle bir korktu ve dehşete düştü ki kaçıp gitmek istedi, ama titreyen bacakları tutmaz olunca kaçamadı. Sonra Jack'in canlanması ona aşırı komik geldi, özellikle de kabaktan yüzündeki ifade o kadar tuhaftı ki insanın gülesi geliyordu. Tip ilk anda yaşadığı korkuyu üzerinden atınca gülmeye başladı; çıkardığı neşeli sesler Mombi'nin kulağına gidince kadın topallayarak acele acele çitin yanına geldi ve Tip'i yakasından tuttuğu gibi sepetiyle kabak kafalı adamı bıraktığı yere doğru sürükledi.

"Seni haylaz, sinsi, hain çocuk!" diye haykırdı öfkeyle: "Gizlenip gözetlemek ve benimle alay etmek neymiş sana göstereceğim!"

"Ben seninle alay etmiyordum ki," diyerek karşı çıktı Tip. "Ben Kabakkafa'ya gülüyordum! Bir baksana şuna! Müthiş değil mi gerçekten?"

"Umarım görünüşümle dalga geçmiyorsunuz," dedi Jack; yüzünde o neşeli gülümseme aynen dururken sesinin böyle ciddi çıktığını duymak çok komik geldiğinden Tip tekrar kahkahalara boğuldu.

Mombi bile yaptığı sihirle canlanan adamın nasıl bir şey olduğunu merak ediyordu; adama dikkatlice baktıktan sonra sordu:

"Neler biliyorsun bakalım sen?"

"Şey... Söylemesi çok zor," diye yanıtladı Jack. "Her ne kadar muazzam derecede şey biliyormuşum gibi hissetsem de henüz dünyada bilinmesi gereken daha ne kadar şey bu-

lunduğunun bilincinde değilim. Çok bilgili miyim yoksa çok aptal mıyım anlayabilmem için biraz zaman gerekecek."

"Şüphesiz," dedi Mombi düşünceli bir ifadeyle.

"Peki şimdi onu ne yapacaksın, artık canlı olduğuna göre?" diye sordu Tip merakla.

"Üzerinde düşünmem lazım," diye yanıtladı Mombi. "Ama hava kararmaya başladı, bir an evvel eve gitmeliyiz. Kabakkafa'nın yürümesine yardım et."

"Beni dert etmeyin," dedi Jack; "ben de sizler kadar iyi yürüyebilirim. Bacaklarım ve ayaklarım var değil mi? Ve eklemlerim?"

"Var mı?" diye sordu kadın, Tip'e dönerek.

"Tabii ki var; hepsini ellerimle yaptım," diye yanıtladı oğlan gururla.

Eve doğru yürümeye başladılar; çiftliğin avlusuna geldiklerinde yaşlı Mombi kabak kafalı adamı ahıra doğru yöneltti ve onu boş bir bölmeye sokup kapıyı dışarıdan sımsıkı kilitledi.

"Önce seninle ilgilenmem lazım," dedi Tip'e, kafasını sallayarak.

Bunu duyan oğlan huzursuz oldu; çünkü Mombi'nin kalpsiz ve kindar biri olduğunu biliyordu, kadın kötülük yaparken bir an olsun tereddüt etmezdi.

Eve girdiler. Ev, Oz Diyarı'ndaki neredeyse tüm çiftlik evleri gibi yuvarlak, kubbe biçimli bir yapıydı.

Mombi oğlana bir mum yakmasını söyledi; kendisi de o arada sepetini bir dolaba koydu, pelerinini askıya astı. Tip kadından korktuğundan kendisinden isteneni hemen yaptı.

Mumdan sonra Mombi Tip'e ocağı yakmasını emretti; oğlan bu işle meşgulken yaşlı kadın akşam yemeğini yemeye koyuldu. Alevler çatırdamaya başlayınca oğlan kadının yanına gidip biraz ekmek ve peynir istedi; ama Mombi onu geri çevirdi.

"Açım!" dedi Tip küskün bir ses tonuyla.

"Çok uzun süre aç kalmayacaksın," diye yanıtladı Mombi ona ters ters bakarak.

Oğlan tehdit havası içeren bu sözlerden hoşlanmamıştı; sonra aklına cebinde kestaneler olduğu geliverdi, birazını soyup yedi. Kadın da bu arada yemeğini bitirdi, önlüğündeki kırıntıları silkeledi, ateşin tepesine küçük siyah bir çaydanlık astı.

Sonra Mombi eşit miktarda süt ve sirke ölçüp bunları çaydanlığın içine boşalttı. Ardından ortaya çeşitli otlar ve tozlar çıkardı, hepsinden biraz biraz çaydanlıktaki karışıma eklemeye başladı. Ara ara mumun yanına gidip hazırladığı karışımın tarifini sararmış bir kâğıttan okuyordu.

Kadını seyrettikçe Tıp'in huzursuzluğu arttı.

"O ne için?" diye sordu.

"Senin için," diye yanıtladı Mombi kısaca.

Tıp oturduğu taburede kımıldandı ve kaynamaya başlayan çaydanlığı bir süre seyretti. Sonra yaşlı cadının sert ve buruşuk yüz hatlarına baktı; mum ışığının duvara düşürdüğü gölgelerin bile insanı korkutmaya yettiği bu loş ve duvarları isle kaplı mutfak dışında bir yerde olmayı nasıl da isterdi. Sessizliğin yalnızca çaydanlığın fokurtusu ve alevlerin cızırtısıyla bozulduğu bir saat geçti.

Sonunda Tıp tekrar konuştu.

"O şeyi içmem mi gerekiyor?" diye sordu, başıyla çaydanlığı işaret ederek.

"Evet," dedi Mombi.

"Ne yapacak bana?" diye sordu Tıp.

"Eğer düzgün yaptıysam seni mermerden bir heykele dönüştürecek," diye yanıtladı Mombi.

Tıp inildedi ve alnındaki teri giysisinin koluyla sildi.

"Ben mermerden heykel olmak istemiyorum!" diye itiraz etti.

"Fark etmez, ben istiyorum," dedi yaşlı kadın ona sert bir bakış atarak.

"Ne işe yararım ki o zaman?" diye sordu Tip. "İşlerini yapacak kimse de kalmaz."

"Kabakkafa'yı çalıştırırım," dedi Mombi.

Tip tekrar inildedi.

"Beni neden bir keçiye ya da tavuğa dönüştürmüyorsun ki?" diye sordu endişeyle. "Mermerden bir heykel hiçbir işine yaramaz."

"Yoo yarar," dedi Mombi karşılık olarak. "İlkbaharda bir çiçek bahçesi yapacağım, seni de süs olarak ortasına koyacağım. Neden bunu daha önce akıl etmedim acaba; yıllardır başıma dert oluyorsun."

Bu feci konuşma sırasında Tip tüm vücudunun boncuk boncuk terlediğini hissetti; ama hiç kımıldamadan oturdu, sırtı ürperdi, endişeli gözlerle çaydanlığa baktı.

"Belki de işe yaramaz," diye mırıldandı, sesi çok cılız ve bezgin çıkmıştı.

"Ah, bence yarayacak," dedi Mombi neşeyle. "Ben pek hata yapmam."

Yine bir sessizlik oldu, ama bu seferki öyle kasvetli ve uzun bir sessizlikti ki Mombi çaydanlığı ateşten aldığında neredeyse gece yarısı olmuştu.

"İyice soğuması gerek," dedi yaşlı cadı yüksek sesle; büyü yapması yasaya aykırı da olsa cadılıktan iyi anlıyordu. "Şimdi ikimiz de gidip uyuyalım, gün ağarırken sana seslenirim, mermerden heykele dönüşme işini hemencecik tamamlarız."

Bunu der demez dumanı tüten çaydanlığı da alıp aksayarak odasına gitti; Tip kadının kapısını kapattığını ve kilitlediğini duydu.

Oğlan kendisine söylendiği gibi gidip yatmadı, gözlerini sönmekte olan ateşin közlerine dikip oturmaya devam etti.

III. Bölüm

Kaçakların Kaçışı

Tip düşüncelere dalmıştı.

"Mermerden heykel olmak çok ağır bir şey," diye düşündü, "burada böylece oturup bekleyecek değilim," diyerek isyan etti. "Yıllardır başına dert oluyormuşum, öyle diyor; o zaman benden kurtulacak. Ama bunun heykel olmaktan daha kolay bir yolu var. Sonsuza kadar bir çiçek bahçesinin ortasında durmaktan hangi çocuk hoşlanır ki! Kaçacağım, evet işte bu... Bana o çaydanlıktaki tiksinç şeyi zorla içirmeden önce buradan gideceğim."

Yaşlı cadının uykuya daldığının işareti olan horultuları duyana kadar bekledi, sonra yavaşça yerinden kalktı ve yiyecek bir şeyler bulmak için dolaba gitti.

"Yanına yiyecek almadan yola çıkılmaz," dedi dar raflara bakarak.

Birkaç parça ekmek vardı; ama Mombi'nin köyden getirdiği peyniri bulmak için sepeti karıştırması gerekti. Sepettekileri dışarı çıkarırken içinde "Hayat Tozu" bulunan biberliğe denk geldi.

"Bunu da yanıma alayım," diye düşündü, "yoksa Mombi bununla başka işler karıştırır." Biberliği de ekmek ve peynirle birlikte cebine soktu.

Sonra ihtiyatlı bir şekilde evden çıktı ve kapının mandalını dışarıdan kapattı. Ay ve yıldızlar parıl parıl parlıyordu; bunaltıcı ve pis kokulu mutfaktan sonra gece huzur dolu ve cezbedici duruyordu.

"Buradan ayrıldığıma seviniyorum," dedi Tip alçak sesle, "o yaşlı kadını hiç sevmemiştim zaten. Acaba nasıl oldu da onunla yaşamaya başladım..."

Ağır ağır yola doğru yürürken aklına gelen düşünceyle duraksadı.

"Jack Kabakkafa'yı yaşlı Mombi'nin insafına bırakmak hoşuma gitmiyor," diye mırıldandı. "Hem Jack bana ait, her ne kadar onu yaşlı cadı canlandırmış olsa da sonuçta ben yaptım."

Gerisingeri ahıra döndü ve kabak kafalı adamın kapalı olduğu bölmenin kapısını açtı.

Jack bölmenin ortasında ayakta dikiliyordu; Tip ay ışığı sayesinde onun her zamanki gibi neşeyle gülümsediğini görebildi.

"Haydi!" dedi oğlan, elini gel anlamında sallayarak.

"Nereye?" diye sordu Jack.

"Ben de bilmiyorum. Birlikte göreceğiz," diye yanıtladı Tip, kabaktan yüze içten bir gülümsemeyle bakarak. "Şu anda tek yapmamız gereken yola koyulmak."

"Peki," dedi Jack ve beceriksiz adımlarla yürüyerek ay ışığının aydınlattığı avluya çıktı.

Tip yola doğru yöneldi, adam da onu takip etti. Jack topallaya topallaya yürüyordu, ara sıra bacaklarının eklem yerlerinden biri öne doğru bükületeceğine ters yöne büküldüğünden yere kapaklanacak gibi oluyordu. Ama Kabakkafa durumun çabuk farkına vardı ve adımlarını dikkatli atmaya özen gösterdi; böylece başına daha az aksaklık geldi.

Tip yol boyunca kolundan tutup onu yönlendirdi, bir an bile durmadılar. Çok hızlı gidemiyorlardı, ama sabit hızla yürüyorlardı; ay batıp güneş tepelerin üstünde göründü-

günde o kadar uzun bir mesafe gitmişlerdi ki oğlanın yaşlı cadının onları takip edeceğinden korkması için bir neden kalmamıştı. Üstelik önce bir yola, sonra bir başkasına sapmışlardı; arkalarından biri gelecek olursa hangi yöne gittiklerini ya da nerede olabileceklerini tahmin etmesi çok zor olacaktı.

Mermerden bir heykele dönüştürülmekten bir süreliğine bile olsa kurtulduğu için epey memnun olan oğlan, yol arkadaşını durdurdu ve yol kenarındaki bir kayanın üzerine oturdu.

"Haydi, kahvaltı edelim," dedi.

Jack Kabakkafa, Tip'i merakla izledi, ama öğüne katılmadı.

"Seninle aynı şekilde yapılmış gibi durmuyorum," dedi.

"Aynı olmadığını biliyorum; çünkü seni ben yaptım," diye karşılık verdi Tip.

"Ya! Sen mi?" diye sordu Jack.

"Kesinlikle. Parçalarını bir araya getirdim. Ve gözlerini ve burnunu ve kulaklarını ve ağzını oydum," dedi Tip gururla. "Ve seni giydirdim."

Jack gövdesine, kollarına ve bacaklarına alıcı gözle baktı.

"Gördüğüm kadarıyla çok iyi iş çıkarmışsın," dedi.

"Eh idare eder," diye karşılık verdi Tip, mütevazı bir tavırla; aslında adamın yapımındaki bazı kusurlar dikkatini çekmeye başlamıştı. "Birlikte yollara düşeceğimizi bilseydim biraz daha titiz davranırdım."

"Yani o halde," dedi Kabakkafa, şaşkınlığını belli eden bir ses tonuyla, "sen benim yaratıcım, vasim, babamsın!"

"Ya da mucidin," dedi oğlan gülerek. "Evet oğlum; gerçekten öyleyim sanırım!"

"O zaman benim sana itaat etmem lazım," diye devam etti adam konuşmasına, "senin de bana... destek olman."

"Evet, kesinlikle," diyerek fikrini belirtti Tip, bir anda ayağa kalktı. "O zaman haydi gidelim."

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Jack, yolculuğa kaldıkları yerden devam ederlerken.

"Tam emin değilim," dedi oğlan; "ama güneye doğru gittiğimizi zannediyorum, bu da bizi er ya da geç Zümrüt Şehri'ne ulaştırır."

"Nasıl bir şehirmiş o?" diye sordu Kabakkafa.

"Oz Diyarı'nın merkezi ve tüm ülkedeki en büyük şehir. Ben kendim hiç gitmedim, ama geçmişiyle ilgili çok şey duydum. Oz adında, kudretli ve muhteşem bir büyücü tarafından kurulmuş; şimdi bulunduğumuz Gezsoyların ülkesinde her şeyin mor renkte olması gibi, oradaki her şey de yeşilmiş."

"Burada her şey mor mu?" diye sordu Jack.

"Tabii ki öyle," dedi oğlan yanıt olarak. "Göremiyor musun?"

"Sanırım ben renk körüyüm," dedi Kabakkafa, etrafına baktıktan sonra.

"Şey, çimenler mor, ağaçlar mor, evlerle çitler de mor," diye açıkladı Tip. "Yollardaki çamur bile mor. Zümrüt Şehri'ndeyse burada mor olan her şey yeşil. Doğudaki Kıtırsoyların ülkesinde her şey mavi; Çeyrekliklerin güneydeki ülkesinde her şey kırmızı; Teneke Adam'ın yönettiği Kırpıkların batıdaki ülkesindeyse her şey sarı."

"Aaa!" dedi Jack. Kısa bir duraksamadan sonra sordu: "Kırpıkları bir Teneke Adam mı yönetiyor dedin?"

"Evet; Dorothy'nin Batı'nın Kötü Cadısı'nı öldürmesine yardım edenlerden biri de oydu. Kırpıklar ona minnettarlıklarını hükümdarları olmasını isteyerek göstermişlerdi. Bu arada Zümrüt Şehri halkının hükümdarı da Korkuluk."

"Bak şu işe!" dedi Jack. "Tüm bu tarih bilgisi kafamı karıştırdı. Korkuluk kim?"

"Dorothy'nin başka bir arkadaşı," diye yanıtladı Tip.

"Peki Dorothy kim?"

"Buraya, dışarıdaki büyük Dünya'daki Kansas adlı bir

yerden gelmiş olan bir kız. Oz Diyarı'na bir hortuma kapılıp gelmiş, buradayken çıktığı yolculuklarda Korkuluk ve Teneke Adam ona eşlik etmişler."

"Peki Dorothy şimdi nerede?" diye sordu merakla Kabakkafa.

"Çeyreklikleri yöneten İyi Glinda, onu evine geri yolladı," dedi oğlan.

"Ya! Peki Korkuluk'a ne olmuştu?"

"Söyledim ya. O, Zümrüt Şehri'ni yönetiyor," diye yanıtladı Tip.

"Orayı muhteşem bir büyücü yönetiyordu demiştin," diye itiraz etti Jack, kafası daha da karışmış gibiydi.

"Evet, öyle dedim. Bak şimdi dikkatli dinle, hepsini açıklayacağım," dedi Tip, gülümseyen Kabakkafa'nın gözlerinin içine bakıp tane tane anlattı. "Dorothy Zümrüt Şehri'ne Büyücü'den kendisini Kansas'a geri göndermesini istemek için gitti; Korkuluk ve Teneke Adam da onunla birlikte gittiler. Büyücü onu geri gönderemedi; çünkü aslında bir büyücü değildi. Böyle olunca Büyücü'ye öfkelendiler ve onu sırrını herkese söylemekle tehdit ettiler; Büyücü de büyük bir balon yaptı ve ona binip kaçtı; o günden sonra da Büyücü'yü gören olmadı."

"Vay, çok ilginç olaylarmış," dedi Jack, keyifli görünüyordu; "açıklama dışında her şeyi çok iyi anladım."

"Anladığına sevindim," dedi Tip. "Büyücü gittikten sonra Zümrüt Şehri halkı Majesteleri Korkuluk'u kral yaptı; duyduğuma göre de çok sevilen bir hükümdar olmuş."

"Biz bu acayip kralı görecek miyiz?" diye sordu Jack merakla.

"Görebiliriz bence," diye yanıtladı oğlan; "tabii yapacak daha iyi bir işin varsa bilemem."

"Aaa, yok babacığım," dedi Kabakkafa. "Ben sen nereye istersen seve seve giderim."

IV. Bölüm

Tip Bir Sihir Denemesi Yapıyor

Ufak tefek ve narin yapılı olan oğlan, uzun boylu, tuhaf, kabak kafalı adamın kendisine "baba" demesinden biraz rahatsız olmuştu; ama bu akrabalık bağını inkâr etse uzun ve yorucu bir açıklama daha yapması gerekecekti, o da hemen bir soru sorarak konuyu değiştirdi:

"Yoruldun mu?"

"Tabii ki hayır!" dedi diğeri. "Ama," diyerek devam etti bir an duraksadıktan sonra, "böyle yürümeye devam edersem eklemlerimi aşındıracağım kesin."

Yola devam ederlerken Tıp bunun doğru olduğunu düşündü. Kol ve bacakları daha özenli ve sağlam yapmadığı için pişman olmaya başlamıştı. Hoş, sırf yaşlı Mombi'yi korkutmak için yaptığı adamın, eski bir biberlikteki sihirli bir tozla canlandırılacağını nasıl tahmin edebilirdi ki?

Kendini suçlamayı bırakıp Jack'in dayanıksız eklemlerindeki kusuru şu anda nasıl giderebileceğini düşünmeye başladı.

Kafası bunlarla meşgulken bir ormanın kenarına geldiler; oğlan dinlenmek için bir oduncunun ormandan ayrılırken arkasında bıraktığı eski bir bıçkı sehpasının üstüne oturdu.

"Sen niye oturmuyorsun?" diye sordu Kabakkafa'ya.

"Eklemlerimi zorlamaz mı?" dedi diğeri.

"Hayır tabii ki. Aksine dinlendirir," diye fikrini belirtti oğlan.

Jack oturmaya çalıştı; ama eklemlerini her zamankinden daha fazla bükünce dizleri boşalıverdi, çatırdayarak öyle bir gürültüyle yere yığıldı ki Tip onun tamamen dağılmasından korktu.

Hemen yanına koştu, adamı tutup ayağa kaldırdı, kollarını ve bacaklarını düzeltti, ezkaza çatlamış mı diye eliyle kafasını yokladı. Ama Jack bayağı iyi durumda gibi görünüyordu. Tip şöyle dedi:

"Sen en iyisi ayakta dur bundan sonra. En güvenlisi o herhalde."

"Peki babacığım, sen nasıl istersen," diye yanıtladı gülümseyen Jack, düşüşten hiçbir şekilde etkilenmemişti.

Tip tekrar yerine oturur oturmaz Kabakkafa sordu:

"O üstüne oturduğun şey ne?"

"Ah, bu bir oduncu sehpası," dedi oğlan.

"Tıpkı bir ata benziyor," dedi Jack.

"Ata mı?" dedi Tip şaşkınlıkla. "At canlıdır, dört bacağı, bir kafası ve bir kuyruğu vardır. İnsanlar onun üstüne biner."

"Anladım," dedi Jack neşeyle, "tam senin şimdi üzerine oturduğun şey gibi işte."

"Hayır değil," dedi Tip hemen.

"Neden değil? Onun da dört bacağı, bir kafası ve bir kuyruğu var."

Tip sehpaya daha dikkatli baktı; Kabakkafa'nın haklı olduğunu gördü. Sehpanın gövdesi ağaç kütüğünden yapılmıştı, bir ucunda koparılmadan bırakılmış, yukarı doğru uzanan dal parçası kuyruğu andırıyordu. Diğer uçtaki iki büyük budak iki göze benziyordu, o uçtaki çentik bölüm de rahatlıkla bir atın ağzı gibi görülebilirdi. Bacaklar gövdedeki oyuklara sıkıca sabitlenmiş dört kalın ve düz ağaç

dalıydı; kesilmek üzere üstüne bir tomruk koyulduğunda sehpanın yere sağlam basması için iki yana doğru açılıyorlardı.

"Bu şey bir ata benim düşündüğümden daha fazla benziyormuş," dedi Tip açıklamaya çalışarak. "Ama at canlı olur; yürür, koşar, yulaf yer; bu ise cansız bir oduncu sehpası, ağaçtan yapılmış, tomruk keserken kullanılır."

"Peki bu ata benzeyen sehpa canlı olsaydı, yürüyüp koşup yulaf yemez miydi?" diye sordu Kabakkafa.

"Yürüyüp koşardı herhalde ama yulaf yemezdi," diye yanıtladı oğlan, kafasında canlanan görüntüye gülerek. "Ama nasılsa canlanamaz, ne de olsa ağaçtan yapılmış."

"Tıpkı benim gibi," dedi adam.

Tip şaşkınlıkla adama baktı.

"Doğru, senin gibi!" dedi yüksek sesle. "Ve seni canlandıran sihirli toz da tam burada, cebimde."

Biberliği çıkardı ve merakla inceledi.

"Acaba," dedi dalgın dalgın, "bu toz ata benzeyen bir sehpayı da canlandırabilir mi?"

"Canlandırabilirse," dedi Jack, hiçbir şey onu şaşırtmadığından sakince, "sırtına binebilirim, böylece eklemlerim de aşınmaktan kurtulur."

"Deneyeceğim!" diye bağırdı oğlan ayağa fırlayarak. "Acaba yaşlı Mombi'nin söylediği kelimeleri ve ellerini tam nasıl tuttuğunu hatırlayabilecek miyim?"

Bir dakika kadar düşündü; çalı çitin arkasından yaşlı cadının bütün hareketlerini dikkatle izlediğinden ve söylediklerini duyduğundan, kadının yaptığı ve söylediği şeyleri aynen tekrar edebileceğine inancı tamdı.

Önce sehpanın üstüne bir miktar sihirli Hayat Tozu serpti. Sonra serçeparmağı yukarı kalkık sol elini havaya kaldırdı ve şöyle dedi: "Viya!"

"O ne anlama geliyor babacığım?" diye merakla sordu Jack.

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Tıp. Sonra başparmağını yukarıda tutarak sağ elini havaya kaldırdı ve şöyle dedi: "Tıya!"

"O ne demek babacığım?" dedi Jack.

"Sessiz dursan iyi olur demek!" dedi oğlan, bu kadar önemli bir işin ortasında rahatsız edildiği için sinirlenmişti.

"Kısa sürede ne çok şey öğrendim!" dedi Kabakkafa değişmeyen gülümsemesiyle.

Tıp şimdi de bütün parmaklarını açık tuttuğu iki elini başının üstüne kaldırdı ve yüksek sesle şöyle dedi: "Piya!"

Ata benzeyen sehpa anında hareket etmeye başladı, bacaklarını açtı, çentikten ağzıyla esnedi, silkelenip toz zerreciklerinin birazını sırtından attı. Tozun geri kalanı gövdesinin içine işleyip ortadan kaybolmuş gibiydi.

"Güzel!" dedi Jack, oğlan şaşkınlıkla atı seyrederken. "Sen çok becerikli bir sihirbazsın babacığım!"

V. Bölüm

Sehpa At'ın Canlanışı

Kendini bir anda canlanmış bulan Sehpa At, Tip'ten bile şaşkın görünüyordu. Budaktan gözlerini bir o yana bir bu yana oynatarak artık içinde kendisinin de önemli bir yeri olan bu dünyaya merakla ilk bakışlarını attı. Sonra kendine bakmaya çalıştı ama kafasını çevirebileceği bir boynu yoktu; vücudunu görme gayretiyle kendi etrafında dönmeye başladı, ama azıcık bile başarılı olamadı. Diz eklemleri olmadığından bacakları dümdüzdü ve bükülmüyordu. Derken Jack Kabakkafa'ya çarptı ve onun devrilip yol boyunca uzanan yosunların üstüne düşmesine neden oldu.

Bu kaza ve Sehpa At'ın çifte atarak çember çizmeye devam etmesi Tip'i endişelendirdiğinden, oğlan şöyle bağırdı:

"Çüş! Çüş!"

Sehpa At bu komuta hiç kulak asmadı, üstüne tahta bacaklarından biriyle Tip'in ayağına öyle kuvvetli bir şekilde bastı ki oğlan acıyla zıplaya zıplaya güvenli bir mesafeye kaçtı ve uzaktan tekrar bağırdı:

"Çüş! Çüş dedim!"

Jack düştüğü yerden doğrulmayı başarmış, oturur vaziyette ilgiyle Sehpa At'ı izliyordu.

"Hayvanın seni duyabildiğini zannetmiyorum," dedi.

"Yeterince yüksek sesle bağırdım ama, bağırmadım mı?" dedi Tip öfkeyle.

"Evet; ama atın kulakları yok ki," dedi gülümseyen Kabakkafa.

"Sahiden ya!" dedi Tip, durumu yeni fark etmişti. "Peki o zaman onu nasıl durduracağım?"

Tam o sırada Sehpa At vücudunu görmesinin mümkün olmadığı sonucuna vararak kendi kendine durdu. Tip'e baktı, oğlanı daha ayrıntılı incelemek için yanına yaklaştı.

Hayvanın yürüyüşü bayağı komikti; rahvan yürüyen bir at gibi bir sağ tarafındaki iki bacağını, bir sol tarafındaki iki bacağını birlikte hareket ettiriyordu; bunun sonucunda da gövdesi bir beşik gibi iki yana sallanıyordu.

Tip atın kafasına pat pat vurdu ve "Aferin oğlum! Aferin!" dedi yumuşak bir sesle; Sehpa At sıçrayarak uzaklaştı ve budaktan gözleriyle Jack Kabakkafa'yı incelemeye başladı.

"Ona bir yular yapmalıyım," dedi Tip; ceplerini karıştırdı ve kalınca bir yumak bulup çıkardı. Yumağı çözüp Sehpa At'ın yanına gitti; ipin bir ucunu boynuna düğümledi, diğer ucunu da büyük bir ağaca bağladı. Sehpa At bu hareketin amacını anlamamıştı, geri geri gidip ipi kolayca koparttı; ama kaçmaya kalkışmadı.

"Düşündüğümden daha güçlüymüş," dedi oğlan, "ve oldukça da dik kafalı."

"Neden ona kulak yapmıyorsun?" diye sordu Jack. "O zaman yapmasını istediğin şeyi ona söyleyebilirsin."

"Bu müthiş bir fikir!" dedi Tip. "Böyle bir şeyi nasıl düşünebildin?"

"Düşünmedim ki," diye yanıtladı Kabakkafa; "yani düşünmem gerekmedi; çünkü zaten yapılabilecek en basit ve kolay şey bu."

Tip çakısını çıkarttı ve küçük bir ağaç kabuğu parçasına kulak şekli vermeye başladı.

"Çok büyük yapmamam lazım," dedi yontarken, "yoksa atımız eşek olur."

"Nasıl yani?" diye sordu Jack, yol kenarından.

"Şöyle, atın kulakları insanınkinden büyük olur; eşeğin kulakları da atınkinden büyük olur."

"Bu durumda eğer kulaklarım uzun olsaydı ben bir at mı olacaktım?" diye sordu Jack.

"Dostum," dedi Tıp ciddi bir ifadeyle, "kulakların ne kadar büyük olursa olsun, senin Kabakkafa'dan başka bir şey olman mümkün değil."

"Aaa, tamam," dedi Jack, kafasını onaylar biçimde sallayarak; "anladığımı düşünüyorum."

"O zaman bu mucizevi bir durum," diyerek fikrini belirtti oğlan, "neyse anladığını *düşünmenin* bir zararı yok. Bu kulaklar hazır bence. Ben bunları yerlerine takarken sen de atı tutar mısın?"

"Tabii ki, kalkmama yardım edersen," dedi Jack.

Tıp adamı ayağa kaldırdı; Kabakkafa atın yanına gidip kafasını tuttu, oğlan da çakısıyla kafada iki oyuk açtı ve kulakları yerleştirdi.

"Çok yakıştı," dedi Jack beğeniyle.

Sehpa At'ın hemen kulağının dibinde söylenen ve duyduğu ilk sesler olan bu sözler onu öyle ürküttü ki hayvan öne doğru sıçrayarak Tıp'i bir tarafa, Jack'i diğer tarafa devirdi. Sonra da kendi ayaklarının çıkardığı takırtılardan korkmuş olmalı ki koşmaya başladı.

"Çüş!" diye bağırdı Tıp ayağa kalkarken; "Çüş seni şapşal, çüş!"

Sehpa At büyük bir ihtimalle söylenenleri hiç dikkate almayacaktı, ama tam o sırada bacağının biri bir yersincabı yuvasına girince tepetaklak düştü, dört bacağını birden çılgınca havada sallayarak sırtüstü yattı kaldı.

Tıp koşarak yanına gitti.

"Sen de ne biçim bir atmışsın," dedi. "Neden 'çüş' diye bağırdığımda durmadın?"

"'Çüş' dur mu demek?" diye sordu Sehpa At şaşkın bir sesle, oğlana bakmak için gözlerini yukarı doğru çevirmişti.

"Evet, elbette," diye yanıtladı Tip.

"Yerdeki bir delik de dur demek o zaman, değil mi?" diye devam etti at konuşmasına.

"Kesinlikle; eğer üzerinden geçip gidemiyorsan," dedi Tip.

"Ne kadar garip bir yermiş burası," diye fikrini belirtti hayvan, şaşkın gibiydi. "Peki ben burada ne arıyorum?"

"Seni ben canlandırdım," diye yanıtladı oğlan, "beni dinler ve dediklerimi yaparsan sana bir zarar gelmez."

"O zaman sen ne dersen onu yapacağım," dedi Sehpa At itaatkâr bir tavırla. "Peki az önce ne oldu bana? Olmam gerektiği gibi değilim, bir terslik var sanki."

"Tepetaklak halde duruyorsun," diye açıkladı Tip. "O bacaklarını bir dakikacık kımıldatmazsan seni tekrar düz hale getirebilirim."

"Kaç tür halim var benim?" diye sordu yaratık merakla.

"Çoook," dedi Tip kısaca. "Şu bacaklarını bir hareket ettirme."

Sehpa At sustu ve bacaklarını hiç kıpırdatmadan durdu; Tip biraz uğraştıktan sonra onu döndürüp ayaklarının üstüne koymayı başardı.

"Hah şimdi terslik düzeldi," dedi acayip hayvan ohlayarak.

"Kulaklarından biri kırılmış," dedi Tip, ayrıntılı bir incelemeden sonra. "Yeni bir tane yapmam gerekecek."

Sehpa At'ı Jack'in ayağa kalkmak için boşuna çabaladığı yere geri götürdü. Kabakkafa'nın yerden kalkmasına yardım ettikten sonra yeni bir kulak yaptı ve atın kafasına taktı.

"Şimdi," dedi ata hitaben, "söyleyeceklerimi dikkatle dinle. 'Çüş!' dur demek; 'Deh!' yürü demek. Sana 'Koş!' dersem de gidebildiğin kadar hızlı git. Anladın mı?"

"Anladığımı sanıyorum," dedi at karşılık olarak.

"Çok güzel. Hep birlikte Majesteleri Korkuluk'u görmek için Zümrüt Şehri'ne doğru bir yolculuğa çıkıyoruz; bu sırada Jack Kabakkafa eklemleri aşınmasın diye senin sırtına binecek."

"İtirazun yok," dedi Sehpa At. "Sizin için uygunsa benim için de uygun."

Tip, Jack'in atın sırtına binmesine yardım etti.

"Sıkı tutun," diye uyardı, "yoksa düşüp kabaktan kafanı yarabilirsin."

"Bu çok korkunç olur!" dedi Jack irkilerek. "Nereye tutunacağım peki?"

"Kulaklara tutun," diye yanıtladı Tip bir an duraksadıktan sonra.

"Yok, onlara tutunma!" diye karşı çıktı Sehpa At; "Duyamam o zaman."

Haklı sayılırdı; Tip başka bir fikir bulmaya çalıştı.

"Şimdi halledeceğim!" dedi bir süre sonra. Ormana gidip genç, sert odunlu bir ağaçtan kısa bir dal parçası kesti. Parçanın bir ucunu sivriltti; sonra Sehpa At'ın sırtına, hemen kafasının arkasına bir oyuk açtı. Yoldan büyük bir taş parçası getirdi ve bununla vurarak sopayı hayvanın sırtına iyice çaktı.

"Dur! Dur!" diye bağırdı at; "Çok fena sarsıyorsun."

"Acıyor mu?" diye sordu oğlan.

"Tam acıyor denemez," diye yanıtladı hayvan; "ama sarsılmak çok sinirimi bozuyor."

"Tamam, bitti gibi zaten," dedi Tip cesaret verecek şekilde. "Jack sen şimdi bu sopayı sımsıkı tut, o zaman düşmezsin, kafan da yarılmaz."

Jack sıkı sıkı tutundu. Tip ata "Deh!" dedi.

Söz dinleyen hayvan hemen yürümeye başladı, ayaklarını yerden kaldırdıkça bir o yana bir bu yana sallanıyordu.

Tip Sehpa At'ın yanında yürüdü, aralarına katılan bu yeni üyeden çok memnundu. Bir süre sonra ıslık çalmaya başladı.

"Bu ses ne demek peki?" diye sordu at.

"Sen onu dikkate alma," dedi Tip. "Öylesine ıslık çalıyorum, keyfim son derece yerinde demek bu."

"Dudaklarımı büzebilseydim ben de ıslık çalardım," dedi Jack. "Ne yazık ki birçok konuda yetersizim babacığım."

Yolculuk ettikleri dar yol, bir süre sonra sarı tuğla döşenmiş geniş bir yola dönüştü. Tip yolun kenarında bir işaret levhası olduğunu fark etti:

"ZÜMRÜT ŞEHRİ'NE 15 KİLOMETRE"

Hava kararmaya başladığından, Tip geceyi geçirmek için yol kenarında konaklamaya ve yolculuğa ertesi sabah gün ağarırken devam etmeye karar verdi. Sehpa At'ı birkaç çalımsı ağacın bulunduğu çimenlik bir tepeye doğru götürdü ve dikkatlice Kabakkafa'nın yere inmesine yardım etti.

"Sanırım seni gece boyunca yere yatıracağım," dedi oğlan. "O şekilde daha güvende olursun."

"Peki ya ben?" diye sordu Sehpa At.

"Ayakta durmanın sana bir zararı yok," diye yanıtladı Tip, "hem sen zaten uyumadığından etrafı kollar, yakınımıza bizi rahatsız edecek biri gelecek olursa görürsün."

Sonra oğlan da Kabakkafa'nın yanına, çimene uzandı ve yol yorgunluğundan kısa sürede derin bir uykuya daldı.

VI. Bölüm

Jack Kabakkafa'nın Zümrüt Şehri'ne Gidişi

Tıp gün ağarırken Kabakkafa tarafından uyandırıldı. Uykusu açılsın diye gözlerini ovuşturdu, küçük bir derede yıkandı, sonra biraz peynir ekmek yedi. Böylece yeni bir güne hazır hale gelen oğlan şöyle dedi:

"Bir an önce yola koyulalım. On beş kilometre bayağı uzun bir mesafe, ama bir aksilik olmazsa öğlen Zümrüt Şehri'ne ulaşmış oluruz." Kabakkafa tekrar Sehpa At'ın sırtına bindi ve yolculuk kaldığı yerden devam etti.

Tıp ağaçların ve çimenlerin mor renginin soluk bir eflatuna döndüğünü fark etti, çok geçmeden de bu eflatuna yeşile çalan bir ton eklendi, bu yeşil Korkuluk'un yönettiği Zümrüt Şehri'ne yaklaştıkça giderek parlaklaştı.

Küçük kafile daha üç kilometrecik gitmişti ki sarı tuğlalı yol geniş ve coşkun bir nehirle kesildi. Tıp karşıya nasıl geçeceklerini bilemedi; bir süre sonra nehrin diğer tarafından bir kayıkla kendilerine doğru gelen bir adam fark etti.

Adam kıyıya yaklaştığında Tıp sordu:

"Bizi karşı kıyıya geçirir misiniz?"

"Tabii, eğer paranız varsa," dedi kayıkçı yanıt olarak, yüzünde aksi ve huysuz bir ifade vardı.

"Ama benim param yok," dedi Tip.

"Hiç mi yok?" diye üsteledi adam.

"Hiç yok," dedi oğlan.

"O zaman sizi karşıya geçireceğim diye kendimi sıkıntıya sokamam," dedi kayıkçı kararlı bir şekilde.

"Ne kadar nazik bir bey!" dedi Kabakkafa gülümseyerek.

Kayıkçı ona dik dik baktı ama bir şey demedi. Tip bir çözüm düşünmeye çalıştı, yolculuğun böyle aniden sona erecek olması onda büyük bir hayal kırıklığı yaratmıştı.

"Muhakkak Zümrüt Şehri'ne gitmem gerekiyor," dedi kayıkçıya; "ama siz beni almazsanız nehri nasıl geçebilirim?"

Adam güldü, pek nazik bir gülüş de değildi bu.

"O tahta at suda batmaz," dedi; "sırtına binip geçebilirsin. Yanındaki kabak kafalı ahmağı da bırak ya yüzsün ya batsın, artık hangisi olursa, çok fark etmez."

"Beni dert etmeyin," dedi Jack aksi kayıkçıya gülümseyerek, "güzelce yüzebileceğimden eminim."

Tip denemeye değer diye düşündü, tehlike nedir bilmeyen Sehpa At da hiç karşı çıkmadı. Oğlan atı suya soktu ve sırtına tırmandı. Jack de dizlerine kadar suya girdi ve kabaktan kafasını suyun üzerinde tutmasına faydası olursa diye atın kuyruğuna tutundu.

"Şimdi," dedi Tip, Sehpa At'a yol göstermek için, "bacaklarını ileri geri hareket ettirirsen büyük bir ihtimalle yüzeceksin; yüzersen de büyük bir ihtimalle karşı kıyıya ulaşırız."

Sehpa At hemen bacaklarını hareket ettirmeye başladı; kürek işlevi gören bacaklar sayesinde maceracılar nehirde karşı kıyıya doğru yavaş yavaş ilerledi. Yolculuk öyle başarılı geçti ki çok kısa bir süre sonra üzerlerinden sular damlayarak nehrin otluk kenarına tırmanıyorlardı.

Tip'in paçaları ve ayakkabıları tamamen ıslanmıştı; ama Sehpa At suyun üstünde öyle mükemmel bir şekilde ilerle-

mişti ki oğlanın dizlerinden yukarısı tamamen kuruydu. Kabakkafa'ya gelince, gösterişli giysisinin ıslanmamış tek bir noktası kalmamıştı.

"Güneş bizi çok geçmeden kurutur," dedi Tip, "her neyse, kayıkçı yardım etmese de nehri sağ salim geçtik; artık yolculuğumuza devam edebiliriz."

"Yüzmek bana hiç zor gelmedi," diye belirtti at.

"Bana da," diye ekledi Jack.

Kısa süre sonra sarı tuğlalı yol tekrar önlerine çıktı, belli ki nehrin karşı kıyısında kesilen yol burada devam ediyordu; Tip Kabakkafa'yı bir kere daha Sehpa At'ın sırtına bindirdi.

"Hızlı sürersen," dedi, "rüzgâr giysilerinin daha çabuk kurumasını sağlar. Ben de atın kuyruğunu tutup arkandan koşacağım. Böylece hepimiz çok kısa sürede kurumuş olacağız."

"O zaman atın hızlı hızlı adım atması lazım," dedi Jack.

"Elimden gelenin en iyisini yaparım," dedi Sehpa At neşeyle.

Tip atın kuyruğu yerine geçen dal parçasının ucundan tutup bağırdı: "Deh!"

At güzel bir tempo tutturdu, Tip de hemen arkasındaydı. Sonra Tip biraz daha hızlı gidebileceklerini düşündü ve bağırdı: "Koş!"

Sehpa At bunun "gidebildiğin kadar hızlı git" demek olduğunu hatırlayınca muazzam bir hızla ilerlemeye başladı; Tip ata ayak uydurmakta çok zorlandı, hayatında hiç koşmadığı kadar hızlı koşması gerekti.

Bir süre sonra nefesi kesildi, ata "Çüş!" diye bağırmak istediyse de sesinin çıkmadığını gördü. Sonra kuru bir dal parçasından başka bir şey olmayan kuyruğun ucu kopuverdi; oğlan bir anda yerde toz toprağın içinde yuvarlanmaya başladı, bu sırada at ve kabak kafalı binicisi hız kesmeden yola devam edip kısa sürede uzaklaştılar.

Tip ayağa kalkıp "Çüş!" diyebilecek kadar boğazını tozdan temizlediğinde artık demesine gerek kalmamıştı; çünkü at çoktan gözden kaybolmuştu.

O da yapabileceği en makul şeyi yaptı. Yere oturup iyice bir dinlendi, sonra da tekrar yürümeye başladı.

"Onları bir ara yakalarım nasılsa," diye düşündü; "yol Zümrüt Şehri'nin kapısına gelince bitecek, oradan ileriye de gidemezler sonuçta."

Bu sırada Jack sopayı sımsıkı tutuyor, Sehpa At da sanki bir yarış atıymış gibi hızla yol alıyordu. İkisi de Tip'i geride bıraktıklarının farkında değildi; Kabakkafa hiç arkasına bakmamıştı, Sehpa At zaten bakamıyordu.

Bir süre gidince Jack çimenlerin ve ağaçların parlak zümrüt rengine dönmüş olduğunu fark etti, bu sayede henüz uzun kuleler ve kubbeler görünmeden Zümrüt Şehri'ne çok yaklaştıklarını tahmin etti.

Nihayet uzakta yeşil mermerden yapılmış, zümrütlerle bezenmiş yüksek duvarlar belirdi; Sehpa At'ın vakitlice durmayı bilemeyip ikisini birden duvara çarptırmasından korkan Jack tüm gücüyle "Çüş!" diye bağırma cesaretini gösterdi.

At emre öyle ani uydu ki tutunduğu sopa olmasa Jack fırlayıp kafa üstü yere çakılacak, güzel yüzü mahvolacaktı.

"Bayağı hızlı bir yolculuk oldu babacığım!" dedi Jack; sonra yanıt gelmeyince arkasına döndü ve Tip'in orada olmadığını ilk kez o an fark etti.

Oğlanın yokluğu Kabakkafa'nın kafasını karıştırdı, huzurunu kaçırdı. Tip'in başına ne geldiğini, bu sıkıntılı durum karşısında şimdi ne yapacağını düşünürken yeşil duvardaki giriş kapısı açıldı ve dışarı bir adam çıktı.

Adam kısa boylu ve şişmandı, son derece sevecen görünen yuvarlak bir yüzü vardı. Tepeden tırnağa yeşil giyinmişti, kafasında uzun, sivri, yeşil bir şapka, gözünde yeşil gözlükler vardı. Eğilerek Kabakkafa'yı selamladı ve şöyle dedi:

"Ben Zümrüt Şehri'nin Kapı Muhafızı'yım. Kim olduğunuzu ve hangi amaçla geldiğinizi öğrenebilir miyim?"

"Benim adım Jack Kabakkafa," diye yanıtladı öteki gülümseyerek; "amacımın ne olduğuna gelince, o konuda benim de en ufak bir fikrim yok."

Kapı Muhafızı şaşırmış gibi görünüyordu, aldığı yanıttan memnun kalmadığını gösterircesine kafasını iki yana salladı.

"Nesiniz siz, bir adam mı yoksa bir kabak mı?" diye kibarca sordu.

"İkisi birden diyebiliriz," diye yanıtladı Jack.

"Peki bu tahta at, o canlı mı?" diye sordu Muhafız.

At budaktan gözlerinden birini yukarı çevirdi ve Jack'e göz kırptı. Sonra bir iki adım attı ve bacaklarından biri Muhafız'ın ayak parmaklarını ezdi.

"Ah!" diye bağırdı adam. "Bu soruyu sormuş olduğum için özür dilerim. Ama yanıt son derece açık oldu. Burada, Zümrüt Şehri'nde yapmanız gereken bir iş mi var bayım?"

"Bana öyle geliyor ki var," diye yanıtladı Kabakkafa ciddiyetle; "ama ne bilemiyorum. Bu konuyu babam iyi biliyor, ama o da burada değil."

"Bu garip bir durum, çok garip!" dedi Muhafız. "Ama zararsız görünüyorsunuz. Kötülük peşinde olanlar böyle tatlı tatlı gülümsemezler."

"O konuya gelince," dedi Jack, "yüzüme bir çakıyla oyulmuş olduğundan gülümsememe engel olamıyorum."

"Buyurun benimle odama gelin," diye sürdürdü konuşmasını Muhafız, "sizin için ne yapılabilir bir bakayım."

Jack, Sehpa At'ı giriş kapısından içeri sürdü, duvarın içine yapılmış küçük bir odaya girdiler. Muhafız bir zil kordonunu çekti, çok kısa bir süre sonra başka bir kapıdan içeriye çok uzun boylu, yeşil üniformalı bir asker girdi. Askerin omzunda yeşil bir tüfek asılıydı; dizlerine kadar uzanan yeşil, çok hoş bir sakalı ve bıyığı vardı. Muhafız hemen ona dönerek şöyle dedi:

"Burada Zümrüt Şehri'ne niçin geldiğini ve bizden ne istediğini bilmeyen garip bir beyefendi var. Ne yapmalıyız sence söyler misin?"

Yeşil Sakallı Asker, Jack'e dikkatle ve merakla baktı. Sonra başını yukarı aşağı öyle sert salladı ki sakalı hafif hafif dalgalandı, ardından şöyle dedi:

"Onu Majesteleri Korkuluk'a götürmeliyim."

"Peki ama Majesteleri Korkuluk onu ne yapsın?" diye sordu Muhafız.

"O Majesteleri'nin bileceği iş," diye yanıtladı asker. "Benim derdim bana yeter. Dışarıdan gelen tüm dertler Majesteleri'ne aktarılmalı. Sen bu arkadaşa bir gözlük tak da onu kraliyet sarayına götüreyim."

Muhafız içinde gözlükler olan büyük bir kutunun kapağını açtı ve Jack'in kocaman yuvarlak gözlerine uyan bir gözlük bulmaya çalıştı.

"Elimde bu gözleri tam olarak kapatacak bir gözlük yok," dedi küçük adam oflayarak; "ayrıca kafanız da o kadar büyük ki gözlüğü arkadan iple bağlamak zorunda kalacağım."

"Peki niçin gözlük takmak zorundayım?" diye sordu Jack.

"Burada âdet böyle," dedi Asker, "hem bu gözlük muazzam Zümrüt Şehri'nin ışıltısı ve pırıltısından kör olmanızı engelleyecek."

"Ah!" dedi Jack. "Bağlayın o zaman, artık ne gerekiyorsa. Kör olmak istemiyorum."

"Ben de!" dedi Sehpa At lafa girerek; bunun üzerine bir yeşil gözlük de onun gözleri olan budakların üzerine yerleştirilip bağlandı.

Yeşil Sakallı Asker onları iç kapıdan geçirince kendilerini bir anda muhteşem Zümrüt Şehri'nin ana caddesinde buldular.

Güzel evlerin ön cepheleri parıldayan yeşil taşlarla bezenmişti; kuleler zümrütlerle kaplıydı. Yeşil mermer yol bile üzerindeki değerli taşlarla parıldıyordu; gerçekten de burayı ilk kez gören biri için görkemli ve muhteşem bir manzaraydı.

Gelin görün ki Kabakkafa ile Sehpa At zenginlik ve güzellik ne bilmediklerinden, yeşil gözlüklerinin ardından baktıkları bu harika manzarayı pek önemsemediler. Şaşkınlıkla onlara bakakalan yeşil insan kalabalıklarını hiç fark etmeden, sakin sakin yeşil askeri takip ettiler. Sehpa At'ın havlayarak onları kovalayan yeşil bir köpeğe tahta bacağıyla hiç düşünmeden attığı tekme, inleyen köpeği evlerden birinin içine yolladı; ama kraliyet sarayına doğru yürüyüşlerini kesintiye uğratan bundan daha ciddi bir şey olmadı.

Kabakkafa yeşil mermer basamakları atın sırtında aşıp dosdoğru Korkuluk'un huzuruna çıkmak istedi; ama asker buna izin vermedi. Dolayısıyla Jack zar zor attan indi; Kabakkafa, Yeşil Sakallı Asker'in refakatinde ön kapıdan saraya girerken bir görevli de Sehpa At'ı arka tarafa doğru götürdü.

Asker onun geldiğini haber vermek için gidince Kabakkafa çok zevkli bir biçimde döşenmiş bekleme salonunda yalnız kaldı. Şu işe bakın ki tam da bu saatte Majesteleri'nin boş vakti olduğundan ve sıkıntıdan yapacak bir şey arandığından ziyaretçisinin hemen taht odasına getirilmesini emretti.

Jack her türlü dünyevi görenekten bihaber olduğundan, bu fevkalade şehrin hükümdarıyla tanışacak olmaktan dolayı ne bir korku ne de bir rahatsızlık hissediyordu. Ama odaya girip Majesteleri Korkuluk'u parıldayan tahtında otururken ilk kez gördüğünde şaşkınlıkla kalakaldı.

VII. Bölüm

Majesteleri Korkuluk

Herhalde bu kitabı okuyan herkes korkuluğun ne olduğunu biliyordur; ama daha önce hiç böyle bir şey görmemiş olan Jack Kabakkafa, Zümrüt Şehri'nin dikkate değer kralını görünce kısa hayatında hiç şaşırmadığı kadar şaşırdı.

Majesteleri Korkuluk'un üzerinde solmuş, mavi bir takım vardı; başı, üzerine yüz niyetine üstünkörü iki göz, iki kulak, bir burun ve bir ağız çizilmiş, saman doldurulmuş küçük bir çuvaldan ibaretti. Giysileri de samanla doluydu, ama öyle orantısız ve özensiz doldurulmuştu ki Majesteleri'nin bacakları ve kolları olması beklenenden daha yamru yumru olmuştu. Ellerinde parmaklı eldivenler vardı, bunların içi de pamukla doluydu. Hükümdarın ceketinin kenarlarından, ayrıca boynundan ve çizmelerinden saman çöpleri çıkıyordu. Başında parıldayan değerli taşlarla süslenmiş ağır, altın bir taç vardı; bu tacın ağırlığıyla alnında kırışıklıklar oluşmuştu, bu da boyalı yüzüne düşünceli bir ifade veriyordu. Aslında hükümdarlığı yalnızca taç belli ediyordu, onun dışında Kral Korkuluk basit bir korkuluktan başka bir şey değildi; uyduruk, tuhaf ve gerçekdışı.

Majesteleri Korkuluk'un alışılmadık görüntüsü Jack'e şaşırtıcı geldiği kadar Kabakkafa'nın tipi de Korkuluk'a

fevkalade gelmişti. Mor pantolon, pembe yelek ve kırmızı gömlek Tıp'in dallardan yaptığı eklemlerden sarkıyordu; kabağa oyularak yapılmış yüzde, sanki sahibi hayatı hayal edilebilecek en eğlenceli şey olarak görüyormuşçasına daimi bir gülüş vardı.

Aslında ilk önce Majesteleri bu acayip ziyaretçinin kendisine güldüğünü düşündü ve böylesi bir laubaliliğe içerleyecek gibi oldu; ama Korkuluk boş yere Oz Diyarı'ndaki en bilge kişi olarak nam salmamıştı. Ziyaretçisini daha dikkatli inceleyince Jack'in ağzının gülümseyecek şekilde oyulduğunu, adamın istese bile ağırbaşlı görünemeyeceğini anladı.

İlk konuşan Kral oldu. Jack'i birkaç dakika inceledikten sonra meraklı bir ses tonuyla şöyle dedi:

"Nereden çıktın geldin sen ve nasıl oluyor da canlısın?"

"Majesteleri kusuruma bakmayın," dedi Kabakkafa, "ama sizi anlamıyorum."

"Neyi anlamıyorsun?" diye sordu Korkuluk.

"E, dilinizi anlamıyorum. Yani ben Gezsoyların ülkesinden geldim, dolayısıyla bir yabancıyım."

"Ah, doğru ya!" dedi Korkuluk. "Ben şahsen Kıtırsoyların dilini konuşuyorum, bu Zümrüt Şehri'nde de konuşulan dil. Ama sen herhalde Kabakkafaların dilini konuşuyorsun."

"Tam olarak öyle Majesteleri," dedi diğeri başını hafifçe eğerek, "dolayısıyla birbirimizin ne dediğini anlamamız mümkün olmayacak."

"Kesinlikle büyük bir şanssızlık," dedi Korkuluk düşünceli bir ifadeyle. "Bir çevirmen bulmalıyız."

"Çevirmen nedir?" diye sordu Jack.

"Hem benim hem senin dilini anlayan biri. Ben bir şey söylediğimde çevirmen ne demek istediğimi sana söyleyecek; sen bir şey söylediğinde bu sefer ***senin*** ne demek istediğini bana söyleyecek. Çünkü çevirmen iki dili de anlamanın yanı sıra ikisini de konuşabiliyor olacak."

"Kesinlikle çok akıllıca," dedi Jack, bu zorluğu aşmanın böyle kolay bir yolu bulunduğu için çok memnundu.

Bunun üzerine Korkuluk, Yeşil Sakallı Asker'e halkın arasında Zümrüt Şehri'nin dilinin yanı sıra Gezsoyların dilini de bilen birini arayıp bulmasını ve sonra o kişiyi hemen kendisine getirmesini emretti.

Asker yanlarından ayrılınca Korkuluk şöyle dedi:

"Beklerken oturmaz mısın?"

"Majesteleri onu anlayamadığımı unutuyor," diye yanıtladı Kabakkafa. "Oturmamı istiyorsanız bunu benim anlayacağım bir hareketle göstermelisiniz."

Korkuluk tahtından inip geldi ve bir koltuğu ittirerek Kabakkafa'nın arkasına getirdi. Sonra aniden Jack'i itti, Jack koltuğun minderlerinin üzerine cep çakısı gibi ikiye katlanmış bir biçimde düştü; kendini düzeltmek için bayağı bir uğraşması gerekti.

"Bu hareketim anlaşıldı mı?" diye sordu Majesteleri kibarca.

"Kesinlikle," dedi Jack, kafasını öne çevirmek için kollarını yukarı kaldırdı; balkabağı onu yerinde tutan dal parçasının üstünde geriye dönmüştü.

"Alelacele yapılmış gibi görünüyorsun," diye fikrini belirtti Korkuluk, Jack'in kendini düzeltme çabasını izlerken.

"Sizden daha fazla değil Majesteleri," oldu açıksözlü yanıt.

"Aramızda şöyle bir fark var," dedi Korkuluk, "ben eğilebilirim ama kırılmam; sen kırılabilirsin ama eğilmezsin."

Tam bu sırada asker yanında elinden tuttuğu küçük bir kızla geldi. Kız sevimli yüzü, güzel yeşil gözleri ve saçlarıyla çok tatlı ve cana yakın görünüyordu. Üzerinde dizlerine kadar uzanan yeşil ipekten zarif bir etek, bezelye kabuğu nakışlı ipek çoraplar, fiyonk ya da toka yerine marul yapraklarıyla süslenmiş yeşil saten terlikler vardı. İpek bluzuna yonca yaprakları işlenmişti, gösterişli küçük ceketinin kenarlarında hepsi aynı boyda, parıldayan zümrütler vardı.

"Ah, küçük Jellia Jamb gelmiş!" dedi Korkuluk, yeşil kız sevimli başını eğerek onu selamlarken. "Canım, sen Gezsoyların dilini biliyor musun?"

"Evet Majesteleri," diye yanıtladı kız, "kuzey ülkesinde doğduğum için biliyorum."

"O zaman sen bizim çevirmenimiz olacaksın," dedi Korkuluk, "benim bütün dediklerimi bu Kabakkafa'ya aktaracaksın, ayrıca *onun* bütün dediklerini de bana aktaracaksın. Bu düzenleme uygun mu?" diye sordu konuğuna dönerek.

"Son derece uygun," oldu yanıt.

"O zaman ona ilk önce şunu sor," dedi Korkuluk Jellia'ya dönerek, "Zümrüt Şehri'ne gelmesinin amacı neymiş?"

Gözlerini dikmiş Jack'i seyreden kız onun yerine şöyle dedi:

"Ne harika bir yaratıksınız. Sizi kim yaptı?"

"Tip adında bir oğlan," diye yanıtladı Jack.

"Ne diyor?" diye sordu Korkuluk. "Kulaklarım beni yanıltıyor olmalı. Ne dedi?"

"Diyor ki Majesteleri'nin beyni biraz dağınık görünüyormuş," diye yanıtladı kız çekine çekine.

Korkuluk tahtında huzursuzca kımıldandı, sol elini kaldırıp kafasını yokladı.

"İki farklı dili anlamak ne güzel şey," dedi şaşkınlıkla iç çekerek. "Sor bakalım ona canım, Zümrüt Şehri'nin hükümdarını aşağıladığı için hapse atılmaya bir itirazı var mıymış?"

"Ben sizi aşağılamadım!" diyerek karşı çıktı Jack, içerlemişti.

"Cık cık cık!" diyerek uyardı Korkuluk. "Bekle de Jellia ne dediğimi çevirsin. Sen böyle sabretmeyip lafa gireceksen çevirmenimizin olmasının ne anlamı var?"

"Tamam, bekleyeceğim," diye yanıtladı Kabakkafa aksi bir sesle, oysa yüzünde her zamanki neşeli gülümsemesi vardı. "Söyleneni çevirin küçükhanım."

"Majesteleri aç olup olmadığınızı öğrenmek istiyor," dedi Jellia.

"Aa, hiç değilim!" diye yanıtladı Jack nazikçe. "Zira yemek yemem mümkün değil."

"Aynı şey benim için de geçerli," dedi Korkuluk. "Jellia, canım, ne dedi?"

"Gözlerinizden birinin diğerinden daha büyük çizildiğinin farkında mısınız diye sordu," dedi kız muzipçe.

"Sakın ona inanmayın Majesteleri," diye bağırdı Jack.

"Ah, inanmıyorum zaten," dedi Korkuluk sakin bir şekilde. Sonra kıza ters bir bakış atıp sordu:

"Sen hem Gezsoyların hem de Kıtırsoyların dillerini bildiğinden kesinlikle emin misin?"

"Kesinlikle eminim Majesteleri," dedi Jellia Jamb, hükümdarın karşısında gülmemek için kendini zor tutuyordu.

"Peki nasıl oluyor da ben de söylenenleri anlayabiliyorum?" diye sordu Korkuluk.

"Çünkü iki dil yok, ikisi de aynı dil!" diye açıkladı kız, artık neşeli neşeli gülüyordu. "Majesteleri tüm Oz Diyarı'nda yalnızca tek bir dil konuşulduğunu bilmiyorlar mı?"

"Öyle mi gerçekten?" diye bağırdı Korkuluk, bunu duyduğuna çok sevinmişti. "O zaman rahatlıkla kendi kendimin çevirmeni olabilirdim!"

"Hepsi benim hatam Majesteleri," dedi Jack, kendini aptal gibi hissediyordu, "farklı ülkelerden olduğumuzdan farklı diller konuşuyor olmamız gerekir diye düşünmüştüm."

"Bu düşünmemen gerektiği konusunda sana bir ders olsun," dedi Korkuluk sertçe. "Düşünürken aklını kullanamayan kukla olarak kalsa en iyisi... E, sen de kesinlikle bir kuklasın."

"Öyleyim, kesinlikle öyleyim!" diyerek onayladı Kabakkafa.

"Bana kalırsa," diye devam etti Korkuluk, sesi biraz yumuşamıştı, "seni yapan, böylesine vasat birini yapmak için kıymetli zamanını boşuna harcamış."

"Sizi temin ederim ki yapılmayı ben istemedim Majesteleri," dedi Jack.

"Ah! Benim için de aynısı geçerli," dedi Kral keyifle. "Biz ikimiz tüm sıradan insanlardan farklı olduğumuza göre gel arkadaş olalım."

"Tüm kalbimle isterim!" diye bağırdı Jack.

"Ne? Senin kalbin mi var?" diye sordu Korkuluk, şaşırmıştı.

"Hayır; tamamen lafın gelişi. Nasıl desem, hayal ürünü," dedi öteki.

"Tipine bakılırsa ağaç ürünü demek daha doğru olur; hayal gücünü de engelle lütfen, ne de olsa beynin yok, dolayısıyla da kafanı kullanmaya hakkın yok," diyerek tavsiye verdi Korkuluk, uyaran bir tavırla.

"Şüphesiz!" dedi Jack, denilenden en ufak bir şey anlamadan.

Sonra Majesteleri, Jellia Jamb ile Yeşil Sakallı Asker'e gidebileceklerini söyledi, onlar gidince yeni arkadaşının koluna girip onu halka atmaca oynamak üzere avluya doğru götürdü.

VIII. Bölüm

Komutan Jinjur'un İsyan Ordusu

Tip, Jack ile Sehpa At'a yetişmek için acele ettiğinden, Zümrüt Şehri'ne olan mesafenin yarısını hiç mola vermeden yürüdü. Sonra acıkınca yolculuk için yanına aldığı ekmekle peynirin hepsini yemiş olduğunu fark etti.

Tam bu zor durumda ne yapması gerektiğini düşünürken yol kenarında oturan bir kıza rastladı. Aşırı derecede parlak olmasıyla oğlanın dikkatini çeken bir elbise giymişti: İpek elbisesinin üst tarafı zümrüt yeşiliydi, eteği dört farklı renkteydi; önü mavi, sol tarafı sarı, arkası kırmızı ve sağ tarafı mor. Elbise önden dört düğmeyle ilikleniyordu; en üstteki mavi, bir sonraki sarı, üçüncüsü kırmızı ve sonuncusu mor.

Bu ihtişamlı elbisenin coşkulu bir güzelliği vardı. Tip, tepesindeki sevimli suratı fark edene kadar uzunca bir süre bu giysiye bakakalmakta haklıydı. Yüz sevimliydi sevimli olmasına da hafiften meydan okuma ve cüretkârlığın eşlik ettiği memnuniyetsiz bir ifadesi vardı.

Oğlan onu seyrederken kız da sakin sakin ona bakıyordu. Yanında bir yemek sepeti vardı, bir elinde leziz bir sandviç, diğerinde haşlanmış katı bir yumurta tutuyor; Tip'in çok hoşuna giden belirgin bir iştahla yiyordu.

Tam öğle yemeğinden biraz isteyecekti ki kız ayağa kalktı ve eteğindeki kırıntıları silkeledi.

"Oldu!" dedi. "Yola çıkma zamanım geldi. Şu sepeti benim yerime taşıyıver, açsan içindekilerden de buyur ye."

Tip büyük bir şevkle sepeti kaptı ve yemeye başladı; bir süre soru sorma zahmetine girmeden esrarengiz kızı takip etti. Kız önünde çevik adımlarla yürüyordu; oğlanın onun önemli bir şahsiyet olduğundan şüphelenmesine yol açan kararlı ve etkileyici bir havası vardı.

Sonunda açlığını bastırdığında koşarak kıza yetişti ve onun çevik adımlarına ayak uydurmaya çalıştı ki kız ondan çok uzun olduğundan ve bariz bir şekilde acele ettiğinden bu pek kolay olmuyordu.

"Sandviçler için çok teşekkür ederim," dedi Tip, yanında koştururken. "Adınızı öğrenebilir miyim?"

"Ben Komutan Jinjur," oldu kısa yanıt.

"Aaa!" dedi oğlan şaşkınlıkla. "Ne çeşit bir komutan?"

"Bu savaşta İsyan Ordusu'na komuta ediyorum," diye yanıtladı Komutan, sesinde gereksiz bir sertlik vardı.

"Aaa!" dedi oğlan tekrar şaşırarak. "Bir savaş olduğunu bilmiyordum."

"Bilmen beklenmiyordu zaten," dedi yanıt olarak, "çünkü gizli tutuyorduk; zaten ordumuz da yalnızca kızlardan oluşuyor," diye ekledi, biraz gururlu bir ifadeyle. "İsyanımızın henüz duyulmamış olması kesinlikle takdire şayan."

"Öyle gerçekten," diyerek takdir etti Tip. "Peki ordunuz nerede?"

"Buradan bir iki kilometre uzakta," dedi Komutan Jinjur. "Kuvvetler Oz Diyarı'nın bütün bölgelerinden benim özel emrimle toplandı. Majesteleri Korkuluk'u tahttan indireceğimiz ve tacını elinden alacağımız gün bugün. İsyan Ordusu Zümrüt Şehri'ne doğru ilerlemek için benim yanlarına gitmemi bekliyor."

"Vay!" dedi Tip, derin bir nefes alarak. "Bu gerçekten şaşırtıcı bir şeymiş işte! Neden Majesteleri Korkuluk'u tahttan indirmek istediğinizi sorabilir miyim?"

"Çünkü Zümrüt Şehri gereğinden uzun süredir erkekler tarafından yönetiliyor; nedenlerden biri bu," dedi kız. "Üstelik şehrin her yeri değerli taşlarla kaplı, bu taşlar yüzük, bilezik ve kolyelerde kullanılsa çok daha iyi olur; ayrıca Kral'ın hazinesinde ordumuzdaki her bir kıza birer düzine elbise almaya yetecek kadar para var. Şehri ele geçirmek ve hükümeti kendi işimize geldiği şekilde yönetmek niyetindeyiz."

Jinjur bu cümleleri öyle hevesli ve kararlı bir şekilde söyledi ki ciddi olduğu anlaşılıyordu.

"Ama savaş çok kötü bir şey," dedi Tip, düşünceli bir tavırla.

"Bu savaş zevkli olacak," dedi kız neşeyle.

"Birçoğunuz katledilecek!" diye devam etti oğlan dehşete düşmüş bir sesle.

"Ah, hayır!" dedi Jinjur. "Hangi erkek bir kıza karşı çıkabilir ya da ona zarar vermeye cüret edebilir? Hem benim ordumda herkes birbirinden güzel."

Tip güldü.

"Belki de haklısın," dedi. "Ama Kapı Muhafızı çok sadık bir muhafız olarak bilinir, Kral'ın Ordusu da mücadele etmeden şehrin ele geçirilmesine izin vermez."

"Ordu, yaşlı ve çelimsiz," diye yanıtladı Komutan Jinjur küçümseyerek. "Tüm gücü sakal uzatmaya gitmiş, karısı da öyle kolay sinirleniyor ki sakallarının yarısından fazlasını kökünden yolmuş. Muhteşem Büyücü tahttayken halk ondan korktuğu için Yeşil Sakallı Asker çok iyi bir Kraliyet Ordusu'ydu. Ama hiç kimse Korkuluk'tan korkmadığından, Kraliyet Ordusu savaş zamanında pek işe yaramaz."

Bu sohbetten sonra bir süre sessizce yürüdüler, çok geçmeden de ormanda tam tamına dört yüz genç kadının top-

landığı büyük bir açıklığa vardılar. Bir fetih savaşına değil de pikniğe gitmek üzere toplanmış gibi kaygısızca konuşuyor ve gülüşüyorlardı.

Dört bölüğe ayrılmışlardı; Tip hepsinin Komutan Jinjur'unkine benzeyen elbiseler giydiğini fark etti. Tek fark Kıtırsoyların ülkesinden olan kızların eteklerinde mavi bölümün, Çeyrekliklerin ülkesinden olanlarınkinde kırmızı bölümün, Kırpıkların ülkesinden olanlarda sarı bölümün, Gezsoy kızlarındaysa mor bölümün önde olmasıydı. Hepsinin elbiselerinin üst kısmı fethetmeyi planladıkları Zümrüt Şehri'ni temsilen yeşildi; en üstteki düğmenin rengi de elbisenin sahibinin hangi ülkeden geldiğini gösteriyordu. Üniformalar gösterişli ve duruma uygundu, hepsi bir arada oldukça etkileyiciydi.

Tip bu garip ordunun hiç silahı olmadığını düşündü; ama bu konuda yanılıyordu. Kızların her birinin kafasındaki topuza iki uzun, parlak örgü şişi saplanmıştı.

Komutan Jinjur hemen bir ağaç kütüğünün üstüne çıkıp ordusuna hitaben konuşmaya başladı.

"Arkadaşlar, yurttaşlar ve kızlar!" dedi; "Oz erkeklerine karşı büyük isyanımızı başlatmak üzereyiz! Zümrüt Şehri'ni fethetmek, Kral Korkuluk'u tahttan indirmek, binlerce muazzam değerli taşı ele geçirmek, kraliyet hazinesini yağmalamak, eski baskıcı yönetim üzerinde hâkimiyet kurmak üzere yola çıkacağız!"

"Yaşasın!" diye bağırdı dinleyenler; ama Tip, ordunun büyük bir bölümünün çene çalmakla meşgul olarak Komutan'ın dediklerine pek dikkatini vermediğini düşündü.

"İleri!" emri verildiğinde kızlar aralarında dört bölüğe ayrılıp canlı adımlarla Zümrüt Şehri'ne doğru yola koyuldular.

Oğlan da elinde İsyan Ordusu'nun çeşitli üyelerinin taşısın diye ona verdiği birtakım sepetler, bohçalar, paketlerle arkalarından gidiyordu. Çok geçmeden şehri çevreleyen

yeşil mermer duvarlara vardılar ve giriş kapısının önünde durdular.

Kapı Muhafızı anında dışarı çıktı ve sanki şehre sirk gelmiş gibi merakla onlara baktı. Boynunda altın bir zincire takılmış bir deste anahtar sallanıyordu; ellerini umursamazca ceplerine sokmuştu, şehrin asilerce tehdit edildiğinin farkında değil gibiydi. Kızlara cana yakın bir şekilde şöyle dedi:

"Günaydın canlarım! Sizin için ne yapabilirim?"

"Hemen teslim ol!" diye yanıtladı Komutan Jinjur, adamın önüne dikilip sevimli yüzünün elverdiğince kaşlarını çatarak.

"Teslim mi olayım?" dedi adam, şaşırmıştı. "Ama bu imkânsız. Yasaya aykırı! Hayatımda duymadım böyle bir şey."

"Yine de teslim olmak zorundasın!" diye bağırdı Komutan sert bir sesle. "İsyan çıkarıyoruz!"

"Öyle gibi görünmüyorsunuz," dedi Muhafız teker teker hepsine hayranlıkla bakarken.

"Ama çıkarıyoruz!" diye bağırdı Jinjur, ayağını sabırsızca yere vurdu. "Amacımız Zümrüt Şehri'ni fethetmek!"

"Yok daha neler!" dedi şaşkınlıkla Kapı Muhafızı. "Ne abuk sabuk bir fikir! Evlerinize, annelerinizin yanına gidin, haydi güzel kızlarım, inekleri sağın, ekmek pişirin. Şehir fethetmenin tehlikeli bir şey olduğunu bilmiyor musunuz?"

"Biz tehlikeden korkmuyoruz!" diye yanıtladı Komutan; öyle kararlı görünüyordu ki Muhafız huzursuz oldu.

Yeşil Sakallı Asker'i çağırmak için zile bastı, bastığı anda da pişman oldu. Çevresi bir anda saçlarından çıkardıkları örgü şişlerinin sivri uçlarını tehlikeli bir biçimde şişman yanaklarına ve kırpıştırdığı gözlerine doğru sallayan bir kız kalabalığıyla sarıldı.

Zavallı adam inleyerek af diledi; Jinjur anahtar destesini boynundan çekip alırken de hiç direnmedi.

Komutan ardında ordusuyla giriş kapısına doğru koşturdu; burada Oz'un Kraliyet Ordusu'yla, yani diğer adıyla Yeşil Sakallı Asker'le burun buruna geldi.

"Dur!" diye bağırdı asker ve tüfeğini liderin suratına doğrulttu.

Kızların bir kısmı çığlık atıp geri çekildi, ama Komutan Jinjur cesurca yerinden kımıldamadı ve ayıplayan bir tonda şöyle dedi:

"Nasıl yani? Zavallı, savunmasız bir kızı vuracak mısın?"

"Hayır," diye yanıtladı asker, "çünkü silahım dolu değil."

"Dolu değil mi?"

"Değil; kaza olur korkusundan. Doldurmak için kullandığım barutu ve fişekleri nereye sakladığımı da unuttum. Ama birazcık beklerseniz gidip bulmaya çalışırım."

"Zahmet etmeyin," dedi Jinjur neşeyle. Sonra ordusuna dönüp bağırdı:

"Kızlar, silah dolu değil!"

"Yaşasın," diyerek çığlık attı asiler, bu güzel haber keyiflerini yerine getirmişti; Yeşil Sakallı Asker'e saldırmak üzere öyle kalabalık bir şekilde atıldılar ki örgü şişlerini birbirlerine batırmamış olmaları bir mucizeydi.

Oz'un Kraliyet Ordusu hücuma geçmiş kadınlarla karşı karşıya gelmekten çok korktu. Arkasını döndüğü gibi kapıdan geçip kraliyet sarayına doğru olanca kuvvetiyle koşmaya başladı, bu arada Komutan Jinjur ve ardındaki kalabalık, savunmasız kalan şehre doluştu.

Böylece Zümrüt Şehri bir damla bile kan dökülmeden ele geçirilmiş oldu. İsyan Ordusu, Fetih Ordusu olmuştu!

IX. Bölüm

Korkuluk Bir Kaçış Planlıyor

Tıp, kızların yanından sıvışıp çabucak Yeşil Sakallı Asker'in ardından gitti. İstilacı ordu şehre yavaş yavaş girdi; çünkü kızlar örgü şişlerinin uçlarıyla duvarlardan ve yerdeki taşların arasından zümrüt sökmek için oyalanıyorlardı. Dolayısıyla şehrin fethedildiği haberi henüz yayılmadan Asker ve oğlan saraya vardılar.

Oyunları Oz'un Kraliyet Ordusu'nun ani girişiyle kesildiğinde Korkuluk ve Jack Kabakkafa hâlâ avluda halka atmaca oynuyorlardı; Asker, şapkası ve tüfeği olmaksızın, yaka paça dağılmış, uzun sakalı bir metre gerisinde, uçarcasına koşarak gelmişti.

"Bir sayı daha aldım," dedi Korkuluk sakince. Sonra Asker'e dönerek "Sorun ne?" diye sordu.

"Of! Majeste... Majesteleri! Şehir fethedildi!" dedi Kraliyet Ordusu, nefesi kesilmişti.

"Bu çok ani oldu," dedi Korkuluk. "Lütfen git sarayın bütün kapı ve pencerelerini kilitle, ben de bu arada bu Kabakkafa'ya halka nasıl atılır göstereyim."

Asker söyleneni yapmak üzere koştururken hemen onun arkasından içeri girmiş olan Tıp avluda durmuş şaşkın bakışlarla Korkuluk'u seyrediyordu.

Majesteleri sanki tahtını tehdit eden bir tehlike yokmuş gibi sakin sakin halka atmaya devam ederken Tıp'i fark eden Kabakkafa tahta bacaklarının elverdiğince hızlı oğlanın yanına gitti.

"Tünaydın sayın büyüğüm!" diye bağırdı içtenlikle. "Geldiğinize çok sevindim. O rezil Sehpa At üstünde ben varken koştu gitti."

"Ben de öyle tahmin etmiştim," dedi Tıp. "Bir yerine bir şey oldu mu? Herhangi bir çatlak filan var mı?"

"Hayır, sağ salim geldim," diye yanıtladı Jack, "Majesteleri de bana gerçekten çok kibar davrandı."

Korkuluk, tam bu sırada geri dönen Yeşil Sakallı Asker'e sordu:

"Bu arada beni kim tahttan indiriyor?"

"Oz Diyarı'nın dört köşesinden toplanıp gelmiş bir alay kız," diye yanıtladı Asker, yüzü hâlâ korkudan bembeyazdı.

"Eee, kızlar karşısında benim Daimi Ordum ne yaptı?" diye sordu Majesteleri, Asker'e bakarak ciddi ciddi.

"Daimi Ordunuz kaçtı," diye yanıtladı adam dürüstçe; "hiçbir erkek, istilacıların korkunç silahları karşısında direnemezdi."

"Peki," dedi Korkuluk bir an durup düşündükten sonra, "tacımın elimden alınmasına pek takılmıyorum, zaten Zümrüt Şehri'ni yönetmek hayli yorucu bir iş. Hem bu taç da o kadar ağır ki başımı ağrıtıyor. Umarım Fatihlerin sırf kralım diye bana zarar verme gibi bir düşüncesi yoktur."

"Duyduğum kadarıyla," dedi Tıp biraz çekinerek, "dışınızla çaput kilim yapmayı, içinizle de koltuk minderi doldurmayı düşünüyorlar."

"O zaman başım cidden belada," dedi Majesteleri kesin bir tavırla, "demek ki kaçmanın bir yolunu bulmam akıllıca olacak."

"Nereye gidebilirsiniz ki?" diye sordu Jack Kabakkafa.

"Arkadaşım Teneke Adam'ın yanına; Kırpıkların başında o var, kendisini Kırpıkların İmparatoru olarak görüyor," oldu yanıt. "Onun beni koruyacağından eminim."

Tip pencereden dışarı bakıyordu.

"Saray düşman tarafından çevrilmiş," dedi. "Kaçmak için çok geç. Yakında sizi paramparça ederler."

Korkuluk iç geçirdi.

"Olağanüstü bir durumda," diye konuşmaya başladı, "durup iyice bir düşünmek gerekir. Ben müsaadenizle durup iyice bir düşüneceğim."

"Ama biz de tehlikedeyiz," dedi Kabakkafa endişeyle. "Bu kızların arasında yemekten anlayan varsa benim sonum da çok uzak olamaz!"

"Saçma!" dedi Korkuluk. "Yemek pişirmeyi biliyor olsalar bile pişiremeyecek kadar meşguller!"

"Ama ben burada kısa bir süre için bile olsa tutsak olarak kalamam," diye itiraz etti Jack, "bozulma ihtimalim var."

"Aaa! O zaman arkadaşlık edilecek halin kalmaz," dedi karşılık olarak Korkuluk. "Durum benim zannettiğimden daha ciddi."

"Sizin," dedi Kabakkafa hüzünlü bir şekilde, "uzun yıllar dayanma ihtimaliniz var. Benim hayatım ister istemez kısa... Dolayısıyla kalan üç beş günümü iyi değerlendirmeliyim."

"Tamam, tamam! Merak etme," dedi Korkuluk onu sakinleştirmeye çalışarak; "eğer düşünmeme fırsat verecek kadar sessiz kalırsanız hepimizin kaçmasını sağlayacak bir yol bulmaya çalışacağım."

Diğerleri sabırla sessizce beklerken Korkuluk bir köşeye gidip yüzü duvara dönük olarak rahat bir beş dakika dikildi. Bu sürenin sonunda boyalı yüzünde daha neşeli bir ifadeyle onlara doğru döndü.

"Sırtında buraya geldiğin Sehpa At nerede?" diye sordu Kabakkafa'ya.

"Şey, adamınıza onun antika bir şey olduğunu söyledim, o da bunun üzerine Sehpa At'ı hazine odasına kapattı," dedi Jack.

"Aklıma gelen tek yer orası oldu Majesteleri," diye ekledi Asker, gaf yapmış olmaktan korkmuştu.

"Çok yerinde olmuş bence," dedi Korkuluk. "Hayvan beslendi mi?"

"Ah, evet; ona tepeleme talaş verdim."

"Mükemmel!" diye bağırdı Korkuluk. "Atı bir an önce buraya getir."

Asker koşturarak gitti; kısa bir süre sonra avluya doğru getirilen atın tahta bacaklarının taşlarda çıkardığı takırtıları duydular.

Majesteleri hayvanı dikkatle inceledi.

"Pek güzel bir görüntüsü yokmuş," diyerek fikrini belirtti düşünceli bir tavırla, "ama koşabiliyor sanırım, değil mi?"

"Koşabiliyor, hem de nasıl," dedi Tip takdir eden gözlerle Sehpa At'a bakarak.

"O zaman bizi sırtına alıp asilerin arasından geçirdiği gibi arkadaşım Teneke Adam'a götürmeli," dedi Korkuluk.

"Dört kişiyi birden taşıyamaz!" diyerek itiraz etti Tip.

"Evet, ama üç kişiyi taşımaya ikna edebiliriz," dedi Majesteleri. "Bu durumda Kraliyet Ordumu geride bırakmalıyım. Zaten bu kadar kolay alt edilmesi gücüne olan inancımı sarstı."

"Koşarak kaçabilir yine," dedi Tip gülerek.

"Bunu bekliyordum," dedi Asker suratını asıp; "ama başa çıkabilirim. Güzelim yeşil sakalımı kesip kılık değiştirmeliyim. Hem zaten o gözü kara kızların karşısına çıkmak bu ne yapacağı belli olmayan, yabani tahta atın sırtına binmekten daha tehlikeli değil!"

"Haklı olabilirsin," dedi Majesteleri. "Ama ben asker olmadığımdan tehlikeyi severim. Haydi oğlum, önce sen bin. Mümkün olduğunca atın boynuna yakın otur."

Tip hemen tırmanıp yerine yerleşti; Asker ile Korkuluk, Kabakkafa'yı onun arkasına oturtmayı başardılar. Kral için o kadar az bir yer kalmıştı ki at hareket eder etmez düşmesi muhtemeldi.

"Bir çamaşır ipi getir," dedi Kral ordusuna, "ve bizi birbirimize bağla. Böylece birimiz düşerse hepimiz düşeriz."

Asker çamaşır ipi getirmek üzere gittiğinde Majesteleri konuşmaya devam etti, "Dikkatli olsam iyi olur, ne de olsa varlığım tam anlamıyla tehlikede."

"Ben de en az sizin kadar dikkatli olmalıyım," dedi Jack.

"Pek sayılmaz," diye yanıtladı Korkuluk, "bana bir şey olduğunda sonum gelmiş demektir. Sana bir şey olduğundaysa seni tohum ekmek için kullanabilirler."

Asker elinde uzun bir iple geri döndü ve üçünü birbirine sımsıkı bağladı, ipi Sehpa At'ın gövdesine de doladı; böylece atın sırtından düşme tehlikeleri de azalmış oldu.

"Şimdi kapıyı ardına kadar aç," diye emretti Korkuluk, "ya özgürlüğe ya da ölüme doğru koşalım."

Bulundukları avlu büyük sarayın ortasındaydı, dört bir tarafı binayla çevriliydi. Ama bir yerinde dışa açılan kapıya giden bir geçit vardı; Asker önceden Kral'ın emriyle burayı kilitlemişti. Majesteleri bu kapıyı kullanarak kaçmayı planladığından Kraliyet Ordusu Sehpa At'ı geçitten geçirip kapının kilidini açtı, kapı geriye doğru savrularak büyük bir gürültüyle duvara çarptı.

"Şimdi," dedi Tip ata, "hepimizi sen kurtaracaksın. Şehrin kapısına doğru var gücünle koş, yolda ne sebeple olursa olsun durma."

"Tamam!" dedi Sehpa At boğuk bir sesle, sonra yerinden öyle ani fırladı ki bir an nefes alamayan Tip hayvanın sırtına çakılı sopayı sımsıkı kavradı.

Sehpa At'ın çılgınca ileri atılmasıyla sarayı korumak üzere dışarıda bekleyen kızlardan birkaçı yere yuvarlandı. Bazıları çığlık atarak yoldan çekildi, ancak bir ya da ikisi telaşla

örgü şişlerini kaçan tutsaklara sapladı. Tip'in sol kolunda sonraki bir saat boyunca sızlayan ufak bir yara açıldıysa da şişlerin Korkuluk ya da Jack Kabakkafa üzerinde hiçbir etkisi olmadı, hatta kendilerine şiş batırıldığından bile şüphelenmediler.

Sehpa At'a gelince, bir meyve tezgâhını tepetaklak edip kendi halinde duran birkaç adamı yere yıktıktan sonra, Komutan Jinjur'un atadığı telaşlı, ufak, tombul bir kadın olan yeni Kapı Muhafızı'nı da devirerek mükemmel bir performans sergiledi.

Dahası, çılgın koşucu sonrasında da durmadı. Zümrüt Şehri'nin duvarlarının dışına çıkar çıkmaz batıya giden yolda oğlanın nefesini kesen, Korkuluk'u da şaşkına çeviren hızlı ve sert adımlarla ilerlemeye başladı.

Jack bu delice hızla daha önce bir kere yolculuk etmiş olduğundan tüm gücünü kabaktan kafasını saplı olduğu sopada tutmak için kullanıyordu, kafasını iki eliyle kavramıştı; ürkütücü sarsıntıya bir düşünür edasıyla katlanıyordu.

"Yavaşlat şunu! Yavaşlat!" diye bağırdı Korkuluk. "Sallantıdan samanların bacaklarıma doğru iniyor."

Ama Tip konuşacak kadar nefesini toplayamadığından Sehpa At çılgın koşusuna denetimsizce ve hız kesmeden devam etti.

Kısa bir süre sonra geniş bir nehrin kıyısına geldiler, tahta hayvan bir an bile duraksamadan son bir kez sıçradı, hepsi birden kendilerini havada buldu.

Bir saniye sonra suda debeleniyor, etrafa su sıçratıyor, çırpınıyorlardı; at çılgına dönmüş bir biçimde ayağını basacak yer arıyordu, sırtındakiler de önce dibe batmış, sonra mantar gibi su yüzüne çıkmışlardı.

X. Bölüm

Teneke Adam'a Giderken

Tıp tamamen ıslanmıştı, vücudunun her tarafından su damlıyordu. Öne doğru eğilip Sehpa At'ın kulağına bağırmayı başardı:

"Çırpınma seni aptal! Çırpınma!"

At bir anda çırpınmayı bıraktı ve su yüzeyinde sakin bir şekilde kaldı, tahtadan gövdesi tıpkı bir sal gibi yüzüyordu.

"O 'aptal' kelimesi ne anlama geliyor?" diye sordu at.

"Bir azarlama sözü," diyerek yanıtladı Tıp, söylediğinden biraz utanmıştı. "Yalnızca sinirlendiğimde kullanırım."

"O zaman ben de memnuniyetle sana aptal diyebilirim karşılık olarak," dedi at. "Çünkü nehri ne ben yarattım ne de yolumuzun üstüne ben koydum; sırf suya düştüm diye bana sinirlenen birine çok uygun olur bu azarlama sözü."

"Çok doğru," diye yanıtladı Tıp; "hatalı olduğumu kabul ediyorum." Sonra Kabakkafa'ya seslendi: "İyi misin Jack?"

Yanıt gelmedi. Oğlan Kral'a seslendi: "İyi misiniz Majesteleri?"

Korkuluk homurdandı.

"İyi olmaktan çok uzağım," dedi zayıf bir sesle. "Suyun bu kadar ıslak olduğunu bilmiyordum!"

Tıp çamaşır ipiyle öyle sıkı bağlanmıştı ki kafasını çevirip arkasındakilere bakamıyordu; o da Sehpa At'a şöyle dedi:

"Bacaklarını ileri geri hareket ettir de kıyıya doğru gidelim."

At söyleneni yaptı, çok yavaş ilerleseler de sonunda nehrin karşı kıyısında hayvanın tırmanıp toprağa çıkabileceği kadar alçak olan bir yere vardılar.

Oğlan zor da olsa cebinden çakısını çıkarmayı ve binicileri birbirine ve tahta ata bağlayan ipi kesmeyi başardı. Çıkan boğuk sesten Korkuluk'un yere düştüğünü anladı; alelacele attan inip arkadaşı Jack'e baktı.

Jack tahtadan vücudu ve gösterişli giysileriyle atın sırtında dimdik oturmaya devam ediyordu; ama kabaktan kafası düşmüş, geride yalnızca boyun işlevi gören sivri uçlu sopa kalmıştı. Korkuluk'a gelince, gövdesindeki saman sarsılarak yerinden oynamış, bacaklarına ve gövdesinin alt kısmına toplanmıştı; alt yarısı tombul ve yuvarlakken üst yarısı boş bir çuval gibi görünüyordu. Kaybetmesin diye başına dikilmiş olan ağır taç hâlâ yerindeydi; ama baş şimdi öyle ıslanmış ve pörsümüştü ki altının ve değerli taşların ağırlığıyla öne sarkan taç, boyalı yüzü bir kırışıklıklar yumağına çevirmişti, Korkuluk tıpkı pug cinsi bir köpeğe benziyordu.

Tıp, Jack için böylesine endişe ediyor olmasa bu duruma gülerdi. Korkuluk her ne kadar zarar görmüş olsa da tastamam duruyordu, Jack'in varoluşu bakımından son derece önemli olan kabaktan kafaysa ortada yoktu; oğlan şansına hemen orada bulduğu uzun bir sopayı kaptı ve endişeyle nehre yöneldi.

Uzaklarda, suyun üzerinde dalgaların hareketiyle yavaşça yükselip alçalan balkabağının kırmızıya çalan altın sarısı rengi dikkatini çekti. O sırada Tıp'in erişebileceği bir yerde değildi, ama bir süre sonra yakına doğru geldi, sonra biraz daha yaklaşınca oğlan elindeki sopayla uzanarak kabağı kıyıya doğru çekebildi. Ardından sudan çıkardığı kabaktan

suratı kuruladı, koşarak Jack'in yanına gitti ve kafayı adamın boynuna yerleştirdi.

"Olacak şey değil!" oldu Jack'in ilk sözleri. "Ne korkunç bir deneyimdi! Merak ediyorum, acaba suyun balkabaklarını bozma ihtimali var mı?"

Tip yanıt vermesi gerektiğini düşünmedi, Korkuluk da onun yardımına muhtaçtı. Kral'ın gövdesindeki ve bacaklarındaki samanı dikkatlice boşalttı, kurusun diye güneşe serdi. Islak giysileri de Sehpa At'ın gövdesine astı.

"Su balkabağını bozuyorsa," dedi Jack iç geçirerek, "sayılı günüm kaldı demektir."

"Suyun balkabağını bozduğunu hiç görmedim," dedi Tip, "tabii su kaynıyorsa durum başka. Kafanda çatlak filan yoksa iyi durumdasındır arkadaşım."

"Ah, kafamda en ufak bir çatlak bile yok," dedi Jack, neşesi yerine gelmişti.

"E, o zaman endişelenme," dedi oğlan sertçe. "Fazla merak kediyi öldürür."

"O zaman," dedi Jack ciddiyetle, "kedi olmadığım için çok mutluyum."

Güneş giysilerini hızla kurutuyordu; Tip, Majesteleri'nin samanlarını sıcak ışınlar nemi alsın, samanlar tekrar eskisi gibi kuru ve çıtır çıtır olsunlar diye karıştırdı. İstediği olunca da Korkuluk'u orantılı bir biçimde samanla doldurdu, yüzündeki buruşuklukları her zamanki keyifli ve cana yakın ifadesini takınacak şekilde düzeltti.

"Çok teşekkür ederim," dedi hükümdar neşeyle, ileri geri yürüyüp dengesinde bir sorun olmadığını görünce. "Bir Korkuluk olmanın birçok bariz üstünlüğü var. Yanında zarar gördüğünde seni toparlayacak arkadaşların varsa, başına çok ciddi bir şey gelmesi mümkün değil."

"Acaba sıcak güneş ışınlarının balkabağını çatlatma ihtimali var mı?" dedi Jack, sesinde kaygılı bir tını vardı.

"Hiç de bile! Hiç de bile!" diye yanıtladı Korkuluk kaygısızca. "Korkman gereken tek şey yaşlılık oğlum. Altınsı

gençliğin geçince hemen yollarımızı ayırmalıyız, ama oturup bunu beklemene gerek yok; biz fark edince sana söyleriz. Haydi gel! Yolculuğumuza devam edelim. Arkadaşım Teneke Adam'ı göreceğim için çok heyecanlıyım."

Bunun üzerine tekrar Sehpa At'ın sırtına bindiler; Tıp sopayı tutuyor, Kabakkafa Tıp'e tutunuyor, Korkuluk da iki koluyla Jack'in tahtadan gövdesine sarılıyordu.

"Yavaş git, artık takip edilme tehlikesi kalmadı," dedi Tıp ata.

"Tamam!" diye yanıtladı hayvan epey kısık ve hırçın bir sesle.

"Üşüttün mü sen?" diye sordu Kabakkafa kibarca.

Sehpa At adımlarını sertleştirdi ve budaktan gözlerinden birini Tıp'e doğru çevirdi.

"Şuna bak," diyerek homurdandı, "benimle uğraşmasını engelleyebilir misin?"

"Tabii!" diye yanıtladı Tıp, sakinleştirici bir tonda. "Jack'in kötü bir şey demeye çalışmadığından eminim. Kavga etmemiz bizim için hiç iyi olmaz; anlarsın ya, hepimiz arkadaş kalmalıyız."

"O Kabakkafa ile bundan sonra işim olmaz benim," dedi Sehpa At hırçın hırçın, "zaten kafası pek yerinde değil, baksana nasıl bir anda kaybediverdi..."

Buna karşılık söylenecek söz yoktu, onlar da bir süre hiç ses çıkarmadan yola devam ettiler.

Biraz zaman geçince Korkuluk konuştu:

"Burası bana eski günleri hatırlattı. Bir zamanlar Dorothy'yi Batı'nın Kötü Cadısı'nın sokmaya hazır siyah arılarından bu çimenlik tepede kurtarmıştım."

"Acaba bu arılar balkabaklarına zarar verir mi?" diye sordu Jack etrafına korkuyla bakarak.

"Hepsi öldü, dolayısıyla bir önemi yok," diye yanıtladı Korkuluk. "Burası da Oduncu Nick'in Kötü Cadı'nın gönderdiği kurtları telef ettiği yer."

"Oduncu Nick kim?" diye sordu Tip.

"Arkadaşım Teneke Adam'ın diğer adı," diye yanıtladı Majesteleri. "Burası da Kanatlı Maymunlar'ın bizi yakalayıp etkisiz hale getirdikleri ve küçük Dorothy'yi alarak uçup gittikleri yer," diye devam etti biraz daha ilerlediklerinde.

"Acaba Kanatlı Maymunlar balkabağı yer mi?" diye sordu Jack korkudan titreyerek.

"Bilmiyorum; ama endişelenmeni gerektirecek bir şey yok, Kanatlı Maymunlar artık İyi Cadı Glinda'nın köleleri; çünkü maymunların itaat ettiği Altın Şapka Glinda'da," dedi Korkuluk dalgın dalgın.

İçi samanla dolu hükümdar, geçmişte yaşadıkları maceraları hatırlayarak düşüncelere daldı. Sehpa At da sırtındakilerle birlikte çiçeklerle kaplı çayırlar boyunca tıngır mıngır ilerledi ve yolcuları hedeflerine doğru götürdü.

* * * * * * * * * *

Alacakaranlık oldu, ardından yavaş yavaş gecenin karanlığı çöktü. Tip atı durdurdu ve hepsi teker teker atın sırtından indiler.

"Çok yoruldum," dedi oğlan, bitkin bir şekilde esnedi; "çimen de yumuşacık ve serin. Sabaha kadar burada yatıp uyuyalım."

"Ben uyuyamıyorum," dedi Jack.

"Ben hiç uyumam," dedi Korkuluk.

"Ben uyku ne demek onu bile bilmiyorum," dedi Sehpa At.

"Yine de et, kan ve kemikten oluşan ve yorulan bu zavallı çocuğa karşı anlayışlı olmalıyız," dedi Korkuluk, her zamanki düşünceli tavrıyla. "Hatırlıyorum, küçük Dorothy'yle de aynı böyle olurdu. O uyurken bizim gece boyunca oturmamız gerekirdi hep."

"Kusuruma bakmayın," dedi Tip uysalca, "ama elimden bir şey gelmiyor. Ayrıca açlıktan da ölüyorum."

"İşte yeni bir tehlike!" dedi Jack kederli bir sesle. "Umarım balkabağı sevmiyorsundur."

"Haşlanmış ve sonra da turta yapılmamışlarsa sevmem," diye yanıtladı oğlan gülerek. "Yani benden korkmana gerek yok arkadaşım Jack."

"Bu Kabakkafa da amma korkakmış!" dedi Sehpa At küçümseyerek.

"Bozulma ihtimalin olduğunu bilseydin sen de korkak olurdun!" dedi Jack karşılık olarak, kızgınlıkla.

"Haydi! Haydi!" diye araya girdi Korkuluk; "Kavga etmeyelim. Hepimizin zayıflıkları var sevgili arkadaşlarım; birbirimize karşı anlayışlı olmaya gayret etmeliyiz. Bu zavallı çocuk aç olduğundan ve yiyecek hiçbir şeyi de olmadığından sessizce durup onun uyumasına imkân verelim; ne demişler, uyku her şeyin ilacıdır."

"Teşekkürler!" dedi Tip minnettarlıkla. "Majesteleri, iyi olduğunuz kadar bilgilisiniz de, ne bulunmaz nimet!"

Sonra çimene boylu boyunca yattı ve içi samanla dolu Korkuluk'u yastık niyetine kullanarak kısa sürede derin bir uykuya daldı.

XI. Bölüm

Nikel Kaplı İmparator

Tıp gün ağardıktan kısa bir süre sonra uyandı, ama bu arada Korkuluk çoktan kalkmış ve biçimsiz elleriyle yakınlardaki çalılardan iki avuç olgun böğürtlen toplamıştı. Oğlan bunları hapır hupur yedi ve kahvaltı için fazlasıyla yeterli olduğunu düşündü; sonrasında da küçük kafile yolculuğuna kaldığı yerden devam etti.

At sırtında bir saat kadar gittikten sonra bir tepenin zirvesine ulaştılar, uzaktan Kırpıkların şehrini gördüler; İmparator'un sarayının yüksek kubbeleri daha mütevazı yapı kümelerinin arasında dikkat çekiyordu.

Bu manzara Korkuluk'u çok neşelendirmişti, bağırarak şöyle dedi:

"Eski dostum Teneke Adam'ı tekrar göreceğim için çok mutluyum! Umarım halkını benim halkımı yönettiğimden daha başarılı şekilde yönetiyordur."

"Teneke Adam Kırpıkların imparatoru mu?" diye sordu at.

"Evet öyle. Kötü Cadı ortadan kalktıktan kısa bir süre sonra ona kendilerini yönetmesini teklif ettiler; Oduncu Nick dünyanın en iyi kalpli kişisi olduğundan mükemmel ve ehil bir imparator olup çıktığına eminim."

"'İmparator' bir imparatorluğu yöneten kişinin unvanıdır sanıyordum," dedi Tıp, "oysa Kırpıkların ülkesi yalnızca bir krallık."

"Sakın bunu Teneke Adam'ın yanında söyleme!" dedi Korkuluk ciddiyetle. "Duygularını çok fena incitirsin. Gururlu bir adam o, hem haksız yere de değil. Yalnızca kendisine 'Kral' yerine 'İmparator' denmesi çok hoşuna gidiyor."

"Benim açımdan bir fark yok," diye yanıtladı oğlan.

Sehpa At öyle hızlı adımlarla ilerlemeye başladı ki üstündekilerin sırtında kalmak için fazladan çaba göstermeleri gerekti; dolayısıyla sarayın merdivenlerinin önünde durmalarına kadar pek fazla konuşulmadı.

Gümüş rengi kumaştan bir üniforma giymiş yaşlı bir Kırpık, attan inmelerine yardım etmek üzere yanlarına geldi. Korkuluk kendisine şöyle dedi:

"Bizi efendine, İmparator'a götür hemen."

Adam mahcup bir tavırla kafiledekilere tek tek baktı ve sonunda şöyle dedi:

"Maalesef bir süre beklemenizi rica etmek zorundayım. İmparator bu sabah kimseyi kabul etmiyor."

"Nasıl olur?" diye sordu Korkuluk endişeyle. "Umarım başına kötü bir şey gelmemiştir."

"Ah, hayır; ciddi bir şey yok," dedi adam yanıt olarak. "Ama bugün Majesteleri'nin cilalanma günü; saygıdeğer varlığı şu anda kalın bir parlatma macunu tabakasıyla kaplı."

"Ah, anladım!" diye bağırdı Korkuluk, oldukça rahatlamıştı. "Arkadaşım oldum olası şık şıkırdımdır, sanırım şimdilerde görünüşünden her zamankinden daha fazla gurur duyuyor."

"Öyle gerçekten," dedi adam kafasını kibarca onaylar biçimde eğerek. "Kudretli İmparatorumuz geçenlerde kendilerini nikel kaplattılar."

"Şaşılacak şey!" diye bağırdı Korkuluk bunu duyunca. "Zekâsı da bu kaplamadan payını aldıysa kim bilir nasıl

parlak olmuştur! Haydi bize yolu göster! İmparator'un şu anki haliyle bile bizi huzuruna kabul edeceğinden eminim."

"İmparator her zaman fevkalade haldedir," dedi adam. "Bu durumda geldiğinizi haber vermek üzere yanına gitmeyi göze alacağım ve sizinle ilgili kararını öğreneceğim."

Kafile görevliyi takip ederek gösterişli bir bekleme salonuna girdi; Sehpa At da bir atın dışarıda durmasının beklendiği bilgisine sahip olmadığından sallana sallana onları izledi.

Yolcular ilk anda etraflarındakilere hayran kaldılar; Korkuluk bile, minik gümüş baltalar takılarak kenarlara toplanmış kalın gümüş rengi perdeleri incelerken etkilenmiş gibiydi. Hoş bir orta sehpasının üstünde gümüşten dev bir yağdanlık duruyordu, üzerine Teneke Adam, Dorothy, Korkak Aslan ve Korkuluk'un geçmişteki maceralarından sahneler ayrıntılı bir şekilde kazınmıştı; çizgilerin üzerinden de sarı altınla geçilmişti. Duvarlarda birtakım portreler asılıydı; Korkuluk'unki en dikkat çekicisi ve en özenle yapılmışı gibi duruyordu; ünlü Oz Büyücüsü'nü Teneke Adam'a bir kalp yerleştirirken gösteren büyük bir resim odanın bir ucundaki duvarın neredeyse tamamını kaplıyordu.

Ziyaretçiler sessizce hayran hayran bunlara bakarken aniden yan odadan birinin yüksek sesle şöyle dediğini duydular:

"Bak bak bak! Bu ne sürpriz!"

Sonra kapı ardına kadar açıldı; Oduncu Nick hızla ortalarına daldı ve Korkuluk'u kırışıklık ve buruşuklarla doldurarak sımsıkı, sevgi dolu bir şekilde kucakladı.

"Eski dostum! Asil yol arkadaşım!" diye bağırdı Teneke Adam neşeyle, "Seni tekrar gördüğüme nasıl sevindim!"

Sonra Korkuluk'a sarılmayı bıraktı ve onu kol mesafesine kadar uzaklaştırıp sevimli, boyalı yüzüne baktı.

Ama eyvah... Korkuluk'un yüzü ve vücudunun pek çok yeri öbek öbek parlatma macunu olmuştu; Teneke Adam

arkadaşını karşılama heyecanıyla üstünün başının durumunu tümüyle unutmuş ve vücudunu kaplayan kalın parlatma macununu arkadaşına bulaştırmıştı.

"Olacak şey değil!" dedi Korkuluk keyifsizce. "Ne hale geldim!"

"Hiç dert etme arkadaşım," dedi Teneke Adam, "seni imparatorluk çamaşırhanesine yollarım, yeni gibi olursun."

"Paramparça olmaz mıyım?" diye sordu Korkuluk.

"Elbette hayır!" oldu yanıt. "Haydi söyle bana, nasıl oldu da Majesteleri buraya geldi? Sana eşlik edenler de kim?"

Korkuluk kibarca Tip'i ve Jack Kabakkafa'yı takdim etti; ikinci kişi Teneke Adam'ın çok ilgisini çekmiş gibiydi.

"İtiraf etmeliyim ki pek sağlam ve dayanıklı değilsin," dedi İmparator, "ama kesinlikle alışılmadıksın, dolayısıyla bizim seçkin topluluğumuzun bir üyesi olmaya layıksın."

"Teşekkür ederim Majesteleri," dedi Jack alçakgönüllü bir tavırla.

"Umarım sağlığınız yerindedir," diye konuşmasına devam etti Teneke Adam.

"Evet, şu anda yerinde," diye yanıtladı Kabakkafa iç çekerek, "ama her an bozulacağım günün korkusu içindeyim."

"Saçma!" dedi İmparator, ama sesinde kibar ve anlayışlı bir tını vardı. "Çok rica ederim, yarın yağacak yağmur bugünkü güneşin keyfini kaçırmasın. Hem kafanı bozulmasına fırsat vermeden konserve yaptırabilirsin, böylece çok uzun bir süre korunabilir."

Tip tüm bu konuşma süresince saklamadığı bir merakla Teneke Adam'a bakmıştı; Kırpıkların ünlü imparatorunun tamamen teneke parçalarından yapılmış olduğunu fark etti, parçalar titiz bir çalışmayla kaynak ve perçin kullanılarak bir adam formu oluşturacak şekilde birleştirilmişti. Hareket ettikçe biraz tangır tungur ediyordu, ama esas itibarıyla ze-

kice bir çalışmanın eseri gibi duruyordu; görüntüsünü bozan tek şey, tepeden tırnağa kaplı olduğu kalın parlatma macunu tabakasıydı.

Oğlanın ısrarlı bakışları Teneke Adam'ın vaziyetinin pek düzgün olmadığını hatırlamasına neden oldu; arkadaşlarından izin isteyerek hizmetçilerinin onu cilalaması için özel dairesine çekildi. Bu iş kısa sürede tamamlandı; İmparator döndüğünde nikel kaplı vücudu öyle fevkalade bir şekilde parlıyordu ki Korkuluk yenilenmiş görüntüsü nedeniyle onu içtenlikle kutladı.

"İtiraf etmeliyim ki nikel kaplama pek yerinde bir karardı," dedi Nick, "biraz da mecburiydi; çünkü yaşadığım maceralar sırasında çizik çizik olmuştum. Sol göğsüme kazınmış bu yıldızı görüyor musunuz? Yıldız, kusursuz kalbimin nerede olduğunu göstermekle kalmıyor, Muhteşem Büyücü'nün hünerli elleriyle o değerli organı göğsüme yerleştirirken yaptığı yamayı da enfes bir şekilde kapatıyor."

"Yani bu durumda kalbinizi Büyücü elleriyle mi yaptı?" diye sordu Kabakkafa merakla.

"Katiyen hayır," diye yanıtladı İmparator vakur bir edayla. "Ben son derece geleneksel bir kalp olduğuna inanıyorum, gerçi birçok insanın sahip olduğundan birazcık daha büyük ve sıcak."

Sonra Korkuluk'a dönüp sordu:

"Halkın mutlu mesut mu sevgili dostum?"

"Tam bilemiyorum," oldu yanıt, "çünkü Oz'un kızları isyan başlattılar ve beni Zümrüt Şehri'nden ayrılmaya mecbur bıraktılar."

"Vay canına!" diye bağırdı Teneke Adam, "Ne felaket! Senin bilgece ve merhametli yönetiminden şikâyet ediyor olamazlar."

"Hayır; ama yönetimin zayıf olduğunu, iki tarafın da işine yaramadığını düşünüyorlar," diye yanıtladı Korkuluk, "ayrıca bu kadınlar Oz Diyarı'nın gereğinden uzun süredir

erkekler tarafından yönetildiği fikrindeler. Bunun için şehrimi fethettiler, hazinenin tüm değerli taşlarını çaldılar, işleri de kendi kafalarına göre yürütüyorlar."

"Bak şu işe! Amma alışılmadık bir fikir!" dedi İmparator bağırarak, duydukları karşısında hem sarsılmış hem şaşırmıştı.

"Bir de aralarında konuşurlarken şunu duydum," dedi Tip, "buraya gelip şatoyu ve Teneke Adam'ın şehrini de fethetme niyetindeler."

"Ah! Buna fırsat vermemeliyiz," dedi İmparator hemen; "bir an önce gidip Zümrüt Şehri'ni geri almalı ve Korkuluk'u tekrar tahta çıkarmalıyız."

"Bana yardım edeceğinden emindim," dedi Korkuluk keyifli bir sesle. "Ne büyüklükte bir ordu toparlayabilirsin?"

"Orduya ihtiyacımız yok," diye yanıtladı Teneke Adam. "Biz dördümüz, benim parlak baltamın da yardımıyla asilerin içine korku salmaya yeteriz."

"Beşimiz," diye düzeltti Kabakkafa.

"Beş mi?" diye sordu Teneke Adam.

"Evet, Sehpa At da var; kendisi cesur ve korkusuzdur," diye yanıtladı Jack, dört bacaklıyla son tartışması aklından çıkmıştı.

Teneke Adam şaşkınlıkla etrafına baktı; o ana dek Sehpa At hiç ses çıkarmadan bir köşede durduğundan İmparator onu fark etmemişti. Tip hemen tuhaf görünümlü hayvanı yanlarına çağırdı, Sehpa At öyle sakar adımlarla yaklaştı ki neredeyse güzelim orta sehpayı ve oymalı gümüş yağdanlığı deviriyordu.

"Şuna bak," diye konuşmaya başladı Teneke Adam, Sehpa At'a ciddiyetle bakarak. "Bir yaşıma daha girdim! Bu hayvan nasıl canlandı?"

"Sihirli bir toz kullanarak ben canlandırdım," dedi oğlan mütevazı bir tavırla, "Sehpa At'ın bize çok faydası dokundu."

"Asilerden kaçmamıza imkân sağladı," diye ekledi Korkuluk.

"O zaman onu da yol arkadaşımız olarak kabul etmeliyiz elbette," dedi İmparator. "Canlı bir oduncu sehpası bariz ve özgün bir yenilik, incelenmeye değer ilginç bir çalışma. Bir şeyler biliyor mu?"

"Şey, çok uzun bir hayat deneyimim olduğunu iddia edemem," diyerek soruyu kendisi yanıtladı Sehpa At, "ama sanki çok hızlı öğreniyorum, çoğu zaman etrafımdaki herkesten daha çok şey biliyormuşum gibi geliyor bana."

"Belki de biliyorsundur," dedi İmparator; "zira deneyim her zaman bilgi anlamına gelmez. Ama şu anda zamanımız değerli, haydi hemen yolculuk hazırlıklarımıza başlayalım."

İmparator, kendisinden sonra en yetkili yönetici olan Adalet Bakanı'nı çağırdı ve yokluğunda krallığı nasıl yöneteceğini anlattı. Bu arada Korkuluk da parçalarına ayrılmıştı, başı yerine geçen boyalı küçük çuval özenle yıkanmış ve Büyük Büyücü tarafından ona verilmiş beyinle tekrar doldurulmuştu. Giysileri imparatorluk terzileri tarafından temizlenmiş ve ütülenmişti; Teneke Adam kraliyet alameti tacından vazgeçmemesi için ısrar ettiğinden taç parlatılıp başının tepesine tekrar dikilmişti. Korkuluk'a çok saygın bir hava gelmişti, hiç gösteriş meraklısı olmamasına rağmen durumundan çok memnundu ve kasıla kasıla yürüyordu. Bunlar olurken Tip de Jack Kabakkafa'nın ağaç dallarından yapılmış kollarını ve bacaklarını onararak eskisinden daha sağlam hale getirdi; ayrıca Sehpa At da iyi durumda mı diye dikkatlice incelendi.

Ertesi sabah hava aydınlanınca erkenden Zümrüt Şehri'ne doğru dönüş yolculuğuna çıktılar; en önde omzuna attığı parlak baltasıyla Teneke Adam gidiyordu; Kabakkafa, Sehpa At'ın sırtına binmişti, Tip ile Korkuluk da o düşmesin ve zarar görmesin diye iki yanında yürüyordu.

XII. Bölüm

H. B. ve İ. E. Bay Çizgili Böcek

Komutan Jinjur, hatırlarsınız hani İsyan Ordusu'nu yöneten, Korkuluk'un Zümrüt Şehri'nden kaçmasıyla çok huzursuz olmuştu. Majesteleri ve Teneke Adam güçlerini birleştirir diye korkuyordu ki haksız da sayılmazdı, bu durum kendisi ve tüm ordusu için çok tehlikeli olurdu; çünkü Oz halkı çok sayıda ürkütücü macerayı başarıyla atlatan bu ünlü kahramanların yaptıklarını hâlâ hatırlıyordu.

Jinjur alelacele yaşlı cadı Mombi'ye haber yollamış, asiler ordusuna yardıma gelmesi karşılığında ona büyük ödüller vaat etmişti.

Mombi, hem Tip'in ona oynadığı oyuna hem de değerli Hayat Tozu'nu alıp kaçmasına son derece kızgın olduğundan, Zümrüt Şehri'ne gidip Tip'le arkadaşlık eden Korkuluk'u ve Teneke Adam'ı bozguna uğratmaya hevesliydi.

Mombi kraliyet sarayına ulaşır ulaşmaz gizli güçlerini kullanarak maceracıların Zümrüt Şehri'ne doğru yola çıkmak üzere olduklarını öğrendi; kendini bir kulenin tepesindeki küçük bir odaya kapatarak Korkuluk ve yanındakilerin geri gelmesine engel olabilmek için büyü çalışmalarına başladı.

Teneke Adam'ın durup şöyle demesi de bu yüzdendi:

"Çok garip bir şey oldu. Bu yolun her adımını ezbere biliyor olmama rağmen sanki kaybolmuşuz gibi hissediyorum."

"Bu pek mümkün değil!" diyerek karşı çıktı Korkuluk. "Sana yolumuzu kaybettiğimizi düşündüren nedir arkadaşım?"

"Şey, burada büyük bir ayçiçeği tarlası var ve nasıl oluyorsa ben bu tarlayı ömrümde ilk kez görüyorum."

Bu sözler üzerine etraflarına baktıklarında gerçekten de üzerinde devasa ayçiçekleri olan upuzun saplarla çevrili olduklarını gördüler. Göz kamaştıran canlı kırmızı ve sarı tonlarındaki çiçekler saplarının tepesinde minyatür rüzgâr değirmenleri gibi dönüyordu; bu görüntüleriyle bakanların gözünü alıyor, ne tarafa gideceklerini bilemeyecekleri şekilde akıllarını karıştırıyordu.

"Büyücülük işi bu!" diye bağırdı Tip.

Bocalamış ve şaşkın şaşkın donakalmışlarken Teneke Adam sabrının tükendiğini gösteren bir çığlık atıp önündeki sapları kesmek üzere baltasını savurarak ileri fırladı. Ayçiçekleri fır fır dönmeyi bir anda bıraktı; yolcular her bir çiçeğin ortasında bir kız yüzü belirdiğini gördüler. Bu sevimli yüzler şaşkınlık içindeki ekibe bakıp alaycı alaycı gülümsediler, sonra ortaya çıkışlarının yol açtığı korku karşısında topluca şen kahkahalar attılar.

"Dur! Dur!" diye haykırdı Tip, Teneke Adam'ın kolunu tutarak. "Canlı bunlar! Kızlar!"

O anda çiçekler tekrar dönmeye başladı, yüzler soluklaştı, hareketin hızıyla görünmez oldular.

Teneke Adam baltasını elinden bıraktı ve yere oturdu.

"O sevimli şeyleri kesmek çok kalpsizce olur," dedi morali bozuk bir şekilde, "hoş, başka türlü nasıl ilerleyebileceğimizi de bilmiyorum."

"Tuhaf bir şekilde İsyan Ordusu'ndaki kızların yüzlerine benzettim," dedi Korkuluk dalgın dalgın. "Ama kızların

peşimizden nasıl bu kadar çabuk geldiklerini anlayamıyorum."

"Ben bunun bir büyü olduğunu düşünüyorum," dedi Tip kendinden emin bir şekilde, "biri bize oyun oynuyor. Daha önce yaşlı Mombi'nin buna benzer şeyler yaptığını görmüştüm. Büyük bir ihtimalle bu bir illüzyondan ibaret, etrafta ayçiçeği filan yok."

"O zaman gözlerimizi kapatıp ilerleyelim," diye önerdi Teneke Adam.

"Kusura bakma da," dedi Korkuluk, "benim gözlerim kapanabilecek şekilde boyanmamış. Senin tenekeden gözkapakların var diye hepimizin aynı şekilde yapıldığını varsaymaman lazım."

"Sehpa At'ın gözleri de budaktan," dedi Jack, iyice görmek için eğilip bakmıştı.

"Her şeye rağmen hızla ileri doğru sürmelisin," dedi Tip, "biz de seni takip edeceğiz ve bu şekilde kaçmaya çalışacağız. Benim gözlerim şimdiden iyice kamaştı, zar zor görebiliyorum."

Kabakkafa cesurca ilerlemeye başladı, Tip, Sehpa At'ın kısa kuyruğunu tutarak gözleri kapalı bir şekilde onu takip etti. Korkuluk ile Teneke Adam da hemen arkadan geldi, çok fazla gitmemişlerdi ki Jack sevinçle bağırarak önlerinin açık olduğunu söyledi.

Sonra hepsi birden durup arkalarına baktı, ama ortada ayçiçeği tarlasından eser yoktu.

Yolculuklarına neşeyle devam ettiler; ama yaşlı Mombi arazinin görünüşünü öyle bir değiştirmişti ki Korkuluk akıllılık edip yönlerini güneşe bakarak belirlemelerine karar vermese kesinlikle kaybolurlardı. Hiçbir büyü onun izlediği yolu değiştiremeyeceğinden, güneş güvenilir bir kılavuzdu.

Yine de önlerinde onları bekleyen başka zorluklar vardı. Sehpa At bir tavşan deliğine basıp yere kapaklandı. Kabakkafa havaya fırladı, Teneke Adam balkabağından kafayı

büyük bir beceriyle havada yakalayıp zarar görmesini engellemeseydi Jack'in hayat hikâyesi büyük bir ihtimalle tam o anda sona erecekti.

Tip balkabağını hemen tekrar boyna yerleştirip Jack'i ayağa kaldırdı. Ama Sehpa At paçayı bu kadar kolay kurtaramadı; çünkü tavşan deliğinden çıkartılan bacağın ucundan kırıldığı anlaşıldı. Bir adım bile ilerleyebilmesi için ya yeni bacak takılması ya da eskisinin tamir edilmesi gerekiyordu.

"Bu sorun çok ciddi," dedi Teneke Adam. "Yakında ağaçlar olsaydı bu hayvan için kısa sürede yeni bir bacak yapabilirdim; ama kilometreler boyunca bir çalı bile göremiyorum etrafta."

"Oz Diyarı'nın bu bölgesinde ne bir çit ne de bir ev var," diye ekledi Korkuluk üzgün bir sesle.

"Ne yapacağız o zaman?" diye sordu oğlan.

"Sanırım beynimi çalıştırmaya başlamam gerekiyor," diye yanıtladı Majesteleri Korkuluk; "deneyimlerimden öğrendiğim üzere her şeyi başarabilirim, ama zaman ayırıp düşünmem kaydıyla."

"Hepimiz düşünelim," dedi Tip; "belki Sehpa At'ı tamir etmenin bir yolunu buluruz."

Bunun üzerine tek sıra halinde çimenlere oturup düşünmeye başladılar, bu sırada Sehpa At da merakla kırık bacağını incelemekle meşguldü.

"Acıyor mu?" diye sordu Teneke Adam yumuşak, cana yakın bir sesle.

"Hiç mi hiç," dedi yanıt olarak Sehpa At; "ama anatomik yapımın bu kadar kırılgan olduğunu görmek gururumu incitti."

Düşüncelere dalan küçük kafileden bir süre hiç ses çıkmadı. Bir ara Teneke Adam kafasını kaldırıp çayıra göz gezdirdi.

"Şu yaklaşan ne tür bir yaratık?" diye sordu merakla.

Diğerleri de onun baktığı yere baktılar ve o zamana dek karşılaştıkları en olağandışı şeyin onlara doğru geldiğini gör-

düler. Yumuşak çimen üzerinde hızla ve hiç ses çıkarmadan ilerliyordu; birkaç dakika sonra onlarınkine eşdeğer bir şaşkınlıkla maceracıların karşısına dikildi.

Korkuluk her koşulda sakinliğini koruyordu.

"Günaydın!" dedi kibarca.

Yabancı gösterişli bir hareketle şapkasını çıkarıp yerlere kadar eğilerek selam verdi, sonra şöyle dedi:

"Günaydın, size ve herkese. Umarım hepinizin topluca sağlığı yerindedir. Size kartvizitimi sunmama izin verin."

Bu kibar konuşmanın sonunda Korkuluk'a bir kartvizit uzattı; Korkuluk kartviziti aldı, elinde evirip çevirdi, başıyla "al" anlamında bir hareket yaparak Tip'e verdi.

Oğlan yüksek sesle okudu:

"H. B. VE İ. E. BAY ÇİZGİLİ BÖCEK"

"Bak şu işe!" deyiverdi Kabakkafa, gözünü yabancıdan hiç ayırmadan.

"Ne kadar da garip!" dedi Teneke Adam.

Tip kocaman açılmış, meraklı gözlerle bakıyordu; Sehpa At iç çekti ve kafasını başka tarafa çevirdi.

"Gerçekten bir böcek misiniz?" diye sordu Korkuluk.

"Kesinlikle öyleyim, sayın bayım!" diye yanıtladı yabancı hemen. "Kartvizitte öyle yazmıyor mu?"

"Yazıyor," dedi Korkuluk. "Peki 'H. B.'nin ne anlama geldiğini sorabilir miyim?"

"'H. B.' Hayli Büyütülmüş demek," dedi Çizgili Böcek gururla.

"Ah, anladım." Korkuluk yabancıyı baştan aşağı süzdü. "Yani gerçekten de Hayli Büyütülmüş müsünüz?"

"Bayım," dedi Çizgili Böcek, "sizin muhakeme yeteneği olan, sezgileri güçlü bir beyefendi olduğunuzu varsayıyorum. Daha önce gördüğünüz herhangi bir böcekten birkaç bin kat daha büyük olduğumu görmüyor musunuz? Hayli Büyütülmüş olduğum son derece bariz, bu konuda kuşkuya kapılmanız için en ufak bir neden yok."

"Kusuruma bakmayın," dedi Korkuluk yanıt olarak. "Son yıkanmamda beynim biraz karıştı. Peki 'İ. E.'nin ne anlama geldiğini sormam yakışık alır mı acaba?"

"O harfler benim eğitim düzeyimi gösteriyor," dedi Çizgili Böcek tepeden bakan bir gülümsemeyle. "Daha açık söylemek gerekirse, o kısaltma benim İyice Eğitimli olduğum anlamına geliyor."

"Hımm!" dedi Korkuluk, yanıttan tatmin olmuştu.

Tıp gözlerini bu harika şahsiyetten alamamıştı henüz. Karşısında iki incecik bacak tarafından taşınan büyük, yuvarlak bir gövde vardı; bacakların ucundaki narin ayakların parmakları yukarı doğru kıvrıktı. Çizgili Böcek'in gövdesi yassıcaydı, görünen kısmından anlaşıldığı kadarıyla sırtı parlak koyu kahverengiydi, önüyse açık kahverengi ve beyaz çizgiliydi, çizgilerin birleşim yerleri belirgin değildi. Kolları da bacakları kadar inceydi, kafası upuzun boynunun tepesindeydi; burnunun ucunda kıvrık bir anten yani "duyarga" olması, kulaklarının tepesinde de başının iki yanını süsleyen iki minyatür kıvrık domuz kuyruğuna benzer antenler bulunması dışında kafası bir insanınkinden çok da farklı değildi. Yuvarlak, siyah gözlerinin patlak olduğunu kabul etmek gerekirdi, ama Çizgili Böcek'in yüz ifadesi kesinlikle nahoş değildi.

Kıyafet olarak düğme iliğine bir çiçek takılmış sarı ipek astarlı lacivert bir frak, geniş gövdesini sıkıca saran beyaz bir kaz tüyü yelek, diz hizasında tokayla büzülmüş boz rengi pelüş bir golf pantolonu giymişti, küçük kafasının tepesine ipek bir silindir şapka havalı bir biçimde oturtulmuştu.

Bizim şaşkın arkadaşların karşısında iki bacağı üzerinde dimdik duran Çizgili Böcek, en az Teneke Adam kadar uzun görünüyordu; gerçekten de daha önce tüm Oz Diyarı'nda hiçbir böceğin böyle bir büyüklüğe eriştiği görülmemişti.

"İtiraf etmeliyim ki," dedi Korkuluk, "aniden ortaya çıkışınız beni şaşırttı ve arkadaşlarımı da şüphesiz ürküttü.

Ancak umarım bu durum size sıkıntı vermez. Büyük ihtimalle biraz zaman geçince size alışırız."

"Rica ederim, özür dilemeyin!" dedi karşılık olarak Çizgili Böcek ciddiyetle. "İnsanları şaşırtmak bana büyük zevk verir; şüphesiz ki sıradan böceklerle aynı sınıfa koyulamam; yeni tanıştıklarımda hem merak hem de hayranlık uyandırmayı hak ediyorum."

"Ediyorsunuz gerçekten," diye onayladı Majesteleri.

"Eğer saygıdeğer grubunuzun yanına oturmama müsaade ederseniz," diye devam etti yabancı, "geçmişimi memnuniyetle anlatırım, böylece benim olağandışı ya da belki de daha doğrusu olağanüstü görünüşümün nedenini daha iyi kavrayabilirsiniz."

"Ne istiyorsanız anlatabilirsiniz," dedi Teneke Adam kısaca.

Çizgili Böcek çimenin üzerine, küçük gezgin grubunun karşısına oturdu ve onlara şu hikâyeyi anlattı:

XIII. Bölüm

Hayli Büyütülmüş Bir Geçmiş

"Anlatıma dünyaya sıradan bir böcek olarak geldiğimi belirterek başlamam doğru olur," dedi hayvan içten ve arkadaşça bir tarzla. "Başka türlüsünü bilmediğimden, yürürken bacaklarımın yanı sıra kollarımı da kullanır, beslenmek için kendimden daha küçük birkaç böcek bulmanın dışında başka bir düşüncem olmadan taşların altına girer ya da çimenlerin kökleri arasına saklanırdım.

Üstümde giysi olmadığından soğuk geceler beni kaskatı ve hareketsiz kılardı, ama her sabah güneşin sıcak ışınları bana yeniden hayat verir, tekrar etkin hale getirirdi. Bu dehşet verici bir hayattı, ama böceklere ve yeryüzünde yaşayan sayısız başka minik canlıya bahşedilmiş alışıldık hayatın bu olduğunu hatırınızda tutun.

Ama kader, tüm sıradanlığıma rağmen, mühim bir gelecek için aralarından beni seçti! Bir gün taşrada bir okul binasının yakınlarına gitmiştim, içerideki öğrencilerin çıkardığı tekdüze uğultu merakımı uyandırmıştı; iki kaplama tahtasının arasındaki yarığa bir cesaret girip diğer uca ulaşana dek gittim, çıktığımda gördüğüm kızgın korların bulunduğu şöminenin önündeki masasında oturan bir öğretmendi.

Benim gibi minik bir canlıyı hiç kimse fark etmedi; şöminenin güneş ışınlarından bile sıcak ve konforlu olduğunu

anlayınca gelecekteki evimi onun yakınına kurmaya karar verdim. İki tuğla arasında hoş bir oyuk buldum ve aylarca orada saklandım.

Öğretmen Bay Çokbil, şüphesiz Oz Diyarı'ndaki en ünlü bilgindi; ilk birkaç günden sonra öğrencilerine anlattığı dersleri ve verdiği söylevleri dinlemeye başladım. Öğrencilerin tek bir tanesi bile onu bu sıradan ve gözden kaçmış böcekten daha dikkatli takip etmiyordu; bu yolla itiraf edeyim ki bence tek kelimeyle muhteşem diyebileceğim bir bilgi birikimi elde ettim. İşte bu nedenle kartvizitime 'İ. E.' yani İyice Eğitimli yazdım; çünkü dünyaya benim kültürümün ve bilgeliğimin onda birine sahip bir böcek daha gelemeyeceği gerçeği benim en büyük gurur kaynağım."

"Haksız da sayılmazsınız," dedi Korkuluk. "Eğitim gurur duyulacak bir şey. Ben kendim de eğitimliyim. Büyük Büyücü tarafından bana verilen karmakarışık beyin, arkadaşlarım tarafından eşsiz olarak görülür."

"Ama yine de," diye söze girdi Teneke Adam, "ben iyi bir kalbin, eğitimden ya da beyinden çok daha makbul olduğunu düşünüyorum."

"Bence," dedi Sehpa At, "sağlam bir bacak hepsinden daha makbul."

"Çekirdekler beyinden sayılır mı?" diye sordu Kabakkafa birden.

"Sessiz dur!" diye emretti Tip sertçe.

"Peki babacığım," dedi itaatkâr Jack.

Çizgili Böcek bu söylenenleri sabırla, hatta saygıyla dinledikten sonra hikâyesine kaldığı yerden devam etti.

"O kuytu okul şöminesinin üstünde," dedi, "durmaksızın akan berrak bilgi pınarından kana kana içerek en az üç yıl yaşamış olmalıyım."

"Ne kadar şiirsel," diye yorum yaptı Korkuluk, başını onaylar biçimde sallayarak.

"Ama bir gün," diye devam etti Çizgili Böcek, "tüm hayatımı değiştiren ve beni şu anki büyüklüğümün zirvesine

getiren muhteşem bir olay yaşandı. Öğretmen beni şöminenin üstünde dolanırken fark etti ve ben daha kaçmaya fırsat bulamadan başparmağı ve işaretparmağının ucuyla yakalayıverdi.

'Sevgili çocuklar,' dedi, 'bir çizgili böcek yakaladım, nadir bulunan ilginç bir örnek. Bu böceği biliyor musunuz?'

'Hayır!' diye bağırdı öğrenciler koro halinde.

'O zaman,' dedi öğretmen, 'meşhur büyütecimi çıkarıp böceği hayli büyütülmüş bir şekilde bir perdenin üzerine yansıtacağım; siz de özel yapısını dikkatlice inceleyecek, alışkanlıkları ve yaşayış tarzıyla ilgili bilgi sahibi olacaksınız.'

Sonra bir dolaptan eşi görülmemiş bir alet çıkardı; daha ben ne olduğunu anlayamadan kendimi hayli büyütülmüş, yani sizin şu anda karşınızda gördüğünüze denk bir şekilde bir perdenin üzerine yansıtılmış buldum.

Öğrenciler beni daha iyi görebilmek için taburelerinin tepesine çıktı, boyunlarını uzattı, hatta iki küçük kız daha rahat görmek için açık bir pencerenin pervazına tırmandı.

'İşte karşınızda!' diye bağırdı öğretmen, sonra yüksek sesle devam etti: 'Bu hayli büyütülmüş çizgili böcek, yaşayan en nadide böceklerden biri!'

İyice Eğitimli olduğumdan ve görgülü bir beyefendi olmanın gereklerini bildiğimden bu önemli anda arka ayaklarımın üstüne kalktım, elimi göğsüme koyup eğilerek kibarca selam verdim. Beklenmedik bu hareketim onları ürkütmüş olacak ki pencere pervazına tünemiş küçük kızlardan biri çığlık attı ve pencereden dışarı, arkaya doğru yuvarlandı; gözden kaybolurken yanındaki arkadaşına tutunup onu da beraberinde götürdü.

Öğretmen dehşet içinde bir çığlık attı ve zavallı çocuklar düşünce yaralandılar mı diye bakmak için koşarak sınıfın kapısından çıktı. Öğrenciler de çılgına dönmüş bir kalabalık halinde onu izlediler; bense Hayli Büyütülmüş olarak, ne istersem yapabilecek durumda sınıfta tek başıma kalmıştım.

Bir anda bunun kaçmak için çok iyi bir fırsat olduğunu fark ettim. Boyumun büyüklüğüyle gurur duyuyordum, artık dünyanın herhangi bir yerine güvenle seyahat edebileceğimi ve üstün kültürüm sayesinde, tanışma fırsatı bulabileceğim en bilgili kişiye uygun bir arkadaş olacağımı düşündüm.

Öğretmen yaralanmamış ama çok korkmuş küçük kızları düştükleri yerden kaldırırken öğrenciler de onun etrafına toplanmışlardı; yürüyerek sakince okuldan çıktım, köşeyi döndüm ve yakındaki ağaçlığa girip kimse fark etmeden oradan kaçtım."

"Harika!" dedi Kabakkafa takdir ederek.

"Öyleydi gerçekten," diyerek onayladı Çizgili Böcek. "Hayli Büyütülmüş durumdayken kaçtığım için kendimi sürekli tebrik ediyorum. Minik, önemsiz bir böcek olarak kalmış olsaydım haddinden fazla olan bilgimin bile bana pek yararı dokunmazdı."

"Böceklerin kıyafet giydiğini bilmezdim," dedi Tıp, Çizgili Böcek'e şaşkın bir ifadeyle bakarak.

"Yok hayır, doğal hallerinde giymezler," dedi yabancı. "Seyahatlerim sırasında bir terzinin dokuzuncu canını kurtarma şansına eriştim. Büyük ihtimalle biliyorsunuzdur, terziler de tıpkı kediler gibi dokuz canlıdır. Adam çok minnettar oldu, zira dokuzuncu canını da kaybetseydi bu onun sonu olacaktı; o nedenle beni şu anda giydiğim bu şık kıyafetle donatmasına izin vermem için bana yalvardı. Üzerime çok iyi oturuyor, değil mi?" Çizgili Böcek ayağa kalkıp hepsi inceleyebilsin diye kendi etrafında yavaşça döndü.

"İyi bir terzi olmalı," dedi Korkuluk, biraz imrenmişti.

"Her durumda iyi kalpli bir terzi olduğu kesin," diye fikrini belirtti Oduncu Nick.

"Peki bizimle karşılaştığınız sırada nereye gidiyordunuz?" diye sordu Tıp, Çizgili Böcek'e.

"Belirli bir yere gitmiyordum," oldu yanıtı, "yakın zamanda Zümrüt Şehri'ni ziyaret etmeye ve seçkin dinleyicile-

re 'Büyütülmenin Yararları' üzerine bir dizi konuşma düzenlemeye niyetim var."

"Biz de Zümrüt Şehri'ne gidiyoruz," dedi Teneke Adam; "böylesi size de uyarsa kafilemizle birlikte yolculuk edebilirsiniz."

Çizgili Böcek büyük bir zarafetle öne eğildi.

"Nazik teklifinizi büyük bir memnuniyetle kabul ediyorum," dedi, "Oz Diyarı'nın herhangi bir yerinde bana bu kadar uygun bir grupla karşılaşacağını ummazdım."

"Çok doğru," diye onayladı Kabakkafa. "Tencere yuvarlanmış, kapağını bulmuş."

"Fazla meraklı görünürsem kusuruma bakmayın, ama siz hepiniz biraz... öhöm... biraz alışılmadık değil misiniz?" diye sordu Çizgili Böcek saklamaya çalışmadığı bir ilgiyle hepsine tek tek bakarak.

"Sizden daha fazla değil," diye yanıtladı Korkuluk. "Hem alışana kadar hayatta her şey alışılmadıktır."

"Ne eşsiz bir felsefe!" dedi Çizgili Böcek takdirle.

"Evet, bugün beynim iyi çalışıyor," diyerek onayladı Korkuluk da, sesinde gururlu bir tını vardı.

"O zaman yeterince dinlenip tazelendiyseniz haydi Zümrüt Şehri'ne doğru yola koyulalım," diye öneride bulundu Hayli Büyütülmüş olan.

"Koyulamayız," dedi Tip. "Sehpa At bir bacağını kırdı, tek bir adım bile atamaz. Etrafta ona yeni bir bacak yapmak için kullanabileceğimiz herhangi bir tahta parçası da yok. Ayrıca atı burada bırakıp gidemeyiz, Kabakkafa'nın eklemleri kaskatı, atın sırtında yolculuk etmesi lazım."

"Ne talihsizlik!" diye bağırdı Çizgili Böcek. Sonra kafiledekilere dikkatlice baktıktan sonra şöyle dedi:

"Madem Kabakkafa atın sırtında gidecek, neden onun bacaklarından biri kendisini taşıyacak olan ata bacak yapmak için kullanılmasın? Sanıyorum ikisi de ağaçtan yapılmış."

"İşte parlak zekâ diye ben buna derim," dedi Korkuluk fikri çok beğenerek. "Bu neden daha önce benim aklıma gel-

medi acaba! Haydi işe koyul sevgili dostum Nick, Kabakkafa'nın bacağını Sehpa At'a uydur."

Jack bu fikirden pek hoşlanmamıştı; ama sol bacağının Teneke Adam tarafından yerinden çıkarılmasına ve Sehpa At'a sol bacak olacak şekilde yontulmasına ses çıkarmadı. Sehpa At da bu işlemden pek hoşlanmamıştı; kendi deyişiyle "doğranma" konusunda bayağı bir homurdandı, sonrasında da bu yeni bacağın saygın bir Sehpa At için utanç kaynağı olduğunu ifade etti.

"Söylediklerine biraz daha dikkat etmeni rica ediyorum," dedi Kabakkafa sert bir sesle, "hakaret ettiğinin benim bacağım olduğunu unutma lütfen."

"Nasıl unutabilirim," diye karşılık verdi Sehpa At, "tıpkı senin gibi o da derme çatma."

"Derme çatma? Ben? Derme çatma!" diye bağırdı Jack öfkeyle. "Ne cüretle bana derme çatma dersin?"

"Çünkü ipli kuklalar gibi gülünç bir şekilde yapılmışsın," dedi Sehpa At küçümseyen bir gülümsemeyle, budaktan gözlerini alaycı bir edayla devirdi. "Kafan bir türlü yerinde durmuyor, üstelik öne mi dönük arkaya mı haberin bile yok."

"Arkadaşlar yalvarırım tartışmayı bırakın!" diye rica etti Teneke Adam endişeyle. "Aslına bakarsanız hiçbirimiz eleştiriden muaf değiliz; birbirimizi kusurlarımızla kabul edelim."

"Mükemmel bir öneri," dedi Çizgili Böcek onaylayarak. "Mükemmel bir kalbin olsa gerek, metalden arkadaşım."

"Öyle," dedi Teneke Adam, çok hoşuna gitmişti bu yorum. "Kalbim kesinlikle en iyi parçam. Ama haydi artık yola koyulalım."

Tek bacaklı Kabakkafa'yı Sehpa At'ın sırtına bindirdiler; düşme ihtimali ortadan kalksın diye de oturduğu yere iple bağladılar.

Sonra da Korkuluk'un liderliğinde Zümrüt Şehri'ne doğru ilerlemeye başladılar.

XIV. Bölüm

Yaşlı Mombi Büyü Yapıyor

Kısa bir süre sonra Sehpa At'ın yeni bacağı azıcık uzun geldiği için topalladığını fark ettiler. Teneke Adam baltasıyla bacağı kısaltırken durmak zorunda kaldılar; sonrasında tahta hayvan daha rahat adım atar oldu. Ama Sehpa At buna rağmen durumundan pek memnun değildi.

"Bacağımı kırmam bir rezalet oldu," diyerek homurdandı.

"Tam tersine," dedi hemen yanında yürüyen Çizgili Böcek neşeyle, "bu kaza senin için büyük şans. Atlar kırılmadıkları sürece pek bir işe yaramazlar."*

"Kusura bakmayın da," dedi Tip, hem Sehpa At'a hem de kendi yarattığı Jack'e içten bir yakınlık hissettiğinden epey sinir olmuştu; "şunu söylemeden duramayacağım, espriniz çok yavandı, ayrıca yavan olduğu kadar da modası geçmiş..."

"Yine de bir espri," dedi Çizgili Böcek; sonra da kendinden emin bir şekilde ekledi: "üstelik kelimelerle oynanarak yapılan bir espri, eğitimli insanlar arasında gayet uygun görülür."

"Ne demek bu?" diye sordu Kabakkafa, anlamamıştı.

* Bir atı "kırmak" onu evcilleştirmek, eyere alıştırmak anlamına gelir. (ç.n.)

"Bu şu demek sevgili arkadaşım," diye açıklamaya başladı Çizgili Böcek, "dilimizde çift anlama gelen çok sayıda kelime var; bir kelimenin iki anlamını da içeren bir espri, espriyi yapanın kültürlü, zevkli ve dahası, dile son derece hâkim bir kişi olduğunun kanıtıdır."

"Ben öyle düşünmüyorum," dedi Tip doğrudan; "herkes kelime oyunu yapabilir."

"Yapamaz," diye karşılık verdi Çizgili Böcek sertçe. "Üst düzey bir eğitim gerektirir. Siz eğitimli misiniz genç bayım?"

"Pek sayılmam," dedi Tip.

"O zaman bu konuda fikir belirtemezsiniz. Ben kendim İyice Eğitimliyim ve diyorum ki kelime oyunları deha göstergesidir. Örneğin şimdi bu hayvanın üstüne," dedi Sehpa At'ı göstererek, "bir karınca çıksa, Sehpa At bir binek hayvanı olmanın yanı sıra bir eğlence aracına dönüşecek. Çünkü bir atlıkarınca olacak."

Bunun üzerine Korkuluk ofladı, Teneke Adam bir an durup Çizgili Böcek'e kınayarak baktı. Aynı anda Sehpa At da alaycı tavrını yüksek bir homurtuyla gösterdi; Kabakkafa bile yüzüne kazınmış olduğu için surat asacak şekilde değiştiremediği gülümsemesini eliyle kapattı.

Ama Çizgili Böcek sanki çok parlak bir tespit yapmış gibi kasıla kasıla yürümeye devam edince Korkuluk şöyle demek zorunda kaldı:

"Bir kişinin aşırı eğitimli hale gelebileceğini duymuştum sevgili arkadaşım; beyinlere de, nasıl yapılmış ve eğitilmiş olurlarsa olsunlar son derece saygı duyarım, ama seninkinin biraz karışık olduğundan şüphelenmeye başladım. Senden ricam bizim yanımızdayken üstün eğitimini baskılayıp kendini tutman."

"Biz çok titizlenen tipler değiliz," diye ekledi Teneke Adam, "ve aşırı derecede de iyi kalpliyiz. Ama bu üstün kültürün tekrar su yüzüne çıkarsa..." Cümleyi bitirmedi ama parıldayan baltasını Çizgili Böcek'in korkup güvenli bir me-

safeye kaçmasına yol açacak kadar umursamaz bir tavırla havada çevirdi.

Diğerleri hiç konuşmadan yürümeye devam etti; Hayli Büyütülmüş olan bir süre derin derin düşündükten sonra itaatkâr bir sesle şöyle dedi:

"Kendimi tutmaya gayret edeceğim."

"Bizim de tek beklentimiz bu," dedi Korkuluk dostane bir tavırla; böylece kafileye tekrar olumlu bir hava hâkim oldu ve yollarına devam ettiler.

Tıp'in dinlenebilmesi için durduklarında –ki aralarında tek yoruluyor gibi görünen oğlandı– Teneke Adam yerde, çimen kaplı çayırda küçük, yuvarlak delikler fark etti.

"Burası bir Tarlafareleri köyü olmalı," dedi Korkuluk'a. "Eski dostum Farelerin Kraliçesi de yakınlarda mı, merak ettim."

"Buralardaysa bize çok büyük yararı dokunabilir," dedi Korkuluk, aklına aniden gelen fikir onu çok heyecanlandırmıştı. "Onu çağırmayı bir denesene sevgili arkadaşım."

Teneke Adam boynunda asılı duran gümüş düdüğü tiz bir ses çıkacak şekilde öttürdü, yakındaki bir delikten pat diye minik, gri bir fare çıkıverdi ve korkusuzca onlara doğru ilerledi. Teneke Adam bir zamanlar hayatını kurtarmış olduğundan Tarlafarelerinin Kraliçesi ona güvenebileceğini biliyordu.

"İyi günler Majesteleri," dedi kibarca Teneke Adam fareye hitaben; "umarım sağlığınız yerindedir."

"Teşekkür ederim, son derece iyiyim," diyerek yanıt verdi Kraliçe ağırbaşlı bir şekilde; oturunca başının tepesindeki minik altın taç görünür hale geldi. "Eski dostlarıma yardım etmek için yapabileceğim bir şey var mı acaba?"

"Var gerçekten de," dedi Korkuluk hevesle, "tebaanızın bir düzinesini yanımda Zümrüt Şehri'ne götürmeme izin vermenizi rica ediyorum."

"Herhangi bir şekilde zarar görecekler mi?" diye sordu Kraliçe şüpheyle.

"Zannetmiyorum," dedi Korkuluk. "Onları gövdemi dolduran samanın içine saklayacağım; tek yapmaları gereken ceketimin düğmelerini açarak işaret verdiğimde fırlayıp çıkmak ve son hızla koşarak tekrar evlerine dönmek. Bu sayede İsyan Ordusu'nun ele geçirdiği tahtımı geri almama yardım etmiş olacaklar."

"Bu durumda," dedi Kraliçe, "isteğinizi geri çevirmeyeceğim. Siz hazır olduğunuzda tebaamın en zeki on iki üyesini buraya çağıracağım."

"Hazırım ben," dedi Korkuluk hemen. Sonra yere uzanıp ceketinin düğmelerini açtı; doldurulduğu saman yığını ortaya çıkmıştı.

Kraliçe tiz bir ses çıkardı, anında bir düzine sevimli tarlafaresi deliklerinden çıkıp emirlerini bekleyerek hükümdarlarının karşısına dizildi.

Fare dilinde konuştuklarından, bizim yolcular Kraliçe'nin onlara ne dediğini anlayamadı; ama tarlafareleri hiç duraksamadan kendilerine söyleneni yaptı ve birbiri peşi sıra koşarak Korkuluk'un göğsündeki saman yığınına girip saklandılar.

On iki farenin on ikisi de gözden kaybolduktan sonra Korkuluk ceketinin düğmelerini sımsıkı kapattı, ayağa kalkıp yaptığı iyilik için Kraliçe'ye teşekkür etti.

"Bizim için yapabileceğiniz bir şey daha var," dedi Teneke Adam; "o da önümüze geçip bize Zümrüt Şehri'ne giden yolu göstermek. Görünen o ki bir düşmanımız oraya ulaşmamızı engellemeye çalışıyor."

"Memnuniyetle yaparım," dedi Kraliçe. "Hazır mısınız?"

Teneke Adam Tip'e baktı.

"Ben dinlendim," dedi oğlan. "Haydi gidelim."

Yolculuklarına kaldıkları yerden devam ettiler; Tarlafarelerinin minik, gri Kraliçesi önden hızla koşuyor, sonra du-

rup yolcular ona yetişene kadar bekliyor, daha sonra tekrar fırlayıp koşuyordu.

Bu şaşmaz kılavuz olmasaydı Korkuluk ve yol arkadaşları Zümrüt Şehri'ne hiçbir zaman ulaşamayabilirlerdi; çünkü yaşlı Mombi'nin büyüleri marifetiyle yollarına sayısız engel çıkmıştı. Bu engellerin biri bile gerçek değildi, hepsi akıllıca tasarlanmış aldatmacalardı. Yollarını kesen coşkun bir nehrin kıyısına geldiklerinde küçük Kraliçe hiç hız kesmeden devam ederek sözde nehrin içinden güvenle geçiverdi; bizim yolcular da onu izlediklerinde bir damla bile suyla karşılaşmadılar.

Bir seferinde de boylarını hayli geçen, yüksek bir granit duvar önlerini kesti. Ama gri tarlafaresi duvarın içinden dümdüz geçiverdi; diğerleri de aynı şeyi yapınca duvar tam onlar geçerken buharlaştı.

Ardından Tip dinlensin diye kısa süreliğine durduklarında, önlerindeki yolun kırk farklı yöne giden kırk küçük yola ayrıldığını gördüler; daha sonra bu kırk yol görüşlerini tamamen bozacak şekilde, devasa bir tekerlek gibi önce sola sonra sağa doğru dönmeye başladı.

Kraliçe onlara kendisini takip etmelerini söyleyip dümdüz bir hatta hızla ilerlemeye başladı; daha birkaç adım gitmişlerdi ki dönen yollar ortadan kayboldu ve bir daha görünmedi.

Mombi'nin son numarası hepsinin arasında en korkunç olanıydı. Çayır boyunca ilerleyen, onları yakıp kül edecek bir alev perdesi gönderdi; Korkuluk ilk kez korktu ve kaçmaya hazırlandı.

"O ateş bana ulaşacak olursa saniyesinde yok olurum!" dedi; samanları dökülecek derecede titriyordu. "Bu, bugüne kadar karşılaştığım en tehlikeli şey."

"Ben de yokum!" diye bağırdı Sehpa At, heyecandan yerinde duramıyor, şaha kalkıyordu; "Benim odunum o kadar kuru ki çıra gibi yanar."

"Acaba ateş balkabakları için tehlikeli mi?" diye sordu Kabakkafa korkuyla.

"Turta gibi pişersin... tabii ben de aynı şekilde!" diye yanıtladı Çizgili Böcek; daha hızlı kaçabilmek için dört ayak üstüne indi.

Ama ateşten hiç korkmayan Teneke Adam aklı başında sözleriyle ekibin çılgınca kaçışmasının önüne geçti.

"Tarlafaresine bakın!" diye bağırdı. "Ateş onu hiç mi hiç yakmıyor. Aslında ateş filan değil o, yalnızca bir aldatmaca."

Küçük Kraliçe'nin ilerleyen alevlerin içinden sakince yürüyerek geçtiğini görmek gerçekten de kafilenin bütün üyelerinin cesaretini toplamasını sağladı; en ufak bir yanık yaşamadan fareyi takip ettiler.

"Bu kesinlikle çok sıra dışı bir macera," dedi Çizgili Böcek, çok şaşkındı. "Bay Çokbil'in okulda öğrettiğini duyduğum Doğa Kanunları'nın hepsini altüst etti."

"Tabii ki," dedi Korkuluk bilgece. "Büyü doğaüstüdür, bu nedenle ondan korkulur ve sakınılır. Ama şimdi karşımızda Zümrüt Şehri'nin kapısını görüyorum, demek ki artık büyücülük ürünü engellerin tamamını aşmış durumdayız."

Gerçekten de Zümrüt Şehri'nin duvarları apaçık görülebiliyordu; onlara son derece başarılı bir şekilde kılavuzluk eden Tarlafarelerinin Kraliçesi vedalaşmak üzere yanlarına geldi.

"Majestelerine nazik yardımları için son derece müteşekkiriz," dedi Teneke Adam sevimli hayvanın önünde saygıyla eğilerek.

"Arkadaşlarıma yardımcı olmaktan her zaman memnuniyet duyarım," diyerek yanıtladı Kraliçe ve bir anda fırlayıp evine dönmek üzere yola çıktı.

XV. Bölüm

Kraliçe'nin Tutsakları

Yolcular Zümrüt Şehri'nin giriş kapısına yaklaştıklarında kapının İsyan Ordusu'ndan iki kız tarafından korunduğunu gördüler. Kızlar örgü şişlerini saçlarından çıkarıp yanlarına yaklaşacak ilk kişiye saplamakla tehdit ederek kapıdan girmelerine izin vermedi.

Ama Teneke Adam korkmadı.

"En kötü ihtimalle, mükemmel nikel kaplamamı çizerler," dedi. "Ama bu gülünç askerleri kolayca korkutmayı başaracağımı düşünüyorum, dolayısıyla 'en kötü ihtimal' de olmayacak. Hepiniz hemen arkamdan gelin!"

Sonra baltasını daireler çizecek şekilde sağa ve sola savurarak kapıya doğru ilerledi, diğerleri de hiç tereddüt etmeden onu izlediler.

Kendilerine karşı çıkılmasını beklemeyen kızlar, parıldayan baltanın savruluşundan korktular ve çığlık atarak şehrin içine kaçtılar; böylece yolcularımız güvenli bir şekilde kapıdan geçip kraliyet sarayına giden yeşil mermer yoldan aşağı doğru yürüdüler.

"Bu hızla gidersek kısa sürede Majesteleri'ni tekrar tahta çıkarırız," dedi Teneke Adam, kapı muhafızlarını bu kadar kolay alt ettiği için gülerek.

"Teşekkür ederim arkadaşım," dedi Korkuluk minnetle. "Kimse senin nazik kalbine ve keskin baltana karşı koyamaz."

Evlerin yanından geçerken açık kapılardan erkeklerin yerleri süpürdüğünü, toz aldığını ve bulaşık yıkadığını gördüler; kadınlar da gruplar halinde oturmuş dedikodu yapıyor ve gülüyorlardı.

"Neler oldu?" diye sordu Korkuluk, kaldırımda bir bebek arabasını ittiren, önlük takmış, gür sakallı, üzgün görünen bir adama.

"Devrim oldu işte; Majesteleri'nin de çok iyi biliyor olması gerekir," diye yanıt verdi adam; "siz gittiğinizden beri kadınlar her şeyi kendi işlerine geldiği şekilde yürütüyorlar. Geri dönmeye ve düzeni tekrar sağlamaya karar verdiğinize çok sevindim; ev işi yapmak ve çocuk bakmak Zümrüt Şehri'ndeki bütün erkekleri yiyip bitirdi."

"Hımm!" dedi Korkuluk düşünceli bir biçimde. "Madem bu işler dediğin kadar zor, kadınlar nasıl bu kadar kolay üstesinden geliyordu?"

"Hiçbir fikrim yok," diyerek yanıtladı adam, derin bir nefes verdi. "Belki de kadınlar dökme demirden yapılmış gibi sağlamdır."

Yol boyunca ilerlerken kimse onları durdurmaya yeltenmedi. Kadınların bir kısmı dedikodularına ancak arkadaşlarımıza meraklı bakışlar atacak kadar ara verdi, ardından ya gülerek ya da dudak bükerek başlarını çevirip sohbetlerine kaldıkları yerden devam ettiler. İsyan Ordusu'ndan kızlarla karşılaştıklarında, bu askerler ne telaşlandılar ne de şaşırmış gibi göründüler, yalnızca yoldan çekildiler ve hiç müdahale etmeden geçip gitmelerine izin verdiler.

Bu hareketleri Korkuluk'u huzursuz etti.

"Sanırım kendi ayaklarımızla bir tuzağa doğru gidiyoruz."

"Saçma!" dedi Oduncu Nick kendinden emin; "Bu aptal yaratıkları çoktan yendik."

Korkuluk bu konuda şüphesi olduğunu ifade edercesine başını salladı; Tip de şöyle dedi:

"Her şey fazla kolay oldu. Başımıza bir bela gelebilir, dikkatli olmalı."

"Olurum," diye karşılık verdi Majesteleri.

Kimse onları engellemeden kraliyet sarayına vardılar ve mermer basamakları çıktılar; eskiden zümrütlerle kaplı olan her yer İsyan Ordusu tarafından acımasızca sökülen değerli taşların geride bıraktığı küçük oyuklarla doluydu. O ana dek tek bir asi bile yollarını kesmemişti.

Teneke Adam ve peşi sıra gelenler sütunlu koridorlardan geçerek muhteşem taht odasına vardılar; yeşil ipek perdeleri aşıp içeri girdiklerinde ilginç bir manzarayla karşılaştılar.

Komutan Jinjur, başında Korkuluk'un ikinci en iyi tacı ve sağ elinde kraliyet asasıyla parıldayan tahtta oturuyordu. Kucağında yemekte olduğu bir kutu şekerleme vardı; onu çevreleyen kraliyet ortamında son derece rahat görünüyordu.

Korkuluk öne çıkarak karşısına dikildi; bu sırada Teneke Adam yere dayadığı baltasına yaslanmış, diğerleri de Majesteleri'nin arkasında yarım daire oluşturacak şekilde dizilmişti.

"Ne cüretle tahtıma oturursun?" dedi Korkuluk işgalciye ters ters bakarak. "Vatan haini olduğunun farkında mısın? Vatana ihanet etmek yasalara aykırı."

"Taht onu ele geçirmeyi başarana aittir," diyerek yanıtladı Jinjur, yavaş yavaş bir şekerleme daha yedi. "Gördüğün gibi tahtı ben ele geçirdim, dolayısıyla artık ben kraliçeyim; kim bana karşı çıkarsa vatan haini odur ve az önce bahsettiğin yasaya göre cezalandırılır."

Durumun bu şekilde ortaya koyulması Korkuluk'u afallattı.

"Ne diyorsun bu işe arkadaşım?" diye sordu Teneke Adam'a dönerek.

"Şey, yasa söz konusu olduğunda diyecek hiçbir sözüm yok," diye yanıtladı o da, "yasalar hiçbir zaman anlaşılsın diye yapılmadığından anlamaya çalışmak da aptalca olur."

"Peki ne yapacağız?" diye sordu Korkuluk, cesareti kırılmıştı.

"Kraliçe'yle evlenmeye ne dersin? O zaman ikiniz birden hükümdar olursunuz," diye bir öneride bulundu Çizgili Böcek.

Jinjur böceğe öfkeyle baktı.

"Onu ait olduğu yere, annesinin yanına geri göndermeye ne dersin?" diye sordu Jack Kabakkafa.

Jinjur suratını astı.

"Onu terbiyesini takınana ve uslu durmaya söz verene kadar bir yere kapatmaya ne dersin?" dedi Tip.

Jinjur dudak büktü.

"Ya da iyice bir sarsmaya!" diye ekledi Sehpa At.

"Hayır," dedi Teneke Adam, "bu kızcağıza kibar davranmalıyız. Taşıyabileceği kadar değerli taş verip mutlu mesut buradan gönderelim."

Bunun üzerine Kraliçe Jinjur yüksek sesle güldü, sonra sanki bir işaret verir gibi sevimli ellerini üç kez çırptı.

"Çok tuhaf tiplersiniz," dedi; "saçmalamalarınızdan bıktım, vaktimi sizinle daha fazla harcayamam."

Hükümdar ve arkadaşları bu küstah sözleri hayretler içinde dinlerken şaşırtıcı bir şey oldu. Teneke Adam'ın baltası arkasındaki biri tarafından aniden elinden alındı; Oduncu silahsız ve çaresiz kalıvermişti. Aynı anda talihsiz ekibin kulaklarında bir kahkaha çınladı; nereden geldiğini görmek için arkalarına döndüklerinde etraflarının İsyan Ordusu'yla sarıldığını gördüler; kızların iki ellerinde de parıldayan örgü şişleri vardı. Taht odasının tamamı asilerle doluydu; Korkuluk ve yol arkadaşları tutsak düştüklerini anladılar.

"Bir kadının zekâsını alt etmeye çalışmak ne kadar aptalcaymış gördünüz," dedi Jinjur kaygısızca, "yalnızca bu

olay bile benim Zümrüt Şehri'ni yönetmeye bir korkuluktan daha uygun olduğumu kanıtlıyor. Emin olun size bir garezim yok, ama ileride başıma bela olacağınızı kanıtladığınızdan hepinizin yok edilmesini emretmem gerek. Hepiniz derken, oğlan dışında hepiniz, oğlan tekrar yaşlı Mombi'nin himayesine verilecek. Geri kalanlarınız insan olmadığından sizi yok etmek çok kötücül bir şey sayılmaz. Sehpa At ile Kabakkafa'nın vücudunu çıralık odun yapılması için parçalatacağım; balkabağından da turta yapılacak. Korkuluk şenlik ateşini tutuşturmaya yarayacak, tenekeden adam da minik minik kesilip keçilere yedirilebilir. Bu devasa çizgili böceğe gelince..."

"Hayli Büyütülmüş deyin rica ederim!" diyerek araya girdi böcek.

"Sanırım aşçıya senden yeşil kaplumbağa çorbası yapmasını söyleyeceğim," dedi Kraliçe düşünceli bir şekilde.

Çizgili Böcek irkildi.

"O olmazsa seni Macar gulaşında kullanabiliriz, şöyle bol baharatlı, güveçte," diye ekledi kız acımasızca.

Bu ortadan kaldırma planlarının tüyler ürperticiliği karşısında tutsaklar dehşetle birbirlerine baktılar. Yalnızca Korkuluk ümitsizliğe kapılmamış gibiydi. Bir kaçış yolu bulmaya çabalayarak daldığı derin düşüncelerle alnı kırışmış, sessizce Kraliçe'nin karşısında duruyordu.

Tam bu sırada göğsündeki saman yığınının hafifçe oynadığını hissetti. Suratındaki mutsuz ifade yerini bir anda neşeye bıraktı; elini kaldırıp çabucak ceketinin düğmelerini açtı.

Korkuluk'un bu hareketi etrafını çevreleyen kalabalık kızlar grubunun dikkatini çekmedi değil, ama minik gri bir fare göğsünden yere atlayıp İsyan Ordusu'nun ayaklarının arasında koşturana dek bir şeyden şüphelenmediler. İlkini başka bir fare izledi; sonra hızla bir başkası ve derken bir başkası daha. Aniden en cesur kişinin bile kalbine korku salabilecek derecede dehşet dolu çığlıklar yükseldi ordudan.

Farelerin ardı ardına çıkışı izdihama, izdiham da paniğe yol açtı.

Şaşkın fareler odanın içinde çılgınca koştururken Korkuluk, saraydan delirmiş gibi itişip kakışarak kaçmaya çalışan kızların savrulan eteklerini ve uçuşan ayaklarını ancak görebildi.

Kraliçe tehlike ortaya çıktığı ilk anda tahtın minderlerinin üzerine çıkıp ayak parmaklarının ucunda zıplamaya başlamıştı. Bir fare minderlere tırmanınca Jinjur korku dolu bir sıçrayışla Korkuluk'un başının üstünden atlayıp kemerli geçitten koşarak kaçtı; çılgın koşusuna şehrin kapısına varana kadar bir an bile ara vermedi.

Yani taht odası anlatamayacağım kadar kısa sürede geride yalnızca Korkuluk ve arkadaşları kalacak şekilde boşaldı; Çizgili Böcek rahatlayarak derin bir nefes aldı:

"Çok şükür kurtulduk!"

"Evet, bir süreliğine," dedi Teneke Adam, "ama ne yazık ki düşman çok yakında geri dönecektir."

"Sarayın giriş kapılarını kilitleyelim!" dedi Korkuluk. "Böylece ne yapmamız gerektiğini düşünecek vaktimiz olur."

Hâlâ güzelce Sehpa At'a bağlı olan Jack Kabakkafa dışındaki herkes, kraliyet sarayının farklı girişlerine koşup kalın kapıları sımsıkı kapattı, sürgüledi, kilitledi. Maceracılar, İsyan Ordusu'nun kapıları birkaç günden önce aşamayacağını bilerek savaş konseyi oluşturmak için tekrar taht odasında toplandılar.

XVI. Bölüm

Korkuluk Durup Düşünüyor

"Bana öyle geliyor ki," diye konuşmaya başladı Korkuluk, hepsi tekrar taht odasında toplandıklarında, "Jinjur denilen bu kız, kraliçe olduğunu iddia etmekte haklı. O haklıysa da ben haksızım demektir, bu durumda onun sarayını işgal etmeye hakkımız yok."

"Ama o gelene kadar kral sendin," dedi Çizgili Böcek, elleri cebinde kasıla kasıla bir aşağı bir yukarı yürüyordu; "bana kalırsa başkasının işine burnunu sokan sen değilsin, o."

"Üstelik tahtı ele geçirdik ve onu kaçmaya zorladık," diye ekledi Kabakkafa, yüzünü Korkuluk'a doğru çevirmek için ellerini kaldırdı.

"Peki biz tahtı ele geçirdik mi gerçekten?" diye sordu Korkuluk alçak sesle. "Pencereden dışarı bak ve bana ne gördüğünü söyle."

Tıp koşarak pencereye gitti ve dışarı baktı.

"Sarayın etrafı çift sıra asker kızlarla çevrili," dedi yüksek sesle.

"Ben de öyle tahmin etmiştim," dedi Korkuluk. "Aslında şimdi de fareler onları korkutup saraydan kaçırmadan önce olduğu gibi ellerinde tutsağız."

"Arkadaşım haklı," dedi Oduncu Nick, bir yandan elindeki güderi parçasıyla göğsünü parlatıyordu. "Jinjur hâlâ kraliçe ve biz onun tutsaklarıyız."

"Umarım bizi ele geçiremez," dedi Kabakkafa korkudan titreyerek. "Duydunuz ya, beni turta yapmakla tehdit etti."

"Endişelenme," dedi Teneke Adam. "Çok da bir şey fark etmez. Burada kapalı kalınca da zamanla çürüyeceksin. Hem iyi bir turta içi geçmiş bir beyinden kat kat makbuldür."

"Çok doğru," diyerek onayladı Korkuluk.

"Vah vah vah!" dedi Jack homurdanarak. "Amma bahtsızmışım ben! Babacığım sen neden beni tenekeden ya da hatta samandan yapmadın ki, o zaman sonsuza kadar dayanırdım."

"Haydi canım sen de!" dedi Tip öfkeyle. "Seni yaptığıma şükret." Sonra hemen ekledi, "Her şey er ya da geç son bulur."

"Ama size şunu hatırlatmak isterim," diye araya girdi Çizgili Böcek, yuvarlak, patlak gözlerinde endişeli bir ifadeyle, "o korkunç Kraliçe Jinjur benden gulaş yapmayı önerdi... benden! Şu koskoca dünyadaki tek Hayli Büyütülmüş ve İyice Eğitimli Çizgili Böcek'ten!"

"Enfes bir fikirdi bence," diyerek fikrini belirtti Korkuluk takdir eden bir tavırla.

"Ne dersin, çorbası daha da iyi olmaz mı?" diye sordu Teneke Adam arkadaşına dönerek.

"Belki de," diye onayladı Korkuluk.

Çizgili Böcek homurdandı.

"Gözümün önüne geldi şimdi," dedi kederle, "keçiler sevgili yol arkadaşım Teneke Adam'ın minicik parçalarını yiyor, Sehpa At ile Jack Kabakkafa'nın vücudunun yakıldığı bir şenlik ateşinde benim çorbam pişiyor, Kraliçe Jinjur çorbanın kaynamasını seyrederken ateşi arkadaşım Korkuluk'la besliyor."

Bu tüyler ürpertici sahne, ekibin üzerine kasvet çökmesine neden oldu; hepsini tedirgin edip endişelendirdi.

"Bu bir süre daha olamayacak," dedi Teneke Adam sesine neşeli bir hava katmaya çalışarak. "Kapıları kırmayı başarana kadar Jinjur'u sarayın dışında tutabileceğiz."

"Bu arada benim açlıktan ölme ihtimalim var, Çizgili Böcek'in de aynı şekilde," dedi Tip.

"Sanırım ben," dedi Çizgili Böcek, "bir süre Jack Kabakkafa ile idare edebilirim. Balkabağını yemek olarak pek tercih etmesem de nispeten besleyici sayılır; Jack'in kafası da hem büyük hem de dolgun."

"Bu ne kalpsizlik!" diye bağırdı Teneke Adam, şaşkına dönmüştü. "Yamyam mıyız biz, sorarım size! Yoksa sadık dostlar mıyız?"

"Bu sarayda uzun süre kapalı kalamayacağımız belli," dedi Korkuluk kararlı bir tavırla. "Artık bu acıklı konuşmayı kesip bir kaçış yolu bulmaya çalışalım."

Bu öneri üzerine hepsi bir heves Korkuluk'un oturduğu tahtın etrafına toplaştı; Tip bir tabureye ilişirken cebinden düşen biberlik yerde yuvarlandı.

"Bu ne?" diye sordu Oduncu Nick, biberliği yerden alarak.

"Dikkat et!" diye bağırdı oğlan. "O benim Hayat Tozum. Aman dökülmesin, zaten az kaldı."

"Hayat Tozu nedir?" diye sordu Korkuluk, Tip biberliği dikkatlice cebine koyarken.

"Yaşlı Mombi'nin çarpık bacaklı büyücüden aldığı sihirli bir şey," diye açıkladı oğlan. "Mombi Jack'i bu tozla canlandırdı, daha sonra ben de Sehpa At'ı canlandırmak için kullandım. Sanırım neyin üzerine serpilirse onu canlandırabilir, ama ne yazık ki yalnızca bir seferlik kaldı."

"Çok değerli o zaman," dedi Teneke Adam.

"Öyle gerçekten," diyerek onayladı Korkuluk. "İçinde bulunduğumuz zorluklardan bizi kurtaracak şey o olabilir.

Ben şimdi birkaç dakika düşüneceğim; dostum Tıp, çakını çıkarıp şu ağır tacı başımdan sökebilirsen sana minnettar olurum."

Tıp hemen tacı Korkuluk'un başına tutturan dikişleri kesti; Zümrüt Şehri'nin eski hükümdarı rahat bir nefes alarak tacı çıkardı ve tahtın yanındaki askıya yerleştirdi.

"Bu, kraliyetten bana kalan son yadigârdı," dedi; "ondan kurtulduğuma seviniyorum. Bu şehrin önceki kralı Pastoria, tacını Muhteşem Büyücü'ye kaptırmıştı, o da bana devretti. Şimdi de Jinjur denilen kız bu taçta hak iddia ediyor, onun başını ağrıtmamasını içtenlikle temenni ediyorum."

"Çok ince bir düşünce, çok takdir ettim," dedi Teneke Adam başını onaylar biçimde sallayarak.

"Şimdi biraz durup sessizce düşüneceğim," dedi Korkuluk tahtta arkasına yaslanarak.

Diğerleri de onu rahatsız etmemek için ellerinden geldiğince ses çıkarmadan ve hareket etmeden durdular; hepsi Korkuluk'un olağandışı beynine sonsuz güveniyordu.

Endişeli izleyicilere çok uzunmuş gibi gelen bir sürenin sonunda Korkuluk oturduğu yerde doğruldu, yüzünde garip bir ifadeyle arkadaşlarına baktı ve şöyle dedi:

"Beynim bugün çok güzel çalışıyor. Gurur duyuyorum onunla. Dinleyin şimdi! Saraydan kapıları kullanarak kaçmaya kalkışırsak muhakkak yakalanırız. Yerin altından da kaçamayacağımıza göre geriye tek bir seçenek kalıyor. Havadan kaçmalıyız!"

Sözlerinin yarattığı etkiyi görmek için bir süre durdu; ama dinleyicilerinin hepsi şaşkın ve bu fikir akıllarına yatmamış gibi görünüyordu.

"Muhteşem Büyücü bir balona binip kaçtı," diye devam etti. "Biz balon nasıl yapılır bilmiyoruz elbette; ama havada uçabilen herhangi bir şey bizi kolayca taşıyabilir. Benim önerim becerikli bir usta olan arkadaşım Teneke Adam'ın bizi taşıyacak, güzel ve kuvvetli kanatlara sahip bir tür araç

yapması; sonra da arkadaşımız Tip bu Şey'i sihirli tozuyla canlandırabilir."

"Bravo!" diye bağırdı Oduncu Nick.

"Ne müthiş bir beyin!" diye mırıldandı Jack.

"Gerçekten çok zekice!" dedi Eğitimli Çizgili Böcek.

"Olabilir bence de," dedi Tip; "tabii Teneke Adam, Şey'i yapma işinin üstesinden gelebilirse."

"Elimden geleni yaparım," dedi Teneke Adam neşeyle; "aslına bakarsanız yapmaya kalkışıp da beceremediğim pek bir şey yoktur. Ama kolayca havalanabilsin diye o Şey'i sarayın çatısında inşa etmemiz lazım."

"Kesinlikle," dedi Korkuluk.

"O zaman sarayı baştan aşağı tarayalım," diyerek devam etti Teneke Adam, "bulabildiğimiz bütün malzemeleri çatıya taşıyalım, ben de orada çalışmalarıma başlarım."

"Ama en önce," dedi Kabakkafa, "ne olur beni çözüp bu attan indirin, sonra da yürüyebilmem için yeni bir bacak yapın. Şu anki halimle ne kendime ne de bir başkasına faydam var."

Teneke Adam baltasıyla maun bir orta sehpayı parçalara ayırdı ve nefis oymalı bacaklardan birini Jack Kabakkafa'nın gövdesine takmak üzere şekillendirmeye başladı; Kabakkafa bu durumdan çok gurur duymuştu.

"Çok garip," dedi Teneke Adam'ın çalışmasını seyrederken, "sol bacağım en zarif ve dayanıklı parçam olacak."

"Bu da senin olağandışı olduğunu gösteriyor," dedi Korkuluk yanıt olarak, "bana kalırsa bu dünyada dikkate değer yegâne kişilerdir olağandışı olanlar. Sıradan olanlarsa bir ağacın yaprakları gibi hiç fark edilmeden yaşıyor ve ölüyorlar."

"Bir filozof gibi konuştun!" diye bağırdı Çizgili Böcek, bir yandan da Teneke Adam'ın Jack'i ayağa kaldırmasına yardım ediyordu.

"Şimdi nasıl hissediyorsun?" diye sordu Tip, yeni bacağını denemek için etrafta dolanan Kabakkafa'yı seyrederken.

"Yeni gibi," diye yanıtladı Jack neşeyle, "ve hepinizin kaçmasına yardım etmeye de hazır."

"O zaman haydi işe koyulalım," dedi Korkuluk ciddi bir ses tonuyla.

Arkadaşlar, onları tutsaklıktan kurtarma ihtimali olan bir şey yapmanın verdiği hevesle, uçan araçlarının yapımında kullanmaya uygun malzemeler aramak için birbirlerinden ayrılıp sarayda dolaşmaya başladılar.

XVII. Bölüm

Gump'ın Hayret Verici Uçuşu

Maceracılar çatıda tekrar bir araya geldiklerinde ekibin birkaç üyesinin hayli tuhaf parçalar seçtiği görüldü. Kimsenin ne gerektiğiyle ilgili net bir fikri yoktu, ama herkes bir şeyler getirmişti.

Çizgili Böcek büyük holdeki şöminenin üstünde duran, geniş dallı boynuzları olan Gump kafasını asılı durduğu yerden indirmiş, büyük bir dikkatle ve daha büyük bir zorlukla merdivenlerden çıkarıp çatıya kadar taşımıştı. Gump denilen bu hayvan geyiğe benziyordu ama ondan farklı olarak burnu küstah bir edayla yukarı dönüktü, çenesinde de tıpkı keçilerinki gibi sakallar vardı. Çizgili Böcek neden bu parçayı seçtiğini bilmiyordu, yalnızca merakını uyandırmıştı.

Tip, Sehpa At'ın da yardımıyla çatıya kumaş kaplı büyük bir kanepe getirmişti. Arkası ve yanları yüksek, eski moda bir mobilyaydı; o kadar ağırdı ki ağırlığın büyük kısmını Sehpa At'ın sırtına vermiş olsa da oğlan sonunda hantal kanepeyi çatıda yere koyduklarında nefes nefese kaldığını fark etti.

Kabakkafa uzun saplı bir çalı süpürgesi getirmişti; çünkü ilk gördüğü şey o olmuştu. Korkuluk avludan topladığı çamaşır ipleri ve halatlarla gelmişti; merdivenlerden çıkarken

iplerin boştaki uçlarına öyle bir dolanmıştı ki çatıda yüküyle beraber yere düşmüştü, hatta Tip gelip kurtarmasa çatıdan aşağı yuvarlanacaktı.

En son Teneke Adam geldi. O da avluya gidip gelmişti; Zümrüt Şehri halkının gururu dev palmiye ağacından dört tane büyük ve geniş yaprak kesmişti.

"Aman!" diye çığlık attı Korkuluk arkadaşının ne yaptığını görünce; "Zümrüt Şehri'nde birinin işleyebileceği en büyük suçu işlemiş durumdasın. Yanlış hatırlamıyorsam kraliyet palmiyesinin yapraklarını kesmenin cezası yedi kere öldürüldükten sonra ömür boyu hapis yatmaktı."

"Artık yapacak bir şey yok," diye yanıtladı Teneke Adam, elindeki yaprakları yere bırakarak. "Buradan kaçmamız için bir neden daha işte. Haydi gelin, bana kullanabileceğim neler getirdiniz bir bakalım."

Çatıya yığılmış türlü türlü malzemenin oluşturduğu öbeği şüpheyle incelediler, sonunda Korkuluk başını iki yana sallayıp şöyle dedi:

"Arkadaşım Teneke Adam bu çöp yığınından bizi havada taşıyacak ve güvenli bir yere götürecek bir şey yapabilirse benim düşündüğümden de iyi bir ustaymış demektir."

Teneke Adam başta ne yapacağından hiç emin değil gibiydi; güderiyle alnını sertçe silip parlattıktan sonra işe koyulmaya karar verdi.

"Araç için ilk gereken," dedi, "ekibin tamamını taşıyabilecek kadar büyük bir gövde. Bu kanepe elimizdeki en büyük şey, gövde olarak kullanılabilir. Ama araç yana doğru yatarsa hepimiz kayıp aşağı düşeriz."

"İki kanepe kullansak nasıl olur?" diye sordu Tip. "Aşağıda bunun aynısından bir tane daha var."

"Bu çok yerinde bir öneri," dedi Teneke Adam. "Diğer kanepeyi de hemen getirin."

Tip ve Sehpa At epey çabalayarak ikinci kanepeyi de çatıya çıkarmayı başardı; iki kanepeyi karşı karşıya getirip

birleştirdiklerinde sırt ve kenar bölümleri oturma yerlerinin etrafını korunaklı bir şekilde çevrelemiş oldu.

"Mükemmel!" diye bağırdı Korkuluk. "Bu kuytu ve güvenli yerde rahatça gidebiliriz."

İki kanepe çamaşır ipleriyle sımsıkı birbirine bağlandıktan sonra Oduncu Nick, Gump kafasını da bir uca sabitledi.

"Bu bize Şey'in hangi tarafının önü olduğunu gösterecek," dedi, bu fikir çok hoşuna gitmişti. "Gerçekten de o gözle bakarsanız Gump bir gemi başı süsü olarak çok güzel görünüyor. Uğruna hayatımı yedi kere tehlikeye attığım bu dev palmiye yaprakları da bize kanat olarak hizmet edecek."

"Yeterince güçlüler mi?" diye sordu oğlan.

"Elimizdeki diğer her şey kadar," diye yanıtladı Teneke Adam; "Şey'in gövdesiyle pek orantılı değiller, ama biz de pek titizlenecek durumda değiliz."

Teneke Adam, palmiye yapraklarını iki yanda ikişer tane olacak şekilde kanepelere bağladı.

Çizgili Böcek büyük bir hayranlıkla şöyle dedi:

"Şey artık tamamlandı, yalnızca canlandırılması gerek."

"Durun bir dakika!" diye bağırdı Jack. "Süpürgemi kullanmayacak mısınız?"

"Ne için?" diye sordu Korkuluk.

"Yani arka uca kuyruk niyetine bağlanabilir," diye yanıtladı Kabakkafa. "Kuyruğu olmadan Şey kesinlikle bitmiş sayılmaz."

"Hımm!" dedi Teneke Adam. "Bana kalırsa kuyruğa ihtiyaç yok. Bir yük hayvanı, balık ya da kuş yapmaya çalışmıyoruz ki. Şey'den tek beklentimiz bizi havada taşıması."

"Belki de Şey canlandıktan sonra gideceği yönü belirlemek için kuyruğunu kullanır," dedi Korkuluk. "Bütün kuşların kuyruğu olduğu ve uçarken kuyruklarını dümen gibi kullandıkları dikkatimi çekmişti. Havada uçacaksa o da bir kuştan çok farklı olmayacak."

"Pekâlâ," diye yanıtladı Teneke Adam, "süpürge, kuyruk olarak kullanılacak." Sonra süpürgeyi kanepelerden oluşan gövdenin arka ucuna sımsıkı bağladı.

Tıp cebinden biberliği çıkardı.

"Bu Şey çok büyük görünüyor," dedi endişeyle; "tamamını canlandırabilecek kadar toz var mı emin değilim. Mümkün olduğunca idareli kullanacağım."

"En çok kanatlara serp," dedi Oduncu Nick; "olabildiğince güçlü olsunlar."

"Kafayı da unutma!" diye bağırdı Çizgili Böcek.

"Kuyruğu da!" diye ekledi Kabakkafa.

"Sessiz olun!" dedi Tıp asabi bir sesle. "İzin verin de sihri düzgün bir şekilde yapabileyim."

Değerli tozu çok dikkatlice Şey'in üzerine serpmeye başladı. Önce dört kanadın dördü de ince bir tabakayla kaplandı, sonra kanepelere serpildi, kuyruğa da birazcık döküldü.

"Kafa! Kafa! Yalvarırım kafayı unutma!" diye bağırdı Çizgili Böcek heyecanla.

"Tozdan azıcık kaldı," diye belirtti Tıp, biberliğin içine bakarak. "Bana kalırsa kanepelerin ayaklarını canlandırmak kafayı canlandırmaktan daha önemli."

"Hayır değil," diyerek fikrini söyledi Korkuluk. "Her şeyin kendini idare etmek için bir kafası olması lazım; bu yaratık da yürümeyeceği, uçacağı için ayaklarının canlı olup olmaması önemsiz."

Tıp de bu fikri onayladı ve tozun kalanını Gump'ın kafasına serpti.

"Şimdi," dedi, "ben sihri yaparken sessiz durun."

Yaşlı Mombi'nin söylediği sihirli kelimeleri duymuş, Sehpa At'ı canlandırmayı da başarmış olan Tıp, her birine özel el hareketlerinin eşlik ettiği üç gizemli kelimeyi söylemekte hiç tereddüt etmedi.

Ciddi ve etkileyici bir törendi.

Tip sihri bitirdikten sonra Şey'in dev gövdesi zangırdadı, Gump kendi türüne özgü tiz bir ses çıkardı, sonra dört kanadını birden çılgınca çırpmaya başladı.

Tip bir bacaya tutunmayı başardı, yoksa kanatların yol açtığı korkunç rüzgâr yüzünden çatıdan aşağı düşecekti. Hafif olan Korkuluk tamamen rüzgâra kapılmış havada uçarken şansına Tip onu bir bacağından yakaladı ve sıkıca tuttu. Çizgili Böcek hemen dümdüz yere yattığından zarar görmedi; tenekesinin ağırlığı sayesinde ayağı yere sağlam basan Teneke Adam kollarıyla Jack Kabakkafa'ya sarılıp onu ayakta tutmayı başardı. Sehpa At sırtüstü devrildi; bacakları havada çaresizce çırpınıyordu.

Hepsi kendilerini toparlamaya çabalarken Şey çatıdan yavaşça havalanarak yükselmeye başladı.

"Hey! Geri gel!" diye bağırdı Tip korku dolu bir sesle, bir eliyle bacayı diğer eliyle Korkuluk'u tutuyordu. "Çabuk geri gel, sana emrediyorum."

Tam da bu sırada Korkuluk'un Şey'in bacakları yerine kafasını canlandırma tercihindeki bilgeliği en ufak bir şüpheye yer kalmadan kanıtlanmış oldu. Havada çoktan iyice yükselmiş olan Gump, Tip'in emrini duyunca kafasını çevirdi ve yavaş yavaş sarayın çatısını görecek şekilde döndü.

"Geri gel!" diye tekrar bağırdı oğlan.

Gump emre uydu, Şey çatının tepesine konana kadar dört kanadını havada yavaş ve zarif bir biçimde çırptı, sonra da hareketsiz kaldı.

XVIII. Bölüm

Küçük Karga Yuvasında

"Bu," dedi Gump dev gövdesiyle hiç uyumlu olmayan tiz bir sesle, "bugüne kadar yaşadığım en alışılmadık deneyim. Net olarak hatırladığım son şey ormanda yürürken yüksek bir ses duyduğum. Büyük bir ihtimalle o zaman bir şey beni öldürdü; sonum gelmiş olmalıydı. Ama şimdi buradayım, tekrar canlıyım, dört anormal kanadım ve ne yazık ki saygın bir hayvanın ya da kuşun sahip olmaktan utanacağı bir gövdem var. Bütün bunlar ne anlama geliyor? Ben bir Gump mıyım yoksa bir ağır vasıta mı?" Hayvan konuşurken çenesindeki sakallar komik bir şekilde kımıldıyordu.

"Sen yalnızca bir Şey'sin," diye yanıtladı Tıp, "kafan Gump kafası. Seni bizi havada taşıman ve nereye gitmek istersek oraya götürmen için yaptık ve canlandırdık."

"Çok güzel!" dedi Şey. "Bir Gump olmadığıma göre bir Gump'ın gururuna ve bağımsız ruhuna sahip olamam. Dolayısıyla sizin köleniz de olabilirim, herhangi başka bir şey de. Tek tesellim çok sağlam bir yapım yokmuş gibi görünmesi, demek ki köle konumunda çok uzun yaşamayacağım."

"Öyle deme lütfen, rica ederim," diye bağırdı Teneke Adam, mükemmel kalbi bu acıklı konuşmadan çok etkilenmişti. "Bugün kendini iyi hissetmiyor musun?"

"Ah, ona gelince," dedi Gump, "bugün ömrümün ilk günü olduğundan iyi mi yoksa kötü mü hissettiğime karar veremiyorum." Süpürgeden kuyruğunu dalgın dalgın yukarı aşağı salladı.

"Haydi, haydi!" dedi Korkuluk yumuşak bir sesle. "Biraz neşelenmeye çalış ve hayatı olduğu gibi kabul et. Biz sahiplerin olarak sana karşı nazik olacağız ve ömrünü mümkün olduğunca güzel geçirmen için çaba göstereceğiz. Bizi havada taşımaya ve nereye istersek götürmeye razı mısın?"

"Şüphesiz," diye yanıtladı Gump. "Hem havada gitmeyi kesinlikle tercih ederim. Karada gider de kendi türümden biriyle karşılaşırsam utancımdan yerin dibine girerim!"

"Ne demek istediğini anlayabiliyorum," dedi Teneke Adam onaylar biçimde.

"Ayrıca," diye devam etti Şey, "size dikkatlice bakınca görüyorum ki hiçbiriniz benden daha ustaca yapılmamışsınız."

"Görüntü yanıltıcıdır," dedi Çizgili Böcek ciddiyetle. "Ben hem Hayli Büyütülmüş hem de İyice Eğitimliyim."

"Öyle mi!" diye mırıldandı Gump kayıtsızca.

"Benim beynim de türünün nadir örneklerinden," diye ekledi Korkuluk gururla.

"Ne tuhaf!" dedi Gump.

"Ben tenekeden yapılmış olsam da," dedi Teneke Adam, "tüm dünyanın en sevecen ve en çok hayranlık uyandıran kalbine sahibim."

"Bunu öğrendiğime çok sevindim," dedi Gump hafifçe öksürerek.

"Benim gülüşüm," dedi Jack Kabakkafa, "dikkatinize değer. Her zaman aynıdır."

"*Semper idem*,"* dedi Çizgili Böcek gösterişli bir biçimde; Gump dönüp ona baktı.

"Ve ben de," dedi Sehpa At tuhaf sessizliği bozarak, "elimde olmayan nedenlerle dikkat çekiciyim."

---

* Lat. "Her zaman aynı." (ç.n.)

"Gerçekten de böyle sıra dışı sahiplerle tanışmaktan gurur duydum," dedi Gump umursamaz bir ses tonuyla. "Ben de ne olduğumu bilip kendimi böyle tanıtabilseydim nasıl da memnun olurdum."

"Zamanla olur o," dedi Korkuluk. "'Kendini Bilmek' büyük bir başarı olarak kabul edilir; senden yaşça büyük olan bizlerin bile bunu başarması aylar aldı. Haydi artık," dedi diğerlerine dönerek, "Şey'e binelim ve yolculuğumuza başlayalım."

"Nereye gideceğiz?" diye sordu Tip, kanepelere tırmanıp Kabakkafa'nın da arkasından gelmesine yardım etti.

"Güney ülkesini İyi Glinda adında hoş bir kraliçe yönetiyor, bizi memnuniyetle kabul edeceğine eminim," dedi Korkuluk beceriksizce Şey'e binerken. "Ona gidip danışalım."

"Çok yerinde bir düşünce," dedi Oduncu Nick, önce Çizgili Böcek'i yukarıya ittirdi, sonra Sehpa At'ı oturma yerlerinin arka ucuna yan yatırdı. "İyi Glinda'yı tanırım, gerçek bir dost olduğunu gösterecektir."

"Hepimiz hazır mıyız?" diye sordu oğlan.

"Evet," dedi Teneke Adam, Korkuluk'un yanına otururken.

"O zaman," dedi Tip, Gump'a hitaben, "nezaket gösterip bizi güneye doğru uçurur musun, ama en fazla evlere ve ağaçlara çarpmayacak kadar yüksekten git; çünkü daha yüksekte benim başım döner."

"Tamam," dedi Gump kısaca.

Dört büyük kanadını çırparak yavaşça havalandı; maceracı küçük ekibimiz düşmemek için kanepelerin arkalarına ve yanlarına tutunurken Gump güneye doğru döndü; hızlı ve görkemli bir şekilde uçmaya başladı.

"Bu yükseklikten manzara muhteşemmiş," diyerek düşüncesini açıkladı eğitimli Çizgili Böcek havada süzülürlerken.

"Manzarayı boş ver," dedi Korkuluk. "Sıkı tutun yoksa yuvarlanır gidersin. Şey çok fena sallanıyor."

"Birazdan hava kararacak," dedi Tip, güneşin ufka yaklaştığını fark etmişti. "Belki de sabahı beklemeliydik. Gump gece uçabiliyor mu acaba?"

"Onu ben de merak ediyorum," dedi Gump alçak sesle. "Görüyorsunuz ya, bu benim için yeni bir deneyim. Eskiden beni yerde hızla hareket ettiren bacaklarım vardı. Şimdiyse uyuşmuş gibiler."

"Öyleler," dedi Tip. "Onları canlandırmadık."

"Senin uçman bekleniyor," diye açıkladı Korkuluk, "yürümen değil."

"Yürüme işini biz kendimiz yapabiliriz," dedi Çizgili Böcek.

"Benden ne istendiğini anlamaya başladım," diye belirtti Gump, "dolayısıyla sizi memnun etmek için elimden geleni yapacağım." Bir süreliğine hiç konuşmadan uçtu.

Çok geçmeden Jack Kabakkafa huzursuz oldu.

"Acaba havada uçmanın balkabaklarını bozma ihtimali var mı?" dedi.

"Dikkatsiz davranıp kafanı aşağı düşürmezsen sorun yok," diye yanıtladı Çizgili Böcek. "Aslında kafan o zaman da bozulmaz, balkabağı ezmesi olur."

"Sana kendini tutman, bu duyarsız şakaları yapmaman söylenmemiş miydi?" diye sordu Tip, yüzünde sert bir ifadeyle Çizgili Böcek'e bakarken.

"Söylenmişti; kendimi tutup bir sürüsünü de yapmadım zaten," diye yanıtladı böcek. "Ama mükemmel kelime oyunları yapmak için öyle çok fırsat çıkıyor ki benim gibi eğitimli birinin onları söyleme arzusuna karşı koyması neredeyse imkânsız."

"İnsanlar az ya da çok eğitimli olmaları fark etmeksizin o kelime oyunlarını yüzlerce yıl önce keşfetti," dedi Tip.

"Emin misin?" diye sordu Çizgili Böcek, yüzünde şaşkın bir ifadeyle.

"Elbette eminim," diye yanıtladı oğlan. "Eğitimli bir çizgili böcek yeni bir şey olabilir; ama sergilediğin davranışlara bakılırsa böcek eğitmek fi tarihinden kalma boş bir uğraş."

Çizgili Böcek bu tespitten çok etkilenmiş gibiydi; bir süre hiç sesini çıkarmadan uysal uysal durdu.

Oturduğu yeri değiştiren Korkuluk Tip'in minderlerin üzerine bıraktığı biberliği gördü; eline alıp incelemeye başladı.

"Aşağı at gitsin," dedi oğlan; "boş zaten, tutmamızın bir anlamı yok."

"Boş mu gerçekten?" diye sordu Korkuluk merakla biberliği incelerken.

"Boş tabii," diye yanıtladı Tip. "İçinde tek bir toz zerreciği kalmayana kadar silkeledim."

"Ama bu biberliğin iki tabanı var," dedi Korkuluk, "içindeki taban dış tabandan üç santim daha yukarıda."

"Ver bakayım," dedi Teneke Adam, biberliği arkadaşından aldı. "Evet," dedi iyice inceledikten sonra, "bu biberliğin kesinlikle gizli bir bölmesi var. Acaba neden?"

"Açılmıyor mu, bakalım neymiş?" diye sordu Tip, bu gizemli durum çok ilgisini çekmişti.

"Şey evet, alt taraf çevrilerek açılacak," dedi Teneke Adam. "Benim parmaklarım bükülmüyor; al bakalım sen açabilecek misin?"

Biberliği Tip'e uzattı; Tip hiç zorlanmadan tabanı çevirerek açtı. Alttaki bölmede gümüş rengi üç hap ve onların altında düzgünce katlanmış bir kâğıt parçası vardı.

Oğlan hapları yere düşürmemeye çalışarak kâğıdı çıkarıp açınca kırmızı mürekkeple yazılmış okunaklı satırlarla karşılaştı.

"Yüksek sesle oku," dedi Korkuluk. Tip de okudu:

"DR. NİKİDİK'İN MEŞHUR DİLEK HAPLARI.

Kullanım Şekli: Bir hapı yutunuz; on yediye kadar ikişer ikişer sayınız; sonra bir Dilek dileyiniz. Dilek anında gerçekleşecektir.

UYARI: Kuru ve Karanlık Bir Yerde Saklayınız."

"Hey, çok değerli bir keşif bu!" diye bağırdı Korkuluk.

"Öyle gerçekten," dedi Tip karşılık olarak ciddi bir ifadeyle. "Bu haplar çok işimize yarayabilir. Acaba yaşlı Mombi biberliğin dibinde olduklarını biliyor muydu? Hayat Tozu'nu da yine Nikidik adlı birinden aldığını söylediğini duymuştum."

"Güçlü bir büyücü olmalı!" dedi Teneke Adam. "Toz başarısını kanıtladığından hapların da işe yarayacağına güvenebiliriz."

"Peki ama," dedi Korkuluk, "on yediye kadar ikişer ikişer nasıl sayılabilir? On yedi bir tek sayı."

"Doğru," dedi Tip, hayal kırıklığına uğramıştı. "Hiç kimse ikişer ikişer on yediye kadar sayamaz."

"O zaman haplar bir işimize yaramayacak," diyerek hayıflandı Kabakkafa; "bu durum beni epey üzdü doğrusu. Kafamın hiçbir zaman bozulmamasını dilemeyi düşünmüştüm."

"Saçmalık!" dedi Korkuluk sertçe. "Hapları kullanabilecek olsak ondan çok çok daha iyi dilekler dileriz."

"Bundan daha iyisi nasıl olabilir bilemiyorum," diyerek karşı çıktı zavallı Jack. "Her an bozulma ihtimalin olduğunu bilseydin benim yaşadığım kaygıyı anlardın."

"Ben şahsen," dedi Teneke Adam, "duygularını anlayışla karşılıyorum. Ama zaten on yediye kadar ikişer ikişer sayamadığımızdan elde edip edebileceğin tek şey benim anlayışlı olmam."

Bu arada hava bayağı kararmıştı, yolcular tepelerinde ay ışığının delip geçemediği bulutlu bir gökyüzü olduğunu fark ettiler.

Gump hiç hız kesmeden uçuyordu, nedense kanepelerden oluşan gövde her geçen saat daha da baş döndürücü şekilde sallanıyordu.

Çizgili Böcek midesinin bulandığını söyledi; Tip'in de beti benzi atmıştı ve acı çekiyor gibi görünüyordu. Diğerleri kanepelerin kenarlarına tutunmuş, aşağı düşmedikleri sürece bu çalkantıları umursamıyor gibilerdi.

Hava daha da karardı, Gump simsiyah göklerde durmaksızın yol aldı. Yolcular birbirlerini bile göremiyorlardı, üzerlerine kasvetli bir sessizlik çökmüştü.

Uzun bir süre sonra, derin düşüncelere dalmış olan Tip konuştu.

"İyi Glinda'nın sarayına geldiğimizi nasıl anlayacağız?" diye sordu.

"Glinda'nın sarayı çok uzakta," diye yanıtladı Teneke Adam; "ben daha önce gitmiştim."

"Peki ama Gump'ın ne hızla uçtuğunu nereden biliyoruz?" diye ısrarla sordu oğlan. "Yerdeki hiçbir şeyi göremiyoruz, belki de ulaşmak istediğimiz sarayı hava aydınlanmadan önce geçip gitmiş olacağız."

"Dediklerinde kesinlikle haklısın," diye yanıtladı Korkuluk, biraz kaygılanmıştı. "Ama şimdi nasıl durabiliriz bilemiyorum; bir nehre denk gelebiliriz ya da bir çan kulesinin tepesine; büyük bir felaket olur öylesi."

Gump'ın dev kanatlarını düzenli olarak çırparak uçmaya devam etmesine karar verdiler ve sabırla oturup sabah olmasını beklediler.

Tip korkularında haklı çıktı; şafağın ilk ışıklarıyla kanepelerin kenarından aşağı baktıklarında serpilmiş noktacıklar gibi görünen tuhaf köylerin yer aldığı uzayıp giden düzlükler gördüler; evlerin çatıları Oz Diyarı'nın tamamında olduğu gibi kubbe şeklinde değildi, ortada yüksek bir noktada birleşen eğik parçalardan oluşuyorlardı. Düzlüklerde garip görünümlü hayvanlar dolaşıyordu; manzara daha önce İyi Glinda'nın ülkesini ziyaret etmiş ve oranın neye benzediğini bilen Teneke Adam'a da Korkuluk'a da tanıdık gelmemişti.

"Kaybolduk!" dedi Korkuluk keyifsizce. "Gump bizi çölden geçirip Oz Diyarı'nın tamamen dışına çıkarmış, Dorothy'nin bahsettiği korkunç dış dünyaya getirmiş olmalı."

"Geri dönmeliyiz," diye haykırdı Teneke Adam ciddi bir sesle, "en kısa sürede geri dönmeliyiz!"

"Geri dön!" diye bağırdı Tip Gump'a. "Hemen dön!"

"Dönersem devrilirim," diye yanıtladı Gump. "Uçmaya hiç alışkın değilim, yapabileceğim en iyi şey yere konmak, sonra havalanıp geriye doğru dönmek ve tekrar yola çıkmak olur."

Ancak o sırada etrafta amaçlarına uygun, durabilecekleri bir yer yok gibi görünüyordu. Öyle büyük bir köyün üzerinden geçtiler ki Çizgili Böcek bunun bir şehir olduğunu söyledi; sonrasında da derin vadileri ve dik kayalıklarıyla yüksek bir dağ silsilesine vardılar.

"Şimdi durabiliriz," dedi oğlan dağların tepelerine çok yakın olduklarını görünce. Gump'a dönüp emretti: "Gördüğün ilk düz yerde dur!"

"Pekâlâ!" diye yanıtladı Gump, iki tarafı uçurum olan düz bir kayanın üstüne konmaya karar verdi.

Ama Gump bu tür bir deneyimi olmadığından hızını ayarlayamadı; düz kayanın üzerinde durmak yerine kayayı gövdesinin yarısı kadar bir mesafeyle kaçırdı, sağ iki kanadını kayanın keskin kenarına sürtüp kırdı, sonra da uçurumdan aşağı doğru yuvarlanmaya başladı.

Arkadaşlarımız ellerinden geldiğince uzun süre kanepelere tutundular, ama Gump sivri bir kayaya takılınca Şey baş aşağı durup kaldı ve hepsi birden aşağı düştü.

Ama şanslarına yalnızca bir metre kadar düştüler; denk geldikleri çukurca kaya çıkıntısında bir Küçük Karga kolonisine ait dev bir yuva olduğundan Kabakkafa dahil hiçbiri yaralanmadı. Şükür ki Jack değerli kafasının Korkuluk'un mükemmel bir yastık işlevi gören yumuşak göğsünün üstünde olduğunu gördü; Tip de kendisini yaralanmaktan kurta-

ran bir yaprak ve kâğıt yığınının üzerine düşmüştü. Çizgili Böcek yuvarlak kafasını Sehpa At'a çarpmıştı ama yalnızca anlık bir rahatsızlık hissetti.

Teneke Adam başta çok paniğe kapıldı; ama mükemmel nikel kaplamasında bir çizik bile olmadan durumu atlattığını görünce tekrar her zamanki neşesine kavuştu ve yol arkadaşlarına dönerek şöyle dedi:

"Yolculuğumuz biraz ani bitti, ama geçirdiğimiz kaza konusunda arkadaşımız Gump'ı suçlayamayız; çünkü bu şartlar altında elinden geleni yaptı. Bu yuvadan nasıl kaçacağımız konusunu düşünmeyi de beyni benimkinden daha iyi çalışan birine bıraksam iyi olur."

Sözün burasında yuvanın kenarına kadar emekleyerek gidip aşağıya bakan Korkuluk'a döndü. Altlarında derinliği yüz metreyi bulan dimdik bir uçurum uzanıyordu. Üstlerindeyse Gump'ın harap olmuş gövdesinin hâlâ kanepelerden birinin kenarından asılı kaldığı sivri çıkıntı haricinde pürüzsüz olan bir kayalık vardı. Buradan kurtulmanın hiçbir yolu yok gibi görünüyordu; durumlarının ne kadar çaresiz olduğunu fark eden bu küçük maceracılar ekibi ümitsizliğe kapıldı.

"Burası saraydan da beter bir hapishane," dedi Çizgili Böcek üzgün bir sesle.

"Keşke orada kalmış olsaydık," diye sızlandı Jack. "Dağ havasının balkabaklarına iyi gelmiyor olmasından korkuyorum."

"Küçük Kargalar döndüğünde kesinlikle iyi gelmeyecek," diyerek homurdandı Sehpa At, sırtüstü yattığı yerden ayağa kalkabilmek için boşuna bir çabayla bacaklarını hareket ettiriyordu. "Küçük Kargalar balkabağına bayılır."

"Kuşlar buraya gelir mi dersiniz?" diye sordu Jack, epey endişelenmişti.

"Tabii ki gelecekler," dedi Tip; "bu onların yuvası. Buraya getirdikleri bunca şeye bakılırsa da," diye devam etti, "sayıları yüzlerce olmalı."

Gerçekten de yuva, hırsız Küçük Kargaların yıllar içinde insanların evlerinden çaldığı, kuşların hiçbir işine yaramayacak minik nesnelerden oluşan çok ilginç bir koleksiyonla yarısına kadar doluydu. Yuva hiçbir insanın ulaşamayacağı gizli saklı bir yerde olduğundan bu kayıp eşyalar hiçbir zaman yerlerine dönemeyecekti.

Çizgili Böcek ayağıyla bu çöp yığınını karıştırırken –çöp yığını diyorum çünkü Küçük Kargalar değerli şeylerin yanı sıra işe yaramaz şeyler de çalarlar– güzel bir elmas kolyeye denk geldi. Teneke Adam kolyeyi o kadar çok beğendi ki Çizgili Böcek nazik bir takdim konuşmasıyla kolyeyi ona hediye etti, Teneke Adam da kolyeyi gururla boynuna taktı; büyük elmasların güneş ışığı vurdukça parıldaması aşırı derecede hoşuna gitmişti.

Bir anda tuhaf gürültüler ve kanat çırpma sesleri duydular, sesler yaklaşıp şiddetlenince Tip bağırdı:

"Küçük Kargalar geliyor! Bizi burada görürlerse kesin saldırıp öldürürler."

"Ben de bundan korkuyordum!" diye mızıldandı Kabakkafa. "Ecelim geldi işte!"

"Benimki de!" dedi Çizgili Böcek; "Küçük Kargalar böcek âleminin en büyük düşmanlarıdır."

Diğerleri hiç korkmadı; ama Korkuluk hemen kızgın kuşların zarar verme ihtimali olan ekip üyelerini korumaya karar verdi. Tip'e Jack'in kafasını yerinden çıkarmasını ve kafayla birlikte yuvanın dibine yatmasını emretti; daha sonra Çizgili Böcek'e Tip'in yanına uzanmasını söyledi. Önceki maceralarından deneyimli olan Oduncu Nick ne yapacağını biliyordu; Korkuluk'u başını bozmadan parçalara ayırdı ve çıkan samanları Tip'le Çizgili Böcek'in vücutlarını tamamen kapatacak şekilde üstlerine yaydı.

Bu iş tam bitmişti ki Küçük Karga sürüsü yanlarına ulaştı. Yuvalarındaki davetsiz misafirleri görünce öfkeli çığlıklar atarak saldırıya geçtiler.

XIX. Bölüm

Dr. Nikidik'in Meşhur Dilek Hapları

Teneke Adam çoğunlukla barışçıl biri olsa da şartlar gerektirdiğinde Romalı bir gladyatör kadar vahşice savaşabilir. Küçük Kargalar kanat darbeleriyle onu neredeyse yere yıktıklarında, sivri gagaları ve pençeleriyle parlak kaplamasına zarar verme tehdidi oluşunca Teneke Adam baltasını yerden alıp hızla kafasının etrafında çevirmeye başladı.

Pek çoğu bu şekilde geri püskürtülmüş olsa da kuşlar o kadar fazla sayıda ve o kadar cesurdu ki aynı şekilde öfkeyle saldırmaya devam ettiler. Bazıları yuvanın tepesinde savunmasız bir halde asılı duran Gump'ın gözlerini gagaladılar; ama Gump'ın gözleri camdan olduğundan zarar görmedi. Küçük Kargaların bir kısmı Sehpa At'a saldırdı; hâlâ sırtüstü yatan hayvan tahta bacaklarıyla öyle şiddetli tekmeler attı ki en az Teneke Adam'ın baltasının savuşturduğu kadar saldırganı alt etti.

Kuşlar böyle bir direnişle karşılaşınca Korkuluk'un yuvanın ortasında duran ve Tip, Çizgili Böcek ve Jack'in balkabağından kafasını örten saman yığınını didiklemeye başladılar; samandan parçalar alıp uçarak bunları çöp çöp aşağıdaki derin ve büyük uçuruma bıraktılar.

İçinin acımasızca tahrip edilişini dehşet içinde izleyen Korkuluk'un başı, Teneke Adam'a kendisini kurtarması için bağırdı; dostu da buna tazelenmiş bir enerjiyle karşılık verdi. Baltası Küçük Kargaların arasından neredeyse şimşek hızıyla geçti; sonra neyse ki Gump gövdesinin sol tarafındaki sağlam kalan iki kanadını çılgınca çırpmaya başladı. Bu büyük kanatların hareketiyle Küçük Kargalar dehşete kapıldı; Gump bayağı bir çabalayarak kendini asılı kaldığı sivri kayadan kurtardı, alçalarak yuvanın içine iniverince kapıldıkları paniğin haddi hesabı olmayan kuşlar çığlık çığlığa dağlara doğru kaçtılar.

Son düşman da ortadan kaybolduğunda Tip kanepelerin altından emekleyerek çıktı, sonra da Çizgili Böcek'in çıkmasına yardım etti.

"Kurtulduk!" diye bağırdı oğlan sevinçle.

"Kurtulduk gerçekten!" dedi Eğitimli Böcek de, neşeyle Gump'ın kaskatı kafasına sıkıca sarıldı. "Bunu da tamamen Şey'in kanat çırpmasına ve Teneke Adam'ın sağlam baltasına borçluyuz!"

"Eğer kurtulduysam beni buradan çıkarın!" diye seslendi Jack, kafası hâlâ kanepelerin altındaydı; Tip balkabağını yuvarlayarak çıkarmayı ve tekrar boynun tepesine yerleştirmeyi başardı. Sehpa At'ı da ayaklarının üzerine kaldırdıktan sonra ona şöyle dedi:

"Verdiğin kahramanca mücadele için sana teşekkür borçluyuz."

"Bayağı iyi kurtulduk bence," dedi Teneke Adam, gururlu bir ses tonuyla.

"Hiç de değil!" dedi derinden gelen bir ses.

Bunun üzerine hepsi şaşkınlık içinde dönüp yuvanın arka tarafında öylece duran Korkuluk'un başına baktılar.

"Ben kelimenin tam anlamıyla mahvoldum!" dedi Korkuluk, sonra şaşkınlıklarını fark ederek ekledi. "Baksanıza, bedenimi dolduran saman nerede?"

Bu feci soru karşısında kalakaldılar. Panikle yuvaya baktılar, samandan eser bile kalmamıştı. Küçük Kargalar geride tek bir çöp bırakmamış, hepsini yuvanın aşağısındaki yüz metrelik derin uçuruma atmışlardı.

"Ah benim zavallı arkadaşım!" dedi Teneke Adam, Korkuluk'un kafasını yerden alıp nazikçe okşadı. "Kimin aklına gelirdi böyle zamansız bir sonunun olacağı?"

"Arkadaşlarımı kurtarmak için yaptım," dedi kafa; "böyle asil ve fedakârca bir şekilde yok olduğum için çok memnunum."

"İyi ama neden böyle ümitsizliğe kapılıyorsunuz?" diye sordu Çizgili Böcek. "Korkuluk'un giysileri hâlâ sağlam."

"Evet," dedi Teneke Adam; "ama arkadaşımızın giysileri içleri doldurulmadığı sürece işe yaramaz ki."

"Neden Korkuluk'un içini parayla doldurmuyoruz?" diye sordu Tip.

"Para mı?" diye bağırdı şaşkınlıkla hepsi koro halinde.

"Evet," dedi oğlan. "Yuvanın dibinde binlerce bir dolarlık banknot var ve iki dolarlık ve beş dolarlık ve hatta onluk, yirmilik, ellilik. Bir düzine Korkuluk'u doldurmaya yetecek kadar çok para var. Neden para kullanmayalım?"

Teneke Adam baltasının sapıyla çöpleri karıştırdı; gerçekten de başta değersiz kâğıt parçaları zannettikleri şeylerin yaramaz Küçük Kargaların gittikleri köylerden ve şehirlerden yıllar içinde çalmayı alışkanlık haline getirdikleri farklı değerlerde banknotlar olduğu ortaya çıktı.

Bu erişilmez yuvada haddi hesabı olmayan bir servet yatıyordu; Korkuluk'un da onay vermesiyle Tip'in önerisi hemen hayata geçirildi.

En yeni ve en temiz banknotları seçip yığınlar halinde ayırdılar. Korkuluk'un sol bacağı ve çizmesi beş, sağ bacağı on dolarlık banknotlarla dolduruldu; gövdesi ellilik, yüzlük ve binliklerle öyle tıka basa dolduruldu ki Korkuluk ceketini zor kapatabildi.

İş bitince, "Artık sen," dedi Çizgili Böcek etkileyici bir sesle, "kafilemizin en değerli üyesisin; sadık dostların arasında olduğundan harcanma tehliken de çok düşük."

"Teşekkür ederim," dedi yanıt olarak Korkuluk minnetle. "Yepyeni biri gibi hissediyorum; her ne kadar ilk bakışta bir banka kasasıyla karıştırılabilirsem de beynimin hâlâ aynı eski malzemeden oluştuğunu unutmayın lütfen. O beni her zaman acil bir durumda güvenilen kişi yapan varlığım."

"Eh, şimdi bir acil durumla karşı karşıyayız," diyerek gözlemini belirtti Tıp, "beynin bu durumdan kurtulmamızı sağlayamazsa ömrümüzün kalanını bu yuvada geçirmeye mahkûm olacağız."

"Ya bu dilek hapları?" diye sordu Korkuluk biberliği ceketinin cebinden çıkararak. "Bunları kaçmak için kullanamaz mıyız?"

"İkişer ikişer on yediye kadar sayamazsak kullanamayız," diye yanıtladı Teneke Adam. "İyice Eğitimli olduğunu iddia eden arkadaşımız Çizgili Böcek bunun nasıl yapılabileceğini kolayca bulabilir herhalde."

"Eğitimimi problem etmeye gerek yok," dedi yanıt olarak Böcek; "bu basit bir matematik problemi. Öğretmenin karatahtada bir sürü toplama yaptığını gördüm; x'ler ve y'ler ve a'larla birlikte çokça artı, eksi, eşittir ve benzerlerini karıştırınca her şeyin yapılabileceğini iddia ederdi. Ama hatırladığım kadarıyla tek sayı olan on yediye kadar çift sayı olan ikilerle saymakla ilgili hiçbir şey dememişti."

"Dur dur!" diye bağırdı Kabakkafa. "Başımı ağrıtıyorsun."

"Benimkini de," diye ekledi Korkuluk. "Anlattığın matematik bana içinden belirli bir parçayı almaya çalıştığın ama uğraştıkça o parçayı yakalama şansının azaldığı karışık bir turşu kavanozunu hatırlatıyor. Bu işi başarmak mümkünse çok basit bir yolunun olduğuna eminim."

"Evet," dedi Tip, "yaşlı Mombi hiç okula gitmediğinden x'leri ya da eksileri kullanamaz."

"Saymaya birin yarısıyla başlamaya ne dersiniz?" diye sordu Sehpa At aniden. "O zaman herkes kolayca on yediye kadar ikişer ikişer sayabilir."

Sehpa At kafilenin en aptalı olarak görüldüğünden şaşkınlıkla birbirlerine baktılar.

"Kendimden utanmama neden oldun," dedi Korkuluk, Sehpa At'ın önünde eğilerek.

"Evet, hayvan haklı," dedi Çizgili Böcek; "birin yarısından iki tane bir eder, bir elde edince de birden on yediye kadar ikişer ikişer saymak kolay."

"Bu neden benim aklıma gelmedi acaba, çok şaşırdım," dedi Kabakkafa.

"Ben şaşırmadım," dedi Korkuluk. "Sen bizden daha akıllı değilsin ki, değil mi? Haydi bir an önce dilek dileyelim. İlk hapı kim yutacak?"

"Sen yutsan nasıl olur?" diye teklif etti Tip.

"Yutamam," dedi Korkuluk.

"Neden? Ağzın var, yok mu?" diye sordu oğlan.

"Var; ama ağzım boya, yutmakla bağlantılı bir durumu yok," diye yanıtladı Korkuluk. "Aslında," diye devam etti her birine tek tek dikkatlice bakarak, "sanırım kafilemizde bir şey yutabilenler yalnızca oğlanla Çizgili Böcek."

Bu tespitin doğruluğunun farkına varan Tip şöyle dedi:

"O zaman ilk dileği dileme işini ben üstleneceğim. Bana Gümüş Haplar'dan birini verin."

Korkuluk da bunu yapmaya çalıştı; ama doldurulmuş eldivenleri o kadar küçük nesneleri tutamayacak kadar kabaydı, o da biberliği oğlana uzattı, Tip haplardan birini alıp yuttu.

"Say!" diye bağırdı Korkuluk.

"Yarım, bir, üç, beş, yedi, dokuz, on bir," diye saydı Tip, "on üç, on beş, on yedi."

"Şimdi dilek dile!" dedi Teneke Adam heyecanla.

Ama tam o sırada oğlan öyle korkunç bir ağrı hissetti ki paniğe kapıldı.

"Hap beni zehirledi!" dedi güçlükle. "Ah! Of! Aman! Öldüm! Bittim! A-ah!" Yuvanın dibinde iki büklüm öyle bir kıvranıyordu ki hepsi çok korktu.

"Senin için ne yapabiliriz? Söyle ne olur!" diye yalvardı Teneke Adam, nikel yanaklarından oğlanın sıkıntısını paylaştığını gösteren gözyaşları süzülüyordu.

"Bi... Bilmiyorum!" diye yanıtladı Tip. "Ah! O hapı hiç yutmamış olmayı dilerdim!"

Ağrısı bir anda kesilen oğlan ayağa kalktı ve Korkuluk'un hayretle biberliğin dibine baktığını gördü.

"Ne var?" diye sordu oğlan az önceki durumundan biraz utanarak.

"Hapların üçü de yine biberliğin dibinde!" dedi Korkuluk.

"Tabii ki orada olacaklar," dedi Çizgili Böcek. "Tip hapı hiç yutmamış olmayı dilemedi mi? Dileği gerçekleşti ve hapı *yutmadı*. Dolayısıyla tabii ki hapların üçü de biberliğin dibinde."

"Olabilir, ama hap bana sanki yutmuşum gibi korkunç bir ağrı verdi," dedi oğlan.

"Mümkün değil!" dedi Çizgili Böcek. "Hiç yutmadıysan hap karnını ağrıtmış olamaz. Gerçekleşen dileğin de hapı yutmadığını kanıtlıyor; ağrı filan hissetmediğin de son derece açık."

"O zaman ağrının müthiş bir taklidiydi," diye karşılık verdi Tip öfkeyle. "Bir sonraki hapı sen alsan nasıl olur... Bir dileği harcadık zaten."

"Ah, hayır harcamadık!" diye karşı çıktı Korkuluk. "Burada hâlâ üç hap var, her biri de dilek dilemeye uygun."

"Şimdi de sen *benim* başımı ağrıtıyorsun," dedi Tip. "Ne olup bittiğini hiç anlamıyorum. Tek bildiğim bir hap daha

yutmayacağım!" diye ekledikten sonra da suratını asıp yuvanın arka tarafına doğru gitti.

"Peki," dedi Çizgili Böcek, "dilek dileyebilecek olan ve bunu yapmak isteyen tek kişi ben olduğuma göre, en Hayli Büyütülmüş ve İyice Eğitimli halimle bizi kurtarmak da bana düşüyor. Haplardan birini alayım."

Bir an bile duraksamadan hapı yuttu; Böcek tıpkı Tip'in yaptığı gibi on yediye kadar ikişer ikişer sayarken hepsi durmuş cesaretini takdir ederek ona bakıyordu. Her nedense, belki de böceklerin mideleri oğlanlarınkinden daha sağlam olduğu için, gümüş hap onda ağrıya filan neden olmadı.

"Gump'ın kırık kanatlarının düzelmesini, yeni gibi olmasını dilerim!" dedi Çizgili Böcek etkileyici bir ses tonuyla ağır ağır.

Hepsi birden Şey'e bakmak üzere döndüler; dilek öyle hızlı gerçekleşmişti ki Gump karşılarında kusursuz biçimde onarılmış olarak duruyordu, sarayın çatısında ilk canlandırıldığındaki gibi havada uçabilecek durumdaydı.

XX. Bölüm

Korkuluk İyi Glinda'dan Yardım İstiyor

"Yaşasın!" diye bağırdı Korkuluk neşeyle. "Artık bu berbat Küçük Karga yuvasından canımız ne zaman isterse gidebiliriz."

"Ama hava neredeyse karardı," dedi Teneke Adam; "uçuşa başlamak için sabahı beklemezsek başımız daha da çok belaya girebilir. Neyle karşılaşacağımızı bilemediğimizden, şu gece yolculuklarını hiç sevmiyorum."

Gün ağarana kadar beklemeye karar verdiler; maceracılar alacakaranlıkta Küçük Kargaların yuvasında hazine arayarak kendilerini oyaladılar.

Çizgili Böcek incecik kollarına tam gelen dövme altından iki şık bilezik buldu. Korkuluk yuvada bolca bulunan yüzüklerin cazibesine kapıldı. Çok geçmeden doldurulmuş eldivenlerinin her bir parmağına bir yüzük geçirmişti, sonra bu kadarla yetinmeyip başparmaklarına birer tane daha ekledi. Özenle yakut, ametist, safir ve benzeri parlak taşlı yüzükleri seçtiğinden Korkuluk'un ellerinin artık çok ihtişamlı bir görüntüsü vardı.

"Kraliçe Jinjur bu yuvaya bayılırdı," dedi düşüncelere dalarak, "anladığım kadarıyla o ve yanındaki kızlar beni düpedüz şehrimin zümrütlerini çalmak için tahttan indirdiler."

Teneke Adam elmas kolyesinden çok memnundu ve daha fazla süsleme kabul etmedi. Tip ağır bir kösteğin ucunda has altından bir saat buldu ve gururla cebine yerleştirdi. Taşlı birkaç broşu Jack Kabakkafa'nın kırmızı yeleğine iğneledi; saplı bir opera gözlüğünü de ince zincirinden Sehpa At'ın boynuna astı.

"Çok hoş," dedi hayvan gözlüğe beğeniyle bakarak; "peki ne işe yarıyor?"

Ancak bu soruya hiçbiri yanıt veremedi; Sehpa At da bunun az bulunan bir süs eşyası olduğuna kanaat getirdi ve çok hoşuna gitti.

Ekibin hiçbir üyesi ihmal edilemezdi; her ne kadar bu tuhaf şahsiyet kendisine gösterilen ilgiden hiçbir şekilde memnun olmuş gibi görünmese de Gump'ın boynuzlarının uçlarına da büyük mühür yüzükleri taktılar.

Kısa süre sonra karanlık bastırdı, Tip ve Çizgili Böcek uykuya dalarken diğerleri sabırla oturup sabah olmasını beklediler.

Sabah Gump'ın işe yarar halde olmasından dolayı kendilerini kutlamaları için bir neden daha çıktı; çünkü günün ağarmasıyla birlikte kalabalık bir Küçük Karga sürüsü yuvayı ele geçirmek için yeni bir savaş vermek üzere yaklaşıyordu.

Ama maceracılarımız saldırıya geçilmesini beklemediler. Olabildiğince çabuk kendilerini kanepelerin minderlerine attılar, Tip Gump'a harekete geçmesini söyledi.

Gump derhal havaya yükseldi; kuvvetli ve düzenli hareketlerle çırpılan büyük kanatlar sayesinde bir anda yuvadan o kadar çok uzaklaştılar ki gürültücü Küçük Kargalar onları kovalamaya filan kalkışmadan yuvaya yerleştiler.

Şey geldiği yöne, kuzeye doğru uçtu. En azından Korkuluk böyle düşünüyordu, diğerleri de yön bulma konusunda en iyilerinin Korkuluk olduğu konusunda hemfikirdi. Çok sayıda şehrin ve köyün üzerinden geçtikten sonra Gump on-

ları evlerin giderek azaldığı ve zamanla hiç kalmadığı geniş bir ovanın üzerinden uçurdu. Sonra sıra Oz Diyarı'nı dünyanın geri kalanından ayıran geniş çöle geldi; öğlen olmadan, tekrar anayurtlarının sınırları içine girdiklerini gösteren kubbe biçimli evleri gördüler.

"Ama evler ve çitler mavi," dedi Teneke Adam, "bu da Kıtırsoyların ülkesinde olduğumuzu gösteriyor, demek ki İyi Glinda'dan çok uzağız."

"Ne yapacağız?" diye sordu oğlan kılavuzlarına dönerek.

"Bilmiyorum," diyerek dürüstçe yanıtladı Korkuluk. "Zümrüt Şehri'nde olsaydık dosdoğru güneye gider hedefimize ulaşırdık. Ama Zümrüt Şehri'ne gitmeyi göze alamayız, Gump da büyük bir ihtimalle her kanat çırpışıyla bizi yanlış yönde biraz daha uzağa götürüyor."

"O zaman Çizgili Böcek bir hap daha yutmalı," dedi Tıp kararlı bir şekilde, "ve bizim doğru yöne gitmemizi dilemeli."

"Peki," dedi Hayli Büyütülmüş buna karşılık, "ben bu işe gönüllüyüm."

Gelgelelim Korkuluk içinde iki gümüş Dilek Hapı olan biberliği cebinde bulamadı. Endişelenen yolcular değerli biberliği Şey'in her bir santimetrekaresinde aradılar ama biberlik ortada yoktu.

Bu esnada Gump uçmaya devam ediyor, onları bilmedikleri bir yere doğru götürüyordu.

"Biberliği Küçük Karga yuvasında unutmuş olmalıyım," dedi Korkuluk sonunda.

"Çok büyük bir talihsizlik," dedi Teneke Adam. "Ama Dilek Hapları'nı keşfetmemizin öncesinden daha kötü bir durumda değiliz."

"Hatta daha iyi durumdayız," dedi Tıp, "ne de olsa kullandığımız bir hap bizim o korkunç yuvadan kaçmamızı sağladı."

"Yine de diğer ikisinin kaybolması çok vahim bir durum, dikkatsizliğim nedeniyle sıkı bir azarı hak ediyorum," diyerek konuşmaya katıldı Korkuluk bin pişman. "Böylesine benzersiz bir kafilenin her an kazalarla karşılaşma ihtimali var; hatta şu an bile yeni bir tehlikeye yaklaşıyor olabiliriz."

Kimse bu söylenene karşı çıkmaya cesaret edemedi; üstlerine kasvetli bir sessizlik çöktü.

Gump sabit bir hızla uçmaya devam etti.

Aniden Tip şaşkınlık belirten bir ses çıkardı.

"Güney ülkesine gelmiş olmalıyız," diye bağırdı, "bakın altımızdaki her şey kırmızı!"

Hepsi birden eğilip kanepelerin arkasından aşağı baktılar; yani kabaktan kafasının boynundan kayıp düşme ihtimali karşısında çok temkinli olan Jack dışında hepsi. Kırmızı evler, çitler ve ağaçlar, hepsi hakikaten de İyi Glinda'nın ülkesinde olduklarını gösteriyordu; hızla süzülürken Teneke Adam daha önce geçtikleri yollarla binaları tanıdı ve ünlü Sihirbaz'ın sarayına ulaşabilmeleri için Gump'ın uçuş yönünü birazcık değiştirdi.

"Güzel!" dedi Korkuluk keyifle. "Kaybolan Dilek Hapları'na ihtiyacımız yok artık, gitmek istediğimiz yere ulaştık."

Şey yavaş yavaş alçaldı ve zemine yaklaştı, sonunda Glinda'nın güzel bahçelerinde yere konup hareketsiz kaldı; kadifemsi yeşil çimin üzerindeydi, hemen yanında havaya su yerine parıldayan değerli taşlar fışkırtan bir fıskiye vardı; taşlar onları yakalamak üzere yapılmış oymalı mermerden havuza hafif bir çınlama sesi çıkararak düşüyordu.

Glinda'nın bahçelerindeki her şey çok muazzamdı, yolcularımız hayran hayran sağa sola bakınırken sessizce ortaya çıkan bir bölük asker tarafından etrafları çevrildi. Büyük Sihirbaz'ın askerleri de genç kızlardı ama Jinjur'un İsyan Ordusu'ndakilerden tamamen farklılardı. Glinda'nın askerleri sade üniformalar giymiş, kılıç ve mızrak kuşanmışlardı;

savaş sanatları konusunda iyi bir eğitim aldıklarını kanıtlayacak bir ustalık ve düzenle yürüyorlardı.

Bölüğün komutanı ve aynı zamanda Glinda'nın özel koruması olan Yüzbaşı, Korkuluk'u ve Teneke Adam'ı hemen tanıyarak saygıyla selamladı.

"İyi günler!" dedi Korkuluk, gösterişli bir edayla şapkasını çıkararak; Teneke Adam da asker selamı verdi. "Adil Hükümdarınızın huzuruna kabul edilmeyi istemek için geldik."

"Glinda şu anda sarayında, sizi bekliyor," dedi Yüzbaşı; "çünkü geleceğinizi siz buraya ulaşmadan çok önceden biliyordu."

"Çok garip!" dedi Tip hayretle.

"Hiç de değil," diye karşılık verdi Korkuluk, "ne de olsa İyi Glinda kudretli bir Sihirbaz; Oz Diyarı'nda olup biten hiçbir şey onun dikkatinden kaçmaz. Herhalde neden geldiğimizi de bizim kadar iyi biliyordur."

"E, o zaman gelmemizin amacı ne?" diye sordu Jack aptal aptal.

"Senin bir Kabakkafa olduğunu kanıtlamak!" diye yanıtladı Korkuluk. "Eh, madem Sihirbaz bizi bekliyormuş, daha fazla geç kalmayalım."

Kanepelerden aşağı inip Yüzbaşı'nın arkasından saraya doğru gittiler. Sehpa At bile bu acayip kafilede yerini almıştı.

Glinda ustalıkla işlenmiş altından tahtında oturuyordu; her biri kendine özgü ziyaretçileri içeri girip eğilerek selam verdiklerinde gülümsemesini zar zor bastırabildi. Korkuluk ile Teneke Adam'ı tanıyor ve seviyordu ama tuhaf Kabakkafa ve Hayli Büyütülmüş Çizgili Böcek daha önce hiç görmediği canlılardı ve diğerlerinden bile az rastlanır gibi duruyorlardı. Sehpa At'a gelince, düpedüz hareket eden birkaç tahta parçasıydı; hayvan selam verirken öyle kaskatı bir şekilde eğildi ki kafası yere çarptı ve askerler arasında Glinda'nın da samimiyetle katıldığı bir gülüşme dalgasına yol açtı.

"Siz yüce ekselanslarına saygıyla bildiririm ki," diye söze başladı Korkuluk ciddi bir ses tonuyla, "Zümrüt Şehrim örgü şişli bir grup küstah kız tarafından ele geçirildi. Bütün erkekleri köle yaptılar, sokaklardaki ve kamu binalarındaki tüm zümrüt taşları çaldılar, zorla tahtımı aldılar."

"Biliyorum," dedi Glinda.

"Ayrıca beni ve aynı zamanda burada karşınızda bulunan dost ve müttefiklerimi yok etmekle tehdit ettiler," diye devam etti Korkuluk konuşmasına, "ellerinden kaçmayı başaramasaydık hayatımız çoktan sona ermişti."

"Biliyorum," dedi Glinda tekrar.

"Ben de her zaman bahtsızların ve ezilenlerin yardımına memnuniyetle koştuğunuza inandığım için," dedi Korkuluk, "yardımınızı rica etmeye geldim."

"Doğru," dedi Sihirbaz yavaşça. "Ama Zümrüt Şehri artık kendisini kraliçe ilan eden Komutan Jinjur tarafından yönetiliyor. Ona karşı çıkmaya ne hakkım var?"

"Ama tahtı benden çaldı o," dedi Korkuluk.

"Peki sen nasıl olmuştu da tahta çıkmıştın?" diye sordu Glinda.

"Taht Oz Büyücüsü'nden bana geçti, ama halkın da tercihiydi," diyerek yanıtladı Korkuluk. Böyle sorgulanmaktan huzursuz olmuştu.

"Peki Büyücü tahtı kimden almış?" diye devam etti Sihirbaz ciddi bir tonla.

"Bana önceki kral olan Pastoria'dan aldığını söylediler," dedi Korkuluk, Sihirbaz'ın ısrarlı tavrı karşısında kafası karışmıştı.

"Demek ki," dedi Glinda, "Zümrüt Şehri'nin tahtı ne sana ne de Jinjur'a ait; taht Büyücü'nün zorla elinden aldığı Pastoria'nın."

"Doğru," diyerek onayladı Korkuluk uysalca. "Ama Pastoria öldü gitti; birinin onun yerine şehri yönetmesi lazım."

"Pastoria'nın bir kızı vardı, yani Zümrüt Şehri tahtının yasal vârisi. Bunu biliyor muydun?" diye sordu Sihirbaz.

"Hayır," diyerek yanıtladı Korkuluk. "Ama bu kız hâlâ hayattaysa onun yolundan çekilirim. Jinjur'un sahtekârlığının ortaya çıkması ve tahttan indirilmesi, en az kendimin tekrar tahta çıkması kadar memnun eder beni. Aslında kral olmak pek de eğlenceli bir şey değil, özellikle de kafası çalışanlar için. Çoktandır daha yüce mevkilere uygun olduğumun farkındayım. E peki tahtın sahibi bu kız nerede, adı ne?"

"Adı Ozma," diye yanıtladı Glinda. "Ama nerede olduğunu bulma çabalarım hep boşa gitti. Oz Büyücüsü, tahtı Ozma'nın babasından zorla aldığında kızı bilinmeyen bir yere gizledi; ne olduğunu anlayamadığım bir sihir numarasıyla benim kadar deneyimli bir Sihirbaz tarafından bile yerinin bulunmasını engellemeyi başardı."

"Çok tuhaf," diye lafa girdi Çizgili Böcek ukala bir biçimde. "Muhteşem Oz Büyücüsü'nün bir hilekârdan başka bir şey olmadığını duymuştum!"

"Saçma!" diye bağırdı Korkuluk, bu söylenenden çok rahatsız olmuştu. "Bana muhteşem beynimi o vermedi mi?"

"Benim kalbimin de hileli bir tarafı yok," dedi Teneke Adam, Çizgili Böcek'e öfkeyle bakarak.

"Belki de yanlış duymuşumdur," dedi Çizgili Böcek kekeleyerek, geriye doğru bir adım attı. "Büyücü'yü şahsen tanımıyordum."

"Ama biz tanıyorduk," diye karşılık verdi Korkuluk sertçe, "seni temin ederim çok büyük bir büyücüydü. Bazı ufak sahtekârlıklara karıştığı doğru; ama sorarım sana, büyük bir büyücü olmasa bu Ozma denilen kızı kimsenin bulamayacağı şekilde nasıl saklasın?"

"Ben... ben lafımı geri alıyorum!" dedi Çizgili Böcek usulca.

"Bu şimdiye kadar söylediğin en mantıklı söz oldu," dedi Teneke Adam.

"Bu kızı nereye gizlediğini bulmak için bir kere daha uğraşmalıyım," dedi Sihirbaz düşünceli bir tavırla. "Kütüphanemde Büyücü'nün Oz Diyarı'mızdayken yaptığı her hareketin yazılı olduğu bir defter var. Yani casuslarım tarafından gözlenebilmiş her hareketi en azından. Bu gece o defteri dikkatlice okuyarak kayıp Ozma'yı bulmamızda bize yol gösterebilecek şeyleri saptamaya çalışacağım. Bu arada lütfen sarayımda keyfinize bakınız ve hizmetçilerime kendi hizmetçilerinizmiş gibi emir vermekten çekinmeyiniz, rica ederim. Yarın sizi tekrar huzuruma kabul edeceğim."

Glinda bu kibar konuşmadan sonra maceracıların gitmesine müsaade etti; onlar da güzel bahçelerde dolaştılar, Güney'in kraliçesinin kraliyet sarayının etrafına yaptırdığı tüm o hoş şeylerle oyalanarak saatler geçirdiler.

Ertesi sabah tekrar Glinda'nın huzuruna çıktıklarında Glinda şöyle dedi:

"Büyücü'nün yaptıklarının kayıtlarını dikkatlice inceledim; aralarında şüphe uyandırıcı sayılabilecek yalnızca üç şey bulabildim. Fasulyeyi bıçakla yiyormuş, Mombi'yi üç kere gizlice ziyaret etmiş ve sol ayağı hafif aksıyormuş."

"Ah, bu sonuncusu kesinlikle şüphe uyandırıyor!" diye haykırdı Kabakkafa.

"Şart değil," dedi Korkuluk, "belki de ayağında nasır vardı. Bana fasulyeyi bıçakla yemesi daha şüphe uyandırıcı geldi."

"Belki de Büyücü'nün geldiği büyük Omaha memleketinde âdet öyledir," diyerek fikrini söyledi Teneke Adam.

"Olabilir," diye onayladı Korkuluk.

"Peki niçin," dedi Glinda, "Mombi'yi üç kere gizlice ziyaret etmiş olabilir?"

"Gerçekten, niçin acaba?" diye tekrarladı Çizgili Böcek.

"Büyücü'nün yaşlı kadına kendi sihir numaralarından birçoğunu öğrettiğini biliyoruz," diye konuşmasına devam etti Glinda; "bunu kadın kendisine bir şekilde yardım etme-

miş olsa yapmazdı. Yani Mombi'nin ona Ozma'yı saklama konusunda yardımcı olduğundan şüphelenmemiz için mantıklı bir neden var. Ozma, Zümrüt Şehri tahtının gerçek vârisi ve tahtı ele geçiren kişi için sürekli bir tehdit oluşturuyor. Halk Ozma'nın yaşıyor olduğunu bilseydi ona hak ettiği konumu verir, onu kraliçeleri yapardı."

"Sağlam bir iddia!" diye bağırdı Korkuluk. "Mombi'nin bu hain planlara karıştığından hiç şüphem yok. Ama bu bilginin bize ne yararı var?"

"Mombi'yi bulmalıyız," diye yanıtladı Glinda, "ve ona kızın nerede olduğunu söyletmeliyiz."

"Mombi bu ara Kraliçe Jinjur'un yanında, Zümrüt Şehri'nde," dedi Tıp. "Yolumuza bunca engel çıkaran oydu, ayrıca Jinjur'un arkadaşlarını yok etmekle, beni de yaşlı cadının himayesine geri vermekle tehdit etmesinin arkasında da o var."

"O zaman," dedi Glinda, "ordumla Zümrüt Şehri'ne gidip Mombi'yi tutsak alacağım. Daha sonra belki ona Ozma'yla ilgili gerçeği söyletebiliriz."

"O çok korkunç biridir!" dedi Tıp, Mombi'nin siyah çaydanlığı aklına gelince ürperdi. "Bildiğinden de şaşmaz."

"Ben de bildiğimden hiç şaşmam," dedi karşılık olarak Sihirbaz yüzünde tatlı bir gülümsemeyle, "Mombi'den en ufak bir korkum yok. Bugün gerekli tüm hazırlıkları yapacağım, yarın şafak sökerken de Zümrüt Şehri'ne doğru yola çıkarız."

XXI. Bölüm

Teneke Adam Bir Gül Koparıyor

İyi Glinda'nın ordusu şafak vakti sarayın ana kapısının önünde toplandığında çok görkemli ve etkileyici görünüyordu. Asker kızların canlı renklerdeki üniformaları çok hoştu; gümüş uçlu mızrakları parlak ve ışıl ışıldı, mızrakların uzun sapları sedef kakmalıydı. Subayların hepsi keskin, parıldayan kılıçlar kuşanmıştı, kalkanlarının kenarı tavus kuşu tüyleriyle çevrelenmişti; gerçekten de böylesine göz kamaştırıcı bir orduyu hiçbir rakibin yenme ihtimali yokmuş gibi görünüyordu.

Sihirbaz bir at arabasının gövdesine benzeyen, kapıları ve ipek perdeli pencereleri olan güzel bir tahtırevana binmişti. Ama tahtırevan araba gibi tekerlekler üzerinde değil, iki uzun yatay tahtanın üzerinde duruyordu ve on iki kişinin omzunda taşınıyordu.

Korkuluk ve yol arkadaşları ordunun hızlı yürüyüşüne ayak uydurabilmek için Gump'a binmeye karar verdiler; Glinda yola çıkıp askerleri de kraliyet bandosunun çaldığı canlandırıcı parçalar eşliğinde yürürken arkadaşlarımız da kanepelere tırmanıp onları takip etti. Gump, içinde Sihirbaz'ın olduğu tahtırevanın tam tepesine denk gelecek şekilde yavaşça uçtu.

"Dikkat et," dedi Teneke Adam altlarındaki orduya bakmak için kenardan haddinden fazla eğilen Korkuluk'a, "düşebilirsin."

"Bir şey olmaz ki," dedi eğitimli Çizgili Böcek, "en fazla etrafa biraz para saçar."

"Sana ne demiştim ben..." dedi Tip sitem eden bir ses tonuyla.

"Tamam!" dedi Çizgili Böcek hemen. "Özür dilerim. Bu sefer gerçekten kendimi tutmaya çalışacağım."

"İyi olur," dedi oğlan, "eğer bizimle yolculuk etmeye devam etmek istiyorsan tut."

"Ah! Sizden ayrı kalmaya dayanamam artık," diye mırıldandı Böcek dokunaklı bir sesle; Tip de konuyu uzatmadı.

Ordu hiç durmadan ilerledi ama Zümrüt Şehri'nin kapısına vardıklarında karanlık basmıştı. Glinda'nın ordusu aysız gecede usulca şehri kuşattı ve yemyeşil çimenlerin üzerine kırmızı ipek çadırlarını kurdu. Sihirbaz'ın diğerlerinden daha büyük olan çadırı saf beyaz ipekten yapılmıştı, tepesinde kırmızı sancaklar dalgalanıyordu. Korkuluk'un ekibi için de bir çadır kurulmuştu; askerlere özgü dikkat ve çabuklukla yapılan bu hazırlıklar tamamlandığında ordu dinlenmeye çekildi.

Ertesi sabah askerleri koşarak gelip etraflarını çeviren bir ordu olduğu haberini verince Kraliçe Jinjur'un şaşkınlığı büyük oldu. Hemen kraliyet sarayının yüksek kulelerinden birine tırmandı ve dört bir tarafta dalgalanan sancakları gördü; Glinda'nın büyük beyaz çadırı da tam şehir kapısının karşısına kurulmuştu.

"Kaybedeceğimiz kesin!" diye bağırdı Jinjur ümitsizlik içinde. "Örgü şişlerimiz rakibin bu uzun mızrakları ve korkunç kılıçları karşısında neye yarar ki?"

"Yapabileceğimiz en mantıklı şey," dedi kızlardan biri, "zarar görmeden önce, mümkün olduğunca çabuk teslim olmak."

"Öyle olmaz," dedi karşılık olarak Jinjur daha cesur bir tavırla. "Düşman hâlâ duvarların dışında, barış görüşmesi yaparak zaman kazanmaya çalışmalıyız. Bir ateşkes bayrağı alıp Glinda'ya neden topraklarımı istila etmeye kalkıştığını ve ne istediğini sormaya git."

Kız elinde barış isteğini gösteren beyaz bir bayrakla kapıdan çıkıp Glinda'nın çadırına gitti.

"Kraliçe'ne söyle," dedi Sihirbaz, kıza; "yaşlı Mombi'yi tutsak olarak bana teslim etsin. Eğer bunu yaparsa onu daha fazla rahatsız etmeyeceğim."

Bu mesaj kendisine iletildiğinde Kraliçe'nin canı çok sıkıldı, ne de olsa Mombi onun başdanışmanıydı ve Jinjur yaşlı cadıdan çok korkuyordu. Yine de Mombi'yi yanına çağırttı ve Glinda'nın söylediklerini ona aktardı.

"Hepimizi sıkıntılar beklediğini görüyorum," diye mırıldandı yaşlı cadı cebinde taşıdığı sihirli aynaya bir göz attıktan sonra. "Ama yine de bu kendini çok akıllı zanneden Sihirbaz'ı kandırıp kurtulabiliriz."

"Seni ona teslim etmek benim açımdan daha az tehlikeli olmaz mı, ne dersin?" diye sordu Jinjur gergin bir biçimde.

"Öyle bir şey yaparsan bu sana Zümrüt Şehri'nin tahtına mal olur!" diye yanıtladı yaşlı cadı kendinden emin. "Ama bu işi kendi yöntemlerimle çözmeme izin verirsen ikimizi de kolayca kurtarabilirim."

"O zaman nasıl istersen öyle yap," diyerek yanıtladı Jinjur. "Kraliçelik o kadar soylu bir iş ki tekrar eve dönmek zorunda kalıp anneme yardım olsun diye yatak toplamayı ya da bulaşık yıkamayı hiç istemiyorum."

Mombi, Jellia Jamb'ı yanına çağırdı; iyi bildiği bir büyüyü yaptı. Büyünün sonucunda Jellia, Mombi'nin görüntüsünü ve özelliklerini alırken yaşlı cadı da kıza öyle çok benzedi ki birinin bu aldatmacayı anlaması imkânsız gibiydi.

"Şimdi," dedi yaşlı Mombi Kraliçe'ye, "askerlerin bu kızı Glinda'ya götürsün. Glinda gerçek Mombi'yi ele geçir-

diğini düşünecek ve hemen güneydeki kendi ülkesine geri dönecektir."

İhtiyar bir kadın gibi aksayarak yürüyen Jellia, şehrin kapısından çıkarıldı ve Glinda'nın huzuruna götürüldü.

"İşte istediğiniz kişi," dedi muhafızlardan biri, "Kraliçe'miz artık söz verdiğiniz gibi buradan gitmenizi ve bizi rahat bırakmanızı rica ediyor."

"Zaten öyle yapacağım," diye yanıtladı Glinda durumdan memnun; "tabii eğer bu kadın gerçekten göründüğü kişiyse."

"Gerçekten de yaşlı Mombi," dedi doğruyu söylediğini düşünen muhafız; sonra Jinjur'un askerleri şehre geri döndüler.

Sihirbaz hemen Korkuluk'la arkadaşlarını çadırında topladı ve sözde Mombi'yi kayıp kız Ozma hakkında sorguya çekmeye başladı. Ama Jellia'nın bu olayla ilgili en ufak bir bilgisi yoktu, sorgulama yüzünden asabı bozulan kız daha fazla dayanamayıp ağlamaya başlayarak Glinda'yı şaşkınlığa uğrattı.

"Çok ucuz bir numara bu!" dedi Sihirbaz gözleri öfkeyle parlayarak. "Bu Mombi filan değil, ona benzeyecek şekilde değiştirilmiş bir başkası! Söyle bana," dedi titreyen kadına dönerek, "adın ne?"

Jellia adını söylemeye cesaret edemedi; çünkü yaşlı cadı tarafından sahtekârlığı meydana çıkaracak olursa öldürülmekle tehdit edilmişti. Ama Glinda her ne kadar tatlı ve hoş olsa da büyüden Oz Diyarı'ndaki herkesten daha iyi anlardı; sihirli birkaç kelime söyleyip belirli bir el hareketi yaparak kızı çarçabuk gerçek haline dönüştürdü, aynı anda Jinjur'un sarayındaki yaşlı Mombi de birdenbire kendi çarpık vücuduna ve çirkin yüzüne kavuştu.

"Vay, Jellia Jamb'mış!" diye bağırdı Korkuluk kızı tanıyarak.

"Çevirmenimiz!" dedi Kabakkafa sevinçle gülümseyerek.

Sonra Jellia'ya Mombi'nin yaptığı numarayı zorla anlattırdılar; kız Glinda'ya bundan sonrasında kendisini koruması için yalvardı, Sihirbaz da seve seve kabul etti. Ama Glinda gerçekten çok kızmıştı; Jinjur'a sahtekârlığın ortaya çıktığı, gerçek Mombi'yi göndermesi gerektiği, yoksa bunun korkunç sonuçlarına katlanmak zorunda kalacağı mesajını yolladı. Jinjur bu mesajı bekliyordu; çünkü yaşlı cadı kendi görüntüsüne geri döndüğünde Glinda'nın numarasını ortaya çıkardığını anlamıştı. Ama kötü kalpli yaşlı kadın çoktan yeni bir aldatmaca düşünmüş ve Jinjur'a da işbirliği yapması için söz verdirmişti. Bu nedenle Kraliçe, Glinda'nın ulağına şöyle dedi:

"Glinda'ya Mombi'yi hiçbir yerde bulamadığımı söyleyin, ama kendisi şehre gelip yaşlı kadını aramakta serbest. İsterse yanında arkadaşlarını da getirebilir; ama güneş batana kadar Mombi'yi bulamazsa hiç sorun çıkarmadan buradan gitmeye ve bizi bir daha rahatsız etmemeye söz vermesi gerek."

Glinda Mombi'nin şehir duvarlarının içinde bir yerde olduğunu bildiğinden bu şartları kabul etti. Jinjur kapıların ardına kadar açılmasını emretti; Glinda beraberinde bir bölük askerle içeri girdi, arkalarından Korkuluk ve Teneke Adam geliyordu, Jack Kabakkafa Sehpa At'ı sürüyordu, Hayli Büyütülmüş Çizgili Böcek de ağırbaşlı bir edayla en arkada yürüyordu. Tip ise Glinda kendisinden çok hoşlandığından Sihirbaz'ın hemen yanındaydı.

Yaşlı Mombi'nin Glinda'ya yakalanmaya hiç niyeti yoktu elbette; dolayısıyla düşmanları sokakta ilerlerken yaşlı cadı kendini sarayın bahçesindeki bir çalıda açmış kırmızı bir güle dönüştürdü. Zekice bir fikir ve Glinda'nın şüphelenmeyeceği bir numaraydı; bu nedenle değerli saatler boşu boşuna Mombi'yi arayarak geçti.

Günbatımı yaklaştığında Sihirbaz yaşlı cadının üstün kurnazlığıyla başa çıkamayacağını anladı; askerlerine şehirden çıkma ve çadırlarına geri dönme emri verdi.

Tam da o sırada Korkuluk ve arkadaşları sarayın bahçesinde Mombi'yi arıyorlardı; Glinda'nın emrine uymak üzere hayal kırıklığıyla yönlerini değiştirdiler. Ancak bahçeden ayrılmadan önce çiçekleri çok seven Teneke Adam'ın gözüne bir çalıda açmış kocaman bir kırmızı gül çarptı; o da çiçeği koparıp teneke göğsündeki teneke düğme iliğine güzelce tutturdu.

Bu sırada gülün hafifçe inlediğini duyduğunu sandı ama üzerinde hiç durmadı; böylece Mombi hiç kimse onların aramalarında başarılı olduklarından kuşkulanmadan şehrin dışına çıkarılmış ve Glinda'nın kamp alanına götürülmüş oldu.

XXII. Bölüm

Yaşlı Mombi'nin Dönüşümü

Düşmanın eline geçtiğini fark eden yaşlı cadı başta çok korktu; ama sonra Teneke Adam'ın göğsünde olmanın en az çalıda olmak kadar güvenli olduğuna karar verdi. Kimse gülün Mombi olduğunu bilmediğinden ve şehrin duvarlarının dışına çıkmış olduğundan Glinda'dan kaçabilme ihtimali artmıştı.

"Ama acele etmeye gerek yok," diye düşündü Mombi. "Biraz bekleyip bu Sihirbaz'ın onu yendiğimi fark ettiğinde yaşayacağı utancın tadını çıkaracağım."

Gül gece boyunca Teneke Adam'ın göğsünde sessizce durdu; sabah olduğunda Glinda görüşmek üzere arkadaşlarımızı yanına çağırdığında, Oduncu Nick ipekten beyaz çadıra göğsünde güzel çiçeğiyle gitti.

"Nedendir bilinmez," dedi Glinda, "şu kurnaz yaşlı Mombi'yi bulmayı başaramadık; bu durumda ne yazık ki seferimiz başarısızlıkla sonuçlanacak. Bunun için de çok üzgünüm; çünkü küçük Ozma bizim yardımımız olmadan hiçbir zaman kurtarılamayacak ve hakkı olan Zümrüt Şehri'nin Kraliçesi konumuna kavuşamayacak."

"Bu kadar çabuk pes etmeyelim," dedi Kabakkafa. "Başka bir şey yapalım."

"Muhakkak bir şey yapmalıyız zaten," diye yanıtladı Glinda gülümseyerek, "ama nasıl oldu da sihir konusunda benden çok daha az bilgili yaşlı bir cadı beni bu kadar kolayca alt edebildi hiç anlayamıyorum."

"Hâlâ buradayken Zümrüt Şehri'ni Prenses Ozma için ele geçirsek ve kızı sonra bulsak akıllıca olur diye düşünüyorum," dedi Korkuluk. "Kızı bulana kadar şehri ben onun yerine memnuniyetle yönetirim, ne de olsa yönetme işinden Jinjur'a kıyasla kat kat iyi anlıyorum."

"Ama Jinjur'a onu bir daha rahatsız etmeyeceğime dair söz verdim," diyerek karşı çıktı Glinda.

"Hep birlikte benim krallığıma, daha doğrusu imparatorluğuma gelmeye ne dersiniz?" dedi Teneke Adam, koluyla herkesi kapsayan asil bir hareket yaptı. "Sizi herkese yetip artacak kadar yer olan şatomda ağırlamaktan çok memnun olurum. Ayrıca herhangi biriniz kendini nikel kaplatmak isterse uşağım bedelsiz olarak yapabilir."

Teneke Adam konuşurken Glinda'nın gözü onun göğsündeki güle takıldı; Glinda bir an çiçeğin büyük kırmızı taçyapraklarının hafifçe titrediğini gördüğünü sandı. Bu durum onda kuşku uyandırdı, sonra Sihirbaz bir anda bu sözde gülün yaşlı Mombi'nin dönüşüm geçirmiş halinden başka bir şey olmadığı sonucuna vardı. Tam o anda Mombi de yakalandığını ve hemen bir kaçış planı yapması gerektiğini anladı; dönüşümleri kolayca gerçekleştirebildiğinden anında bir Gölge'ye dönüştü ve çadırın duvarında kayarak girişe doğru ilerlemeye başladı, oradan çıkıp izini kaybettirecekti.

Ancak Glinda hem yaşlı cadı kadar kurnaz hem de ondan çok daha deneyimliydi. Sihirbaz çadırın girişine Gölge'den daha önce ulaştı ve elinin bir hareketiyle girişi öyle sıkıca kapattı ki Mombi süzülüp geçebileceği büyüklükte bir aralık bulamadı. Korkuluk ve arkadaşları Gölge'yi fark etmediklerinden Glinda'nın hareketleri karşısında şaşkına dönmüşlerdi. Sihirbaz onlara şöyle dedi:

"Sakın ses çıkarmayın! Yaşlı cadı tam şu anda bizimle bu çadırın içinde, şimdi onu yakalayacağım."

Bu sözler Mombi'yi öyle bir korkuttu ki hemen kendini Gölge'den Siyah Karınca'ya dönüştürdü; o şekilde yerde dolanıp minik gövdesini saklayabileceği bir çatlak ya da delik aradı.

Neyse ki çadırın kurulduğu yer tam şehir kapısının karşısında olduğundan zemin sert ve pürüzsüzdü; Karınca yerde dolanırken Glinda onu gördü ve yakalamak üzere yanına koştu. Tam elini yere doğru uzatmıştı ki korkudan çılgına dönen yaşlı cadı son dönüşümünü geçirdi; irice bir Griffon* oldu, ipek kumaşı yırtıp parçalayarak çadırın duvarından dışarı çıktı, bir anda fırtına gibi uzaklaştı.

Glinda peşine düşme konusunda bir an bile tereddüt etmeden Sehpa At'ın sırtına atlayıp bağırdı:

"Haydi, koş koş koş! Canlı olmanın hakkını ver bakalım!"

Sehpa At koştu. Şimşek hızıyla Griffon'u takip etti; tahta bacakları öyle hızlı hareket ediyordu ki yıldız ışıkları gibi titrek titrek parıldıyorlardı. Arkadaşlarımız şaşkınlıklarını üzerlerinden atamadan Griffon da Sehpa At da gözden kayboldu.

"Haydi! Biz de takip edelim!" diye bağırdı Korkuluk.

Gump'ın durduğu yere koşup hemen içine doluştular.

"Uç!" diye emretti Tip sabırsızlıkla.

"Nereye doğru?" diye sordu Gump sakin bir sesle.

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Tip, gecikiyor olmaktan dolayı çok gerilmişti; "havaya yükselirsen Glinda'nın ne tarafa gittiğini görebiliriz bence."

"Peki," dedi Gump alçak sesle; büyük kanatlarını çırparak havada yükseldi.

O zaman uzaklarda, çayırın ilerisinde art arda ilerleyen iki küçük benek gördüler; bu beneklerin Griffon ve Sehpa

---

* Kartal başlı, aslan vücutlu, kanatlı mitolojik varlık. (ç.n.)

At olması gerektiğini düşündüler. Tip, Gump'a bu beneklerı gösterdi ve yaşlı cadı ile Sihirbaz'a yetişmeye çalışmasını söyledi. Gump çok hızlı uçuyor olsa da kovalanan ile kovalayan daha hızlıydı; kısa sürede ufukta kaybolup gittiler.

"Biz yine de takip edelim," dedi Korkuluk, "ne de olsa Oz Diyarı ufak bir yer; er ya da geç birinden biri duracak."

Yaşlı Mombi, bir Griffon'a dönüşmeyi seçtiği için kendini takdir etti, hem bacakları son derece çevikti hem de güç bakımından diğer hayvanlardan daha dayanıklıydı. Ama Sehpa At'ın hiç bitmeyen enerjisini hesaba katmamıştı, hayvan tahta bacaklarıyla hız kesmeden günlerce koşabilirdi. Bir saatlik çılgınca bir koşudan sonra Griffon'un nefesi kesilmeye başladı, hayvan artık hızlı hızlı ve zor nefes alıyordu, öncekinden daha yavaş gidiyordu. Sonra çölün kıyısına geldi ve kumlarda koşmaya başladı. Yorgun ayakları kuma gömülüyordu, birkaç dakika sonra Griffon öne doğru düştü, hiç takati kalmamıştı, ıssız çölde hareketsiz yattı kaldı.

Çok kısa bir süre sonra enerjisinden hiçbir şey kaybetmemiş Sehpa At'ın üzerinde Glinda çıkageldi; Sihirbaz belindeki kuşaktan söktüğü ince bir tel altın ipliği nefes nefese kalmış, aciz Griffon'un başına doğru atınca Mombi'nin dönüşümünü sağlayan büyü gücü etkisiz hale geldi.

Hayvan şiddetli bir titremeyle ortadan kayboldu, yerinde Sihirbaz'ın sakin ve güzel yüzüne öfkeyle gözlerini dikmiş bakan yaşlı cadı belirdi.

XXIII. Bölüm

Oz Prensesi Ozma

"Artık benim tutsağımsın, daha fazla direnmenin bir faydası yok," dedi Glinda yumuşak, tatlı bir ses tonuyla. "Bir süre yat dinlen, sonra seni çadırıma götüreceğim."

"Neden benim peşimdesin?" diye sordu Mombi, hâlâ nefes nefese olduğundan doğru düzgün konuşamıyordu. "Bana bu kadar eziyet etmeni gerektirecek ne yaptım sana?"

"Bana hiçbir şey yapmadın," diye yanıtladı nazik Sihirbaz; "ama bazı karanlık işler çevirdiğinden şüpheleniyorum; büyü bilgini kötüye kullandığını öğrenirsem seni kıyasıya cezalandırmaya niyetliyim."

"Cezalandır da görelim," dedi yaşlı cadı boğuk bir sesle. "Bana zarar vermeye cesaret edemezsin!"

Tam bu sırada Gump tepelerine geldi, Glinda'nın yanına kuma indi. Arkadaşlarımız Mombi'nin sonunda yakalandığını görünce çok sevindiler; aralarında konuşup kampa dönerken herkesin birden Gump'a binmesine karar verdiler. Sehpa At Gump'a bindirildikten sonra, hâlâ Mombi'nin boynuna geçmiş altın ipliğin bir ucundan tutan Glinda tutsağını zorla kanepelere tırmandırdı. Diğerleri de onu izledi; Tıp Gump'a geri dönmesini emretti.

Yolculuk sorunsuz geçti. Mombi nemrut ve öfke dolu bir tavırla yerinde oturdu; boğazını çevreleyen büyülü iplik olduğu sürece yaşlı cadı tam anlamıyla acizdi. Ordu Glinda'nın dönüşünü alkışlarla kutladı; kısa süre sonra ekip onlar yokken güzelce tamir edilmiş kraliyet çadırında tekrar toplandı.

"Şimdi," dedi Sihirbaz Mombi'ye, "bize Muhteşem Oz Büyücüsü'nün seni neden üç kere ziyaret ettiğini ve son derece garip bir şekilde ortadan kaybolan Ozma'nın başına neler geldiğini söylemeni istiyorum."

Yaşlı cadı Glinda'ya meydan okurcasına baktı ve tek kelime etmedi.

"Bana yanıt ver!" diye bağırdı Sihirbaz.

Ama Mombi sessiz kalmaya devam etti.

"Belki de yanıtı bilmiyordur," dedi Jack.

"Lütfen sessiz dur," dedi Tip. "Aptallığınla her şeyi berbat edeceksin."

"Peki babacığım," diye yanıtladı Kabakkafa uysalca.

"Böcek olduğuma çok memnunum!" diye mırıldandı Hayli Büyütülmüş Çizgili Böcek yavaşça. "Kimse bir balkabağından zekâ fışkırmasını beklemez."

"Peki," dedi Korkuluk, "Mombi'yi konuşturmak için ne yapmamız lazım? Bize öğrenmek istediğimiz şeyi söylemezse onu yakalamış olmanın ne faydası var ki..."

"Nezaketle denemeye ne dersiniz?" diye öneride bulundu Teneke Adam. "Tatlı dil yılanı deliğinden çıkarır derler ya?"

Bunun üzerine yaşlı cadı ona öyle korkunç bir bakış attı ki Teneke Adam mahcup olup geriye çekildi.

Glinda bir süredir dikkatini toplamış ne yapacağını düşünüyordu, sonra Mombi'ye dönüp şöyle dedi:

"Bize böyle kafa tutarak hiçbir yere varamayacaksın, emin ol. Ozma ile ilgili gerçeği öğrenmeye kararlıyım; bildiğin her şeyi anlatmayacak olursan hiç şüphesiz seni öldüreceğim."

"Ah, hayır! Yapmayın sakın!" diye bağırdı Teneke Adam. "Birini öldürmek korkunç bir şey, bu kişi yaşlı Mombi olsa bile!"

"Ama bu yalnızca bir tehdit," dedi Glinda yanıt olarak. "Mombi'yi öldürmem gerekmeyecek; çünkü kendisi bana gerçeği söylemeyi tercih edecek."

"Ah, anladım!" dedi Teneke Adam, rahatlamıştı.

"Diyelim ki bilmek istediğiniz her şeyi söyledim," dedi Mombi, aniden konuşunca hepsini ürkütmüştü, "o zaman bana ne yapacaksınız?"

"O zaman," dedi Glinda, "bildiğin bütün büyüleri unutmanı sağlayacak güçlü bir sıvı içmeni isteyeceğim yalnızca."

"O zaman aciz, yaşlı bir kadın olurum!"

"Ama en azından hayatta olursun," dedi Kabakkafa avutmak istercesine.

"Sessiz durmaya çalışsana!" dedi Tip gergin gergin.

"Denerim," dedi Jack yanıt olarak; "ama sen de kabul et, hayatta olmak iyi bir şey."

"Özellikle de İyice Eğitimli biriysen," diye ekledi Çizgili Böcek kafasını onaylar biçimde sallayarak.

"Seçimini yapabilirsin," dedi Glinda yaşlı Mombi'ye, "konuşmayıp ölmek ya da bana gerçeği söyleyip büyü gücünü kaybetmek. Sanırım yaşamayı tercih edeceksin."

Mombi Sihirbaz'a tedirgin bir bakış attı; Glinda çok ciddi duruyordu, hafife alınacak biri değildi. Bunun üzerine yavaşça şöyle dedi:

"Sorularınızı yanıtlayacağım."

"Ben de öyle umuyordum," dedi Glinda memnun bir tavırla. "Emin ol akıllıca bir seçim yaptın."

Sonra yüzbaşılarından birine eliyle bir işaret yaptı, o da güzel altın bir kutu getirdi. Sihirbaz kutudan ince bir zincirin ucuna takılmış kocaman beyaz bir inci çıkardı; kolyeyi inci tam göğsüne denk gelecek şekilde boynuna taktı.

"Şimdi," dedi, "ilk sorumu soracağım: Büyücü neden seni üç kere ziyarete geldi?"

"Çünkü ben ona gidemezdim."

"Bu bir yanıt değil," dedi Glinda sertçe. "Bana gerçeği söyle."

"Peki," dedi Mombi gözlerini yere doğru çevirerek, "kurabiye tarifimi almak için geldi."

"Bana bak!" dedi Sihirbaz.

Mombi denileni yaptı.

"İncim ne renk?" diye sordu Glinda.

"Eh, siyah işte!" dedi yaşlı cadı şaşkın bir ses tonuyla.

"Demek ki bana yalan söylemişsin!" diye bağırdı Glinda kızgınlıkla. "Sihirli incimin rengi yalnızca doğrular söylendiğinde bembeyaz kalır."

Mombi bu durumda Sihirbaz'ı kandırmaya çalışmanın ne kadar anlamsız olduğunu gördü; yenilgisi karşısında suratı asılarak şöyle dedi:

"Büyücü bana o zamanlar daha küçük bir bebek olan Ozma'yı getirdi ve kızı saklamam için yalvardı."

"Ben de öyle tahmin etmiştim," dedi Glinda sakince. "Onun isteğini yerine getirmen karşılığında sana ne verdi?"

"Bildiği bütün sihir numaralarını öğretti. Bazıları işe yarar numaralardı, bazıları da kandırmacaydı; ama ben yine de verdiğim sözü tuttum."

"Kızı ne yaptın?" diye sordu Glinda; bu soru üzerine herkes öne doğru eğilip heyecanla yanıtı beklemeye başladı.

"Ona bir büyü yaptım," diye yanıtladı Mombi.

"Nasıl bir büyü?"

"Dönüştürdüm onu. Onu bir... bir..."

"Bir ne?" diyerek üsteledi Glinda yaşlı cadı duraksayınca.

"*Oğlan yaptım!*" dedi Mombi kısık sesle.

"Oğlan mı?" dedi hepsi birden; sonra herkes Tıp'in küçüklüğünden beri bu yaşlı kadının yanında olduğunu bildiği için bütün gözler ona döndü.

"Evet," dedi yaşlı cadı kafasını onaylar biçimde sallayarak; "Prenses Ozma o, babasının tahtını çalan Büyücü tarafından bana getirilen çocuk. Zümrüt Şehri'nin meşru hükümdarı!" Kemikli uzun parmağıyla dosdoğru oğlanı işaret etti.

"Ben mi?" diye bağırdı Tip şaşkınlık içinde. "Yo, ben Prenses Ozma filan değilim. Ben kız değilim!"

Glinda gülümsedi; Tip'in yanına gidip onun küçük kahverengi elini kendi zarif beyaz elinin içine aldı.

"Şu anda bir kız değilsin," dedi nazikçe, "çünkü Mombi seni bir oğlana dönüştürmüş. Ama bir kız olarak doğdun, aynı zamanda da bir prenses olarak; gerçek haline dönmelisin, böylece Zümrüt Şehri'nin Kraliçesi olabilirsin."

"Ah, bırakalım Jinjur kraliçe olsun!" diye bağırdı Tip, ağlamak üzereydi. "Ben bir oğlan olarak kalmak, Korkuluk, Teneke Adam, Çizgili Böcek ve Jack'le ve hatta arkadaşım Sehpa At'la ve Gump'la yolculuğa devam etmek istiyorum. Kız olmak istemiyorum!"

"Dert etme dostum," dedi Teneke Adam onu teselli edercesine; "hem kız olmak kötü bir şey değilmiş diyorlar, biz hepimiz eskisi gibi senin sadık dostların olarak kalacağız. Ayrıca doğruyu söylemek gerekirse ben hep kızları oğlanlardan daha sevimli bulurum."

"En az aynı derecede sevimliler," dedi Korkuluk, Tip'in kafasına sevgiyle pat pat vurarak.

"Ve en az oğlanlar kadar iyi öğrencilerdir," dedi Çizgili Böcek. "Tekrar bir kıza dönüştüğünde senin öğretmenin olmak isterim."

"Ah, işe bak!" dedi Jack Kabakkafa nefesini tutarak: "Sen kız olursan artık benim babacığım olamazsın!"

"Olamam," dedi Tip, tüm endişesine rağmen güldü, "ama bu akrabalıktan kurtulacağıma üzüldüğümü söyleyemem." Sonra Glinda'ya dönüp çekine çekine sordu: "Yani nasıl bir şey olduğunu anlamak için bir süreliğine deneyebi-

lirim. Ama kız olmayı sevmezsem beni tekrar oğlana çevireceğinize söz vermelisiniz."

"Aslına bakarsan," dedi Sihirbaz, "bu benim sihrimin ötesinde. Dönüşümlerle hiç işim olmaz; hem hileli oldukları için, hem de hiçbir saygın sihirbaz bir şeyleri olmadıkları şeylermiş gibi göstermeyi sevmediği için. Bu büyüyü yalnızca ahlaki değerleri hiçe sayan cadılar kullanır, onun için yaptığı büyüyü bozmasını ve seni gerçek haline döndürmesini Mombi'den istemek zorundayım. Büyü yapmak için son fırsatı olacak bu."

Artık Prenses Ozma'yla ilgili gerçek ortaya çıktığından Mombi Tip'in başına ne geleceğini pek umursamıyordu ama Glinda'nın öfkesinden çok korkuyordu; oğlan da cömert davranıp eğer Zümrüt Şehri'nin hükümdarı olursa iyice yaşlandığında Mombi'ye bakmaya söz vermişti. Bunların sonucunda yaşlı cadı dönüşümü gerçekleştirmeye razı oldu ve hemen hazırlıklara başlandı.

Glinda kraliyet yatağının çadırın ortasına yerleştirilmesini emretti. Yatağın üzerine gül rengi ipek kılıflı yastıklar yığılmıştı, tepesindeki altın çerçeveye yatağın dışarıdan görünmesini tamamen engelleyen kat kat incecik pembe tüller asılmıştı.

Yaşlı cadının ilk yaptığı iş oğlana onun derin ve rüyasız bir uykuya dalmasını sağlayan bir iksir içirmek oldu. Teneke Adam'la Çizgili Böcek, Tip'i yavaşça yatağa taşıyarak yumuşak yastıkların üzerine koydular, onu gözlerden uzak tutmak için tülleri kapattılar.

Yaşlı cadı yere çömelip koynundan çıkardığı kuru otları tutuşturarak minik bir ateş yaktı. Alev büyüyüp güçlendiğinde yaşlı Mombi ateşe bir avuç sihirli toz serpti, anında yükselen canlı mor renkli duman en baştan sessiz durması için uyarılan Sehpa At'ın hapşırmasına neden oldu ve güzel bir koku tüm çadırı kapladı.

Herkes merakla onu izlerken yaşlı cadı kimsenin anlamadığı melodik ritmik dizeler mırıldanarak zayıf vücudunu ateşin üzerinde yedi kere ileri geri hareket ettirdi. Ardından yaşlı cadı ayağa kalkıp yüksek sesle "Yeova!" diye bağırınca büyü töreni de tamamlandı.

Duman dağıldı, etraf tekrar görülebilir oldu; bir esinti çadırın içini temiz havayla doldurdu; pembe perdeler sanki içeriden dokunulmuş gibi kıpırdadı.

Glinda yatağa doğru yürüyerek ipek tülleri araladı. Sonra yastıklara doğru eğilip elini uzattı, yataktan bir ilkbahar sabahı kadar taze ve güzel genç bir kız kalktı. Gözleri birer elmas gibi parlıyordu, dudakları turmalin rengindeydi. Sırtından aşağı dalgalanarak inen koyu altın sarısı buklelerini, taşlı ince bir taç alnında tutuyordu. İncecik ipekten elbisesi etrafını bir bulut gibi çevreliyordu, ayağında saten kaplı zarif terlikler vardı.

Tip'in dostları bu harikulade görüntüye tam bir dakika boyunca hayranlıkla bakakaldılar; sonra bütün başlar sevimli Prenses Ozma'yı içtenlikle selamlamak için eğildi. Kız önce Glinda'nın sevinç ve memnuniyetle ışıl ışıl yüzüne baktı, sonra bakışlarını diğerlerine doğru çevirdi. Tatlı bir çekingenlikle şöyle dedi:

"Umarım hiçbiriniz beni eskisinden daha az sevmezsiniz. Ben yine aynı Tip'im, yalnızca... yalnızca..."

"Yalnızca farklısın!" dedi Kabakkafa; herkes bugüne kadar yaptığı en akıllıca konuşmanın bu olduğunu düşündü.

XXIV. Bölüm

İç Zenginliği

Harika haberler –yani yaşlı cadı Mombi'nin nasıl yakalandığı, suçunu Glinda'ya nasıl itiraf ettiği, uzun süredir kayıp olan Prenses Ozma'nın nasıl bulunduğu ve aslında Tip'ten başkası olmadığı– kulağına gittiğinde Kraliçe Jinjur üzüntüsünden ve çaresizliğinden gözyaşı döktü.

"Kraliçe olarak hüküm sürdükten, sarayda yaşadıktan sonra," diye sızlandı, "yerleri ovalamaya, yayık çalkalamaya geri dönmem gerekecek! Düşünmesi bile çok korkunç! Asla razı gelmeyeceğim."

Zamanlarının çoğunu saray mutfaklarında karamelli şekerleme yaparak geçiren askerleri Jinjur'a direnmesini önerince o da onların saçma sapan laflarını dinleyip İyi Glinda'ya ve Prenses Ozma'ya sertçe meydan okudu. Sonuç savaş ilan edilmesi oldu; ertesi gün Glinda'nın ordusu dalgalanan bayraklar, çalınan marşlar ve güneş ışınları çarptıkça ışıl ışıl parlayan mızraklarıyla Zümrüt Şehri'ne doğru ilerledi.

Ama bu cesur birlik şehrin duvarlarına varınca aniden durdu; Jinjur tüm girişleri kapatmış ve sürgülemişti, Zümrüt Şehri'nin duvarları yeşil mermer bloklarından yüksek ve kalın bir şekilde yapılmıştı. İlerlemesinin böyle kesilmesi

karşısında Glinda kaşlarını çatıp derin düşüncelere daldı; bu sırada Çizgili Böcek son derece kendinden emin şöyle dedi:

"Şehri kuşatma altına alalım, aç kalıp pes etmelerini ve teslim olmalarını bekleyelim. Yapabileceğimiz tek şey bu."

"Pek öyle sayılmaz," dedi Korkuluk. "Elimizde Gump var, Gump da hâlâ uçabiliyor."

Bunu duyan Sihirbaz hızla döndü, şimdi yüzünde geniş bir gülümseme vardı.

"Haklısın," dedi, "beyninle gurur duyduğun kadar varmış. Hemen Gump'a gidelim!"

Sıra sıra askerlerin yanından geçerek Korkuluk'un çadırının yanına, Gump'ın durduğu yere geldiler. Önce Glinda ve Prenses Ozma tırmanıp kanepelere oturdu. Sonra Korkuluk ve arkadaşları bindi; bir yüzbaşı ve üç askere yetecek kadar da yer kaldı ki Glinda koruma olarak bu kadarının yeteceği kanaatindeydi.

Prenses'in bir sözüyle, Gump dedikleri bu acayip Şey palmiye yapraklarından kanatlarını çırptı ve havaya yükseldi; sırtındaki maceracı ekibi duvarların yukarısına çıkardı. Sarayın üzerinde uçtular; bir süre sonra Jinjur'un duvarların kendisini düşmanlardan koruyacağından emin bir şekilde, rahatça avluda bir hamağa uzanmış, yeşil ciltli bir roman okurken bir yandan da yeşil çikolatalar yediğini gördüler. Gump, verilen emre uyarak avluya güvenli bir biçimde indi; yüzbaşı ve üç asker atılıp Jinjur çığlık atmaktan başka bir şey yapacak vakit bulamadan kalın zincirlerle kızın bileklerini bağladılar; eski kraliçe tutsak olmuştu.

Bu hareket savaşı fiilen bitirdi; İsyan Ordusu Jinjur'un tutsak düştüğünü öğrenir öğrenmez teslim olduğundan, yüzbaşı rahatça sokaklarda yürüyüp şehrin kapısına gitti ve kapıyı ardına kadar açtı. Bando en coşkulu parçalarını çalarken Glinda'nın ordusu şehre girdi; haberciler edepsiz Jinjur'un tahttan indirildiğini ve güzel Prenses Ozma'nın asil atalarından ona miras kalan tahta çıkacağını duyurdular.

Zümrüt Şehri'nin erkekleri anında önlüklerini çıkarıp attı. Denildiğine göre kadınlar kocalarının pişirdiği yemekleri yemekten o kadar bıkmışlardı ki Jinjur'un tahttan inmesini sevinçle alkışladılar. Hepsi birden evlerinin mutfaklarına koşan hünerli hanımlar bitkin düşmüş kocalarına öyle enfes sofralar hazırladılar ki tüm ailelerde düzen hemen o anda yeniden inşa edildi.

Ozma'nın ilk işi İsyan Ordusu'na sokaklardan ve binalardan çaldıkları bütün zümrütleri ve diğer değerli taşları geri verdirmek oldu; bu gösterişçi kızlar tarafından yerlerinden sökülen değerli taş sayısı o kadar fazlaydı ki bütün kraliyet mücevhercileri taşları tekrar yerlerine yerleştirmek için bir aydan uzun süre hiç durmadan çalıştı.

Bu arada İsyan Ordusu dağıtıldı ve kızlar evlerine, annelerinin yanına geri gönderildi. Uslu duracağına söz veren Jinjur da aynı şekilde salıverildi.

Ozma, Zümrüt Şehri'nin gördüğü en sevimli kraliçe oldu; çok genç ve deneyimsiz olmasına rağmen halkını bilgece ve adil bir şekilde yönetti. Glinda ona her fırsatta değerli tavsiyeler verdi; çok mühim bir makam olan Eğitim Bakanlığı'na atanan Çizgili Böcek, kraliyet görevleri kafa karıştırıcı bir hal aldığında Ozma'ya bir hayli yardımcı oldu.

Kız, verdiği hizmetlerin karşılığında Gump'a minnettarlığını göstermek için o her ne ödül istiyorsa vermeyi teklif etti.

"O zaman," dedi Gump, "lütfen beni parçalarıma ayırın. Canlanmayı ben istemedim, bu yamalı bohça varlığımdan da son derece utanıyorum. Bir zamanlar, boynuzlarımın da açıkça gösterdiği gibi ormanların kralıydım, ama şu anki kanepeli hizmetkârlık konumumda havada uçmaya mecburum, bacaklarım hiçbir işime yaramıyor. Dolayısıyla dağıtılmamı rica ediyorum."

Bunun üzerine Ozma, Şey'in parçalarına ayrılmasını emretti. Boynuzlu kafa tekrar büyük holdeki şöminenin üstüne asıldı; bağlı kanepeler birbirinden ayrıldı ve bekleme salo-

nuna koyuldu. Kuyruk olan süpürge mutfaktaki alışıldık görevlerine geri döndü ve son olarak da Korkuluk, Şey'in yapıldığı o olaylı günde söktüğü çamaşır iplerini tekrar direklere bağladı.

Gump'ın hayatı böylece son buldu gibi düşünebilirsiniz; öyle de oldu ama sadece bir uçma aracı olarak. Şöminenin üstüne asılı kafa canı ne zaman isterse konuşmaya devam etti, holde Kraliçe'nin huzuruna çıkmak üzere bekleyen insanları beklenmedik anlarda sorduğu sorularla sık sık ürküttü.

Ozma'nın kişisel eşyası sayılan Sehpa At'a özenle bakıldı; Ozma ara ara bu acayip hayvana binip Zümrüt Şehri'nin sokaklarında gezdi. Hayvanın tahta bacaklarını aşınmasınlar diye altın kaplattı; altın ayakların yolda giderken çıkardığı tıngırtı, bunu Kraliçe'nin sihirli güçlerinin bir kanıtı olarak gören halkta hep hayranlıkla karışık bir korku uyandırdı.

"Muhteşem Büyücü hiçbir zaman Kraliçe Ozma kadar muhteşem olmamıştı," diyordu insanlar birbirlerine fısıltıyla, "o yapamadığı birçok şeyi yaptığını iddia ederken yeni kraliçemiz hiç kimsenin onun üstesinden gelmesini beklemediği pek çok şeyi yapıyor."

Jack Kabakkafa hayatının sonuna kadar Ozma'nın yanında kaldı; korktuğu kadar çabuk bozulmadı, ama hep ilk günkü kadar aptal kaldı. Çizgili Böcek ona pek çok kere güzel sanatlar ve fen bilimleri dersleri vermeye çalıştı, ama Jack o kadar kötü bir öğrenciydi ki onu eğitmeye yönelik her girişimden bir süre sonra vazgeçiliyordu.

Glinda'nın ordusu eve doğru yola çıktıktan ve Zümrüt Şehri'ne barış yeniden geldikten sonra Teneke Adam kendi krallığına, Kırpıkların yanına dönme niyetinde olduğunu açıkladı.

"Çok büyük bir krallık değil," dedi Ozma'ya, "ama tam da bu nedenle yönetmesi daha kolay; ben de kendime 'İmparator' dedim, çünkü Mutlak Monarşi var bizde, halkı ya

da kendimi ilgilendiren işleri nasıl idare ettiğime hiç kimse karışamaz. Eve dönünce yeniden nikel kaplama yaptıracağım, son zamanlarda nasıl olduysa zedelenmiş ve çizilmişim; sonrasında beni ziyarete gelirseniz çok sevinirim."

"Teşekkür ederim," diye yanıtladı Ozma. "İleride bir gün bu davetinizi kabul edebilirim. Peki Korkuluk'un durumu ne olacak?"

"Ben arkadaşım Teneke Adam'la birlikte gideceğim," dedi doldurulmuş adam ciddiyetle. "Bundan sonra bir daha birbirimizden ayrılmamaya karar verdik."

"Korkuluk'u Kraliyet Hazinedarım yaptım," diye açıklama getirdi Teneke Adam. "Parayla doldurulmuş bir Kraliyet Hazinedarı iyi bir fikir gibi geldi bana. Ne dersiniz?"

"Bence," dedi küçük Kraliçe gülümseyerek, "arkadaşınız dünyanın en zengin adamı."

"Öyleyim," dedi Korkuluk karşılık olarak, "ama içimi dolduran paralar nedeniyle değil. Ben her bakımdan beyni paradan kat kat üstün görürüm. Siz de fark etmişsinizdir, kişinin parası varsa ama beyni yoksa parasını kendi yararına kullanamaz; ama beyni var parası yoksa hayatının sonuna kadar rahatça yaşayabilir."

"Aynı zamanda," diye açıklamaya başladı Teneke Adam, "iyi bir kalbi beyninizi kullanarak elde edemeyeceğinizi, parayla satın alamayacağınızı da kabul etmelisiniz. Belki de nihayetinde dünyanın en zengin adamı benim."

"İkiniz de zenginsiniz dostlarım," dedi Ozma yumuşak bir sesle; "zenginliğiniz sahip olmaya değen tek gerçek servet: iç zenginliği!"

SON

Modern Klasikler Dizisi - 196

Oz Büyücüsü'nün yayımlanmasının ardından Korkuluk ve Teneke Adam'la ilgili yeni hikâyeler isteyen okurlarını geri çevirmeyen L. Frank Baum, 1904'te *Muhteşem Oz Diyarı*'nı kaleme alır. Dorothy'nin Kansas'a dönüşünden kısa süre sonrasında geçen hikâyede bizi hem tanıdık yüzler hem de yeni tanışacağımız karakterler beklemektedir.

Baum, Edward Bellamy ve William Morris gibi ütopyacı yazarlardan etkilenmiş, sanayi toplumu ile pastoral düzenin kesiştiği bir diyar yaratmıştır. Oz'da her şey "canlı" olabilir ve Oz'un ütopyasını tanımlayan değer sistemi, insanlarla sınırlı olmayıp cansız ve mekanik varlıkların yanı sıra flora ve faunayı da içine alacak şekilde genişletilmiştir. Örneğin Tip'in Hayat Tozu'yla canlanan grotesk Jack Kabakkafa'ya yönelik sahiplenici tavrı, Victor Frankenstein'ın kendi yaratığını reddedişine benzemez. Baum'un önyargısız bir işbirliğini teşvik eden görüşleri çocuklar ve yetişkinler için ilham vericidir. Ayrıca kadınların oy hakkı hareketinden etkilenen Baum'un Komutan Jinjur vesilesiyle gelenekselleşmiş cinsiyet rollerini tersyüz etme girişimi de dikkate değerdir.

LYMAN FRANK BAUM (1856-1919): 1856'da New York'ta doğan L. Frank Baum, kariyerine gazeteci olarak başladı. Kırklı yaşlarından itibaren çocuklar için yazan Baum, ilk kitabı *Father Goose* (Baba Kaz, 1899) ile büyük başarı kazandı. Ertesi yıl Baum'a "Amerikan masallarının babası" unvanını kazandıran *Oz Büyücüsü* yayımlandı. 1902 yılında Chicago'da müzikal olarak sahnelenen eser 1939'da sinemaya uyarlandı ve on yıllardır pek çok yapıma ilham verdi. Baum, on üç Oz kitabı daha yazdı. Ölümünden sonra da diziyi başka yazarlar sürdürdü. Baum'un kendi adıyla ya da çeşitli takma adlarla yazdığı, çoğu gençler için elliden fazla romanı, onlarca kısa hikâyesi ve şiiri bulunuyor.

9 786254 290169